CAROLINE FARR
Umbrele de altă dată
ALCRIS
Romance
Capitolul 1

Cu un zâmbet amabil, Stephanie Stuart întinse cheia doamnei din faţa biroului de recepţie.

— Sper că veţi fi mulţumită, doamnă. George vă aduce imediat bagajele. Sunteţi la etajul doi; o luaţi la dreapta după ce ieşiţi din ascensor; camera dumneavoastră se află la mijlocul culoarului.

— Puteţi să-mi trimiteţi un ceai, vă rog?

Doamna cu părul cenuşiu oftă, obosită.

— Sunt epuizată şi mor de poftă să beau un ceai cald.

— Bineînţeles, mă ocup imediat de treaba asta, răspunse Stephanie, studiind-o pe clientă. Doamnă Graham, mai aveţi nevoie de altceva? Vă rog să nu ezitaţi să-mi cereţi; suntem aici pentru a avea grijă de confortul dumneavoastră.

— Mulţumesc, dar după un ceai, o baie, şi o odihnă de două ore, o să fiu în cea mai bună formă.

Doamna Graham, scundă şi slabă, era trasă la faţă. Stephanie se întrebă de ce suferea; cunoştea expresia aceea buimacă, privirea rătăcită, suferindă, buzele puţin învineţite. Fără îndoială, doamna Graham avea probleme cardiace. Cu sprâncenele încruntate, o privea atent pe femeia care urca în ascensor, apoi, fără să mai stea pe gânduri, scrise menţiunea „Ceai” pe fisa ei. La hotelul Wyville Arms, se nota totul; gusturile, particularităţile, maniile şi fobiile oaspeţilor, ca să se poată oferi o găzduire perfect adaptată fiecăruia.

Stephanie strecură fisa doamnei Graham în dosarul Clienţilor Actuali. Uitându-se la ceas, făcu o strâmbătură. Încă o dată, Anya întârzia. Era şase şi zece; Stephanie ar fi trebuit să termine programul la ora şase, dar cea care

trebuia s-o înlocuiască, Anya Carter, avea neplăcutul obicei să nu respecte programul.

Gill apăru în spatele Stephaniei.

— Vii?… Unde-i Anya? Oh, nu! Iarăşi întârzie? Cam exagerează!

— Dacă nu apare cât de curând, trebuie să-l anunţ pe domnul Wood: nu pot nicidecum să mai stau astăzi.

— Ah, da. Ai o întâlnire specială, nu-i aşa?

— Da, logodna Elisabethei; n-aş rata evenimentul ăsta pentru nimic în lume! Doamna Cameron nu mi-ar ierta-o niciodată.

Stephanie vorbea pe un ton vesel, dar nu glumea deloc. Doamna Cameron era fermecătoare şi binevoitoare, totuşi era foarte exigentă, şi Stephaniei îi era teamă de ea. Acceptând invitaţia, trebuia să se ducă acolo.

— Doamna Cameron? Sau Evan? o tachină Gill.

Stephanie încuviinţă din cap, râzând.

— Ah, înţeleg, reluă Gill. Cu el te descurci oricând, dar nu poţi să te pui cu maică-sa.

— Cam aşa ceva, încuviinţă Stephanie, cu ochii sclipitori.

— Eşti îndrăgostită lulea de el… Crezi că e bărbatul vieţii tale? Dragoste cu majuscule?

Părea de-a dreptul geloasă! Sărmana Gill, tocmai o rupsese cu prietenul ei şi trecea printr-o perioadă plină de îndoieli.

Stephanie strânse pumnii la spate.

— Poate. Cine ştie? În tot cazul, nu mă grăbesc.

Privi peste Gill, şi îi scăpă un oftat de uşurare; Anya tocmai intrase.

— În sfârşit! explodă ea. Ai întârziat o jumătate de oră. M-am săturat, Anya! Astă-seară am o întâlnire importantă.

Anya prevăzuse o asemenea reacţie.

— Îmi pare foarte rău, Steph, am aşteptat autobuzul

de mi s-au lungit urechile. Să ştii că nu-i vina mea!

Stephanie şi Gill schimbară între ele o privire plină de subînţelesuri.

— Anya, pe viitor te sfătuiesc să pleci un pic mai devreme de acasă; autobuzul văd că-ţi face feste cel puţin o dată pe săptămână!

Comentariul acesta, rostit pe un ton ironic, nu avu niciun efect asupra Anyei care se mărgini să zâmbească. Stephanie se lăsă păgubaşă; nu mai avea timp de pierdut.

Fugi repede la vestiar să-şi caute pardesiul şi geanta, pe urmă plecă împreună cu Gill spre holul hotelului. Afară, opri un taxi din care coborî un nou client. Stephanie încremeni. Nu! Nu se putea aşa ceva!

Gill îi şopti discret la ureche:

— E superb tipul, nu? Sper să rămână câteva zile. îl aşteptăm diseară? Bănuiesc că nu ştii cum îl cheamă, nu?

Stephanie nu răspunse nimic. Era deja departe. Ah! ba da, ştia cum îl cheamă. Nu ştia că trebuia să vină; i-ar fi remarcat rezervarea în registru.

Gill o prinse din urmă, gâfâind.

— Eşti din cale-afară de grăbită!

Într-adevăr, îşi spuse Stephanie, deschizând portiera propriei maşini. Oare ce căuta aici? Nu rezervase cameră. Fără îndoială că era doar în trecere, avea să plece mâine. Slavă Domnului! Bine că nu venise cu zece minute mai înainte, când mai era la recepţie! închipuindu-şi că ar fi putut să ridice ochii, inocentă, ca să dea nas în nas cu el, îi era de-ajuns ca să-i îngheţe sângele în vine!

— Sper să mai rămână! repetă Gill, prinzându-şi centura de siguranţă. Mi se pare că nu arată a comis-voiajor… Să dea Dumnezeu să mai fie şi luni!

„Să dea Domnul să nu mai fie", îşi spuse Stephanie în sinea ei. Pornind motorul, văzu în oglinda retrovizoare că taxiul se pregătea să plece. Noul client dispăruse, dar Georges, portarul, ridica atent două valize frumoase, din

piele de crocodil.

— Bagaje rafinate, comentă Gill. Pun pariu că-i însurat. Toţi bărbaţii interesanţi sunt însuraţi.

Continuă să ciripească vesel, fără să bage de seamă că prietena ei îşi pierduse graiul. Traversară orăşelul Wyville, care altă dată era un loc de vacanţă binecunoscut, dar astăzi fusese părăsit de turişti.

Stephanie începu să fremete. Gill o privi pe furiş.

— Nu te simţi bine, Stephanie? Eşti palidă.

— Cred că de oboseală, ocoli răspunsul şoferiţa, arborând un zâmbet nepăsător.

Nu mai merse mult şi opri în faţa unei căsuţe frumoase.

— Weekend plăcut, Gill!

— Şi ţie la fel! Să nu bei prea mult diseară, altfel doamna Cameron poate decreta că nu eşti demnă să-i fii noră.

Stephanie reuşi să râdă, cu toate că situaţia nu i se părea prea amuzantă.

— Uşurel! Nu sunt cu Evan decât de trei luni. N-am vorbit despre căsătorie!

Gill îi făcu cu ochiul.

— După părerea mea, va veni vremea cât de curând.

Coborî din maşină şi trânti portiera cu un entuziasm care o făcu pe Stephanie să înalţe sprâncenele. Numai să-i treacă durerea de cap! Doar n-avea să rateze serata din cauza unei migrene!

Fir-ar să fie, serata era deja compromisă, îşi spuse. Aşteptase cu nerăbdare evenimentul toată săptămâna, dar acum, îi părea rău că trebuia să iasă. Nu voia decât un singur lucru: să se refugieze în casă, singură, să se gândească. De ce venise. aici? Oare ştia despre ea că muncea şi locuia în Wyville? Trecuse întâmplător, său.

Palidă ca varul, îşi recăpătă treptat suflul. Putea să fie vorba despre o simplă coincidenţă. Da, un concurs de

împrejurări. Şi totuşi. Absorbită de gânduri, fu cât pe ce să rateze intrarea pe aleea care ducea la ea acasă. Frână brusc, şi maşina derapă pe şoseaua umedă. În spatele ei, se auzi un claxon. În oglinda retrovizoare, îl recunoscu pe Robert, la volanul noului său Ford. îi făcu un semn cu mâna înainte de a accelera.

— Ce faci? o întrebă el coborând geamul, când ajunseră cu maşinile în faţa casei. Vrei să omori pe cineva? La ce visai? Sau mai bine zis. la cine?

Stephanie se duse la el. Fratele şi sora nu prea semănau, în afară de culoarea părului castaniu cu reflexe calde. Robert, la cei treizeci de ani ai săi, era un bărbat cu un aspect de om aşezat, cu trăsături voluntare. Stephanie era parcă întruchiparea delicateţii şi fragilităţii, cu ochii mari, albaştri, încărcaţi de amintiri.

— Ai venit foarte devreme! Te-au gonit de la spital pentru că ţi-ai terminat bolnavii?

— Curios lucru, astăzi toţi au supravieţuit, răspunse cel întrebat, însoţind-o până la uşă. Şi totuşi am încercat totul. Dar au fost hotărâţi să rămână printre noi.

— Gwen e de serviciu noaptea asta, nu-i aşa?

El încuviinţă clătinând din cap. Soţia lucra în acelaşi spital cu el, însă aveau programe atât de diferite, încât abia ajungeau să se întâlnească la masa de prânz o dată pe săptămână. Gwen susţinea că se vedeau mai mult înainte de căsătorie.

— Ah, da. direcţiunea are idei greşite despre viaţa în cuplu. Se pare că suntem sortiţi să trăim singuri; în felul ăsta, vom fi siguri că nu facem lucruri de care să ne pară rău.

— Bietul de tine. Robert, eşti complet frustrat!

El strâmbă din nas.

— N-ai decât să râzi! O să vezi şi tu cum stau lucrurile după ce-o să te măriţi cu un doctor.

Intrară în vestibul. Stephanie avea apartamentul ei,

la etaj, deasupra garajului, dar când Gwen era la serviciu, ea se ocupa să pună masa.

— Ar fi bine să nu mă mai vezi deja măritată cu Evan! ridică glasul, iritată.

Fratele o privi cu o expresie aspră.

— Ceva nu e în ordine?

— Nicidecum.

Nu putea să-i povestească incidentul de la hotel. Robert avea şi aşa destule probleme, nu mai avea nevoie şi de ale ei. Îi era datoare pentru toate; fusese tot timpul acolo s-o sprijine, s-o încurajeze, să-i redea speranţa. Dar acum, era o femeie în toată firea. Trebuia să-şi asume propriile responsabilităţi.

— Sper că nu te-ai certat cu Evan? insistă el.

Surprinsă, Stephanie pufni în râs.

— Bineînţeles că nu!

— La drept vorbind, îmi vine greu să mi-l închipui pe Evan certându-se cu cineva. Parcă-i întruchiparea calmului. Evident, mai e şi maică-sa. care mă enervează cât este de obsedată de principii. Sunt sigur că Evan a fost un copil model. N-ar fi îndrăznit niciodată să se revolte.

Stephanie îşi privi interlocutorul puţin îngrijorată.

— Nu-ţi place doamna Cameron?

— Cum să nu-mi placă? Este întotdeauna curtenitoare, înţelegătoare, totdeauna punctuală. Doamne! Cum să nu-mi placă doamna Cameron? Ar fi un adevărat sacrilegiu!

Robert se duse spre scară.

— Fac o baie, beau un whisky şi stau o oră întins. După asta, poate o să mă simt în formă ca să particip la logodna Elisabethei, dar deocamdată. Din ultimele douăzeci şi patru de ore, am lucrat şaptesprezece. Pentru nimic în lume n-aş vrea să fiu în locul unui chirurg care stă în picioare de dimineaţă până seara. Noi, anesteziştii, avem măcar un avantaj: ne mai putem aşeza din când în

când.

Stephanie îl văzu pe Robert oftând şi dispărând. De câteva luni, avea un program imposibil. Cât timp va mai dura asta? Avea un salariu modest; nu putea să se dispenseze de chiria pe care i-o dădea Stephanie în fiecare lună, ca să plătească facturile casei. Cât despre Gwen, tot ce câştiga ca infirmieră depunea într-un cont special la care nu puteau să umble decât peste doi ani, când aveau de gând să facă un copil. Îşi planificaseră existenţa cu o rigurozitate militară. Însă Stephanie nu putea să nu-şi pună întrebări în legătură cu înţelepciunea unui asemenea comportament.

Se duse în bucătărie unde pregăti o salată, care să însoţească un sufleu cu brânză. În timp ce sufleul era la cuptor, fugi la ea să se pregătească; un duş rapid, zece minute în faţa oglinzii, rochia corai. Se întoarse grăbită în bucătăria lui Robert.

— Robert, ne aşezăm la masă exact în zece minute! îşi atenţionă fratele.

— De acord!

— Nu uita să-ţi pui costumul. Nu ştiu, poate o să mergem undeva după cocteil.

— Gwen mi-a spus că termină la zece fix, şi o să ne întâlnim la Laser-light.

— În uniforma de infirmieră?

Robert se aplecă peste balustrada de la primul etaj, strâmbându-se.

— Nicidecum, prostuţo! Se schimbă la spital. Şi-a luat acolo rochia nouă.

— Îmbracă-te! ordonă ea văzând că n-avea pe el decât halatul de baie.

Stephanie se duse din nou în bucătărie, agitată la culme. Dacă nu se grăbea, sufleul era compromis!

— Robert, repede!

Auzind zgomot de paşi pe scară, îşi luă mănusa şi

deschise uşa cuptorului.

*

* * *

După o oră şi jumătate, urcau colina în direcţia reşedinţei Cameron, o clădire mare din perioada victoriană, construită de un oarecare Hamish Cameron. Acesta construise mai multe clădiri în acelaşi stil în Wyville, dar ţinuse să se instaleze aici, ca să poată avea o vedere de ansamblu asupra realizărilor lui... Hamish Cameron, care murise la nouăzeci şi cinci de ani, se însurase a treia oară la şaizeci de ani ca să-şi îndeplinească dorinţa cea mai scumpă: să aibă un urmaş. Hamish II, ale cărui înclinaţii artistice fuseseră înăbuşite de un tată tiranic, se căsătorise cu verişoara Margo, dar murise la patru zeci şi trei de ani de o criză cardiacă. Lăsase în urmă un băiat, Evan. Văduva, Margo, o femeie cu capul pe umeri, se ocupase de antrepriza familială şi relansase afacerile, în speranţa că băiatul o va succeda. Însă Evan avea alte ambiţii. În ziua în care îşi văzuse tatăl murind pe plajă, se hotărâse să devină medic. Era un copil liniştit, amabil şi afectuos, dar moştenise de la maică-sa o voinţă crâncenă. Aşa se face că devenise cardiolog.

În seara aceea, sărbătoarea era organizată pentru logodna Elisabethei, sora lui Evan, cu John Barry, arhitectul angajat de doamna Cameron să construiască un lot de locuinţe. Datorită acestei căsătorii, Barry avea viitorul asigurat. Gurile rele pretindeau că era vorba despre o căsătorie din interes, nu din dragoste. Dar oamenii ăştia n-o cunoşteau pe Elisabeth. Stephanie, în schimb, ştia că prietena ei era îndrăgostită lulea de Johnny.

După ce parcă maşina, Robert contemplă construcţia gigantică, încoronată cu turnuleţe de forme complicate.

— Parc-ar fi decorul unui film de groază, murmură el. Nu lipsesc decât liliecii.

— Da, e destul de sinistru, fu de acord Stephanie.

— Sper că n-o să fii nevoită să stai aici cu Evan, nu?

— Robert, pentru numele lui Dumnezeu, încetează să mă mai vezi măritată cu el! Te rog, fii discret pe lângă doamna Cameron. Dacă faci cea mai mică aluzie, te strâng de gât!

Era deja destul de preocupată. N-avea niciun chef de distracţie; cum să se distreze când ştia că Gerard Tenniel era în oraş? Crezuse că îngropase trecutul pentru totdeauna; iată că apărea din nou. Dacă bomba exploda, tot ce realizase se năruia.

— Îmi pare rău, surioară. Nu-ţi face griji, n-o să rostesc niciun cuvânt despre asta. Drept cine mă iei?

— Ah! dacă ţi-aş spune!

Ca să-i arate că-l ierta, îi strecură o mână sub braţ.

Robert o privi pe furiş, zâmbind.

— Steph, tot ce vreau e să fii fericită. Acum cinci ani ai avut de trecut printr-o încercare grea; ştiu cât ai suferit, dar acum, totul s-a terminat. Terminat, uitat. Sunt mulţumit că eşti prietenă cu Evan; e un tip sincer şi generos. Crede-mă, nu vreau să grăbesc evenimentele. Priveşte! adăugă atingându-şi buzele cu degetul arătător. Buzele-mi sunt pecetluite. De acord?

— De acord. Eşti nebun de-a binelea, dar ca frate, eşti o afacere bună.

El pufni în râs.

— Nu ştiu prea bine ce să înţeleg din spusele tale.

Uşa de la intrare se deschise, şi apăru Evan, cu părul lui roşu contrastând puternic cu severitatea costumului negru. Doamna Cameron avea tot felul de principii demodate: pentru o asemenea ocazie, considera indispensabilă purtarea unei ţinute de seară. Nimeni nu s-ar fi gândit vreo clipă să nu se supună.

— Bună seara. Eşti încântătoare, murmură gazda sărutând-o pe tânără pe obraz. Ah! Roz, culoarea preferată a mamei mele. O să-i placă foarte mult rochia ta.

— La croitorie, mi-au precizat că este „corai”, murmură Stephanie examinându-se sumar.

Alesese o croială sobră, care de bună seamă trebuia să-i placă doamnei Cameron; decolteu modest, mâneci bufante, fusta, până la genunchi. Totuşi, îşi dădu deodată seama cât se mula pe formele ei. În cabina de probă, nu văzuse că materialul dădea impresia de senzualitate… Ar fi fost bine ca doamna Cameron să fie ocupată cu invitaţii săi, ca să nu-şi dea seama de lucrul ăsta!

— Bună seara, Robert. O zi grea, nu-i aşa? continuă Evan. Eşti la fel de obosit ca mine?

— Mai mult chiar, răspunse Robert. Am avut parte de un discurs interminabil al supraveghetoarei, o ştii, miss Morris; era furioasă pe mine pentru că avusesem proasta inspiraţie să aţipesc o clipă între două operaţii. Am închis ochii doar treizeci de secunde, şi bum! miss Morris era acolo. Femeia asta e dezgustătoare, până la urmă! N-o sămi-o ierte niciodată că m-am însurat cu Gwen. Detestă ca infirmierele de la blocul operator să se mărite. Pretinde că rolul lor este să se gândească la munca lor, şi la nimic altceva.

— Gwen o să poată să vină şi ea aici, cât de curând?

— Nu prea cred. Ar trebui să termine la zece fix, dar dacă apare vreo urgenţă, o să fie imposibil. Of! Să nu te însori niciodată cu o infirmieră!

Stephanie se încordă, rugându-se Celui de sus ca fratele ei să nu continue discuţia asupra acestui subiect delicat. Dar el zâmbea sincer, şi Evan începu să râdă.

— În sala de operaţie, nu le văd decât ochii, peste mască. Lucrul ăsta nu mă prea inspiră.

O contemplă pe Stephanie ca şi cum ar fi văzut-o pentru prima oară.

— Stephanie, pe tine nu te-a bătut niciodată gândul să practici meseria asta?

Femeia clătină din cap, hotărâtă.

— Leşin când văd o picătură de sânge.

— Aşa se întâmplă cu cei mai mulţi când ajung prima dată în sala de operaţie, spuse Evan luând-o pe Stephanie cu el spre vestibul.

Se uită la pachetul pe care îl ţinea în mână.

— E pentru Elisabeth şi John?

Ea încuviinţă. îşi folosise pauza de prânz să caute un cadou, şi găsise o cutie elegantă cu două pahare de porto Waterford. îi fusese greu să găsească modelul pe care-l voia.

Evan arăta foarte bine, în costumul sobru. Lucra cel puţin la fel de mult ca Robert, totuşi făcea în aşa fel încât să-şi găsească timp să joace tenis şi se menţinea într-o formă fizică perfectă. Profita de centrul sportiv al spitalului, construit cu cinci ani înainte cu banii Cameronilor, dintr-o idee a lui Evan. Doamna Cameron se opusese la început acestui proiect, pentru că nu-i plăcea să-şi cheltuiască prea uşor averea dar, de când îşi alesese meseria asta, Evan era de neînduplecat. Era un om pe care puteai să contezi, un om în care puteai avea încredere.

Erau mulţi invitaţi. Stephanie îi cunoştea pe unii, dar alţii îi erau străini, mai ales membrii mai îndepărtaţi ai familiei Cameron. Evan îi mărturisi că nici el nu-i cunoştea pe toţi. Mama lui se ocupase de organizarea acestei sărbători, şi deci, de lista invitaţilor. Cu ocazia asta, îl prezenta familiei şi prietenilor pe viitorul ei ginere.

Erau prezenţi şi apropiaţi ai lui John, dar într-un număr mult mai mic decât contingentul Cameron.

— Bună seara, Stephanie! Frumos din partea ta că ai venit!

Elisabeth se precipită spre ea s-o sărute. Avea tocuri înalte, şi rochia de muselină albă cu verde dansa în jurul ei. Nu avea decât un metru şi şaizeci, în ciuda înălţimii tocurilor; părul, ceva mai deschis decât al fratelui, avea reflexe roşiatice, ochii cenuşii. Era evident mai tânără

decât Evan, trăsăturile ei aveau o linie mai blândă, mai rotunjită, însă în spatele surâsului se ascundă crâncena voinţă a Cameronilor. Elisabeth nu era decât o păpuşă prostuţă, John avea să-şi dea seama foarte repede după căsătorie.

— Vă doresc multă fericire, răspunse Stephanie înmânându-i pachetul ambalat în hârtie argintie.

— Ah, un cadou! exclamă Elisabeth desfăcând panglica. Eşti nemaipomenită, Stephanie! Mulţumesc mult de tot. Este exact ceea ce-mi doream! Cum de ţi-ai amintit?

Elisabeth îşi petrecuse ultimele două săptămâni făcând liste cu tot ce-ar fi avut nevoie când se va muta în noua locuinţă, proiectată de John, acum în curs de construcţie. Stephanie nu dăduse dovadă de o imaginaţie nemaipomenită. Elisabeth avea gusturi clare, şi făcuse în aşa fel încât toată lumea să le afle. Semăna foarte mult cu maică-sa.

Robert îi adusese şi el un cadou. În timp ce-l oferea Elisabethei, Evan o conduse pe Stephanie spre mama lui, care trona pe un fotoliu impozant, în capătul celălalt al salonului.

— Bună seara Stephanie.

Doamna Cameron îi întinse obrazul să i-l sărute. Mirosea a lavandă, un parfum care se potrivea de minune cu felul ei de a se îmbrăca. În seara asta, era într-o rochie albastru-deschis cu mâneci lungi şi guler plisat. Una dintre rochiile acelea care nu se demodează niciodată, îşi spuse Stephanie cu o nuanţă ironică. Fără îndoială că doamna Cameron o avea de douăzeci de ani.

— Eşti foarte. sugestivă, astă-seară, comentă stăpâna casei, cu un ochi critic.

— Oh, mamă, te rog! protestă Evan râzând. Steph este încântătoare, şi culoarea este minunată. De altfel, îţi place rozul!

— Da. murmură bătrâna, şovăitoare.

Avea ochii migdalaţl, la fel ca băiatul ei. Părul, cândva castaniu, avea acum şuviţe argintii care încadrau o faţă cu trăsături fine: nas delicat, pomeţi proeminenţi, gură bine conturată, puţin machiată şi buzele puţin rujate. Altă dată, fără îndoială îi făcuse pe mulţi să întoarcă privirea după ea, îşi spuse Stephanie. Însă toată această feminitate nu era decât o aparenţă. În spatele delicateţei sale, doamna Cameron ascundea o voinţă de fier. Totuşi, nu fusese niciodată răutăcioasă sau meschină. Era exigentă, faţă de ea însăşi şi faţă de ceilalţi. Nu era uşor să-i faci pe plac, dar Stephanie avea pentru ea un respect incontestabil.

— Evan, du-te să cauţi un pahar cu porto pentru Stephanie, dar vezi să n-o monopolizezi numai pentru tine. Astă-seară să nu vă retrageţi pe la colţuri; e vorba despre o reuniune de familie. Toată lumea vrea s-o întâlnească. Mătuşa Jennifer îmi vorbea despre ea, mai devreme. Apropo, unde e?

Doamna Cameron cercetă atent toată sala, privirea plimbându-i-se repede de la un grup de invitaţi la altul, până în momentul în care o descoperi în sfârşit pe cea pe care o căuta.

— Ah! Uite-o! Pe canapea, cu Adrian. E în cea mai bună formă nu-i aşa? Când mă gândesc că are şaptezeci de ani! De necrezut. Mi-a spus că înoată în fiecare dimineaţă, înainte de micul dejun. Evan, ai putea începe şi tu să faci asta, din moment ce ai fost acela care m-a convins să construiesc centrul sportiv.

— Mamă, apelez la el în fiecare zi, la fel ca noi toţi, de altfel. Fără îndoială, este lucrul cel mai bun pe care l-am făcut în ultimii cinci ani. Medicina preventivă valorează.

— Evan, te rog, fără discursuri, astă-seară. Cunosc foarte bine părerile tale despre medicina preventivă. Du-te repede să le-o prezinţi pe Stephanie lui Jennifer şi lui

Adrian.

Evan schiţă un zâmbet vinovat.

— Steph, înainte de asta, mă duc să aduc paharul cu porto despre care a fost vorba puţin mai devreme. O să ai nevoie. Mătuşa Jennifer nu este de suportat decât în doze homeopatice, şi cu ajutorul unui întăritor.

Maică-sa îi aruncă o privire dojenitoare.

— Evan, nu-i frumos! Aş adăuga că nu faci bine când prescurtezi prenumele acestei copile. Parc-ar fi vorba de un băiat!

— Nimeni nu te-ar lua drept băiat în ţinuta asta, se auzi o voce gravă în spatele lor.

Roşie ca racul, Stephanie se întoarse brusc. Bărbatul care vorbise cu atâta nonşalanţă o privea de sus, cu un zâmbet ironic, ameninţător. Stephanie intră în panică. Doamne! Cu ce ocazie era aici?

— Gerard! Ce bine-mi pare să te văd!

Doamna Cameron întinse delicat mâna.

— Bună seara, naşă.

Bărbatul îi sărută vârfurile degetelor.

— Nu te-ai schimbat de când ne-am văzut ultima oară, continuă el. Cum reuşeşti asta? Ai descoperit, din întâmplare, secretul tinereţii eterne?

Doamna Cameron râse cu graţie.

— Haide, Gerard! Fără linguşeli! Am trecut de vârsta când primeam asemenea complimente!

— Nu cred.

Crispată, Stephanie căuta în zadar să-şi vină în fire. El era finul doamnei Cameron? Niciodată nu-i auzise numele rostit în casa aceea. Nicio clipă nu şi-ar fi închipuit că în felul ăsta se explica trecerea lui pe la hotel. Fusese invitat la serată. Oare ştiuse c-o va întâlni aici? Nu părea uimit s-o vadă, mai degrabă satisfăcut, ca şi cum şi-ar fi atins ţelul. Of! Avea cu cinci ani mai mult decât la prima lor întâlnire. Din păcate, era la fel de fragilă şi de

vulnerabilă.

— Bănuiesc că-ţi aminteşti de băiatul meu, Evan? reluă doamna Cameron. Evan, el este Gerard Tenniel; mama lui mi-a fost cea mai bună prietenă, la liceu, şi Gerard este finul meu. V-aţi văzut de mai multe ori când eraţi mici. Ţi-l mai aminteşti?

— Bineînţeles, răspunse Evan, care-i întinse mâna fără prea mult entuziasm.

Stephanie nu-i vorbise despre relaţiile ei cu Gerard Tenniel, şi nu avea de unde să ştie că-l cunoştea deja; totuşi, cei doi bărbaţi se priveau neîncrezători.

— Nasă, nu mă prezinţi? murmură Gerard cu glas suav, privind spre tânăra femeie.

— Ah, ba da, bineînţeles! Unde-mi stă capul? Gerard, iat-o pe Stephanie Stuart; cred că i-am scris mamei tale despre ea, când i-am trimis invitaţia. Se întâlneşte cu Evan de câteva luni.

Gerard Tenniel se înclină ceremonios, de parcă n-ar mai fi văzut-o niciodată. Nu le-ar fi spus că o cunoştea. Cel puţin, nu imediat. Dar Stephanie nu era liniştită; nu avea deloc încredere în el.

Capitolul 2

Ora următoare fu pentru Stephanie un adevărat supliciu. Celor care-i vorbeau, le răspundea politicos, zâmbind, dar în realitate fără să-i vadă. Inima îi bătea prea repede, prea tare. Dac-ar fi avut curajul, ar fi plecat de acolo imediat după ce-l văzuse pe Gerard Tenniel. Dar cum să se eschiveze acum? Evan n-ar înţelege, ar întreba-o cum stau lucrurile, or n-avea niciun chef să înceapă nişte lungi explicaţii. Dacă Gerard Tenniel le spunea celor din familia Cameron ce ştia, totul s-ar termina între ea şi Evan. Stephanie era sigură că aşa s-ar fi întâmplat.

Circulând printre invitaţi împreună cu Evan, reuşi mai mult sau mai puţin să evite privirea lui Gerard. Dar nu putea să nu-i audă glasul, glasul care acum cinci ani o

bulversase şi care, astăzi, o teroriza.

— Steph, te simţi bine? Eşti foarte palidă, îi murmură Robert la ureche. Eşti nervoasă. Ce-i cu tine?

Stephanie tresări violent.

— Nimic, nu vorbi prostii, ocoli răspunsul, străduindu-se să râdă. Dar fratele ei nu era prost.

— Te-ai certat cu Evan?

— Nicidecum! Sunt obosită.

— Ar trebui să stai jos, dar nu-i niciun scaun liber… Unchii şi mătuşile din familia Cameron, toţi destul de vârstnici, ocupaseră toate locurile.

— N-are importanţă. Doar nu crezi c-o să leşin.

— Ştiu şi eu? mormăi Robert, împingând-o pe coridor până la scară.

Stephanie se lăsă să cadă pe o treaptă şi-şi privi fratele cu o mutră plouată.

— Mulţumesc, doctore.

— A fost o plăcere pentru mine. Acum ţi-e mai bine? E mai răcoare, aici. Poate asta e; cred că la asemenea întâlniri, multora li se face rău din cauza lipsei de aer.

Puse o mână pe ceafa Stephaniei.

— Apleacă puţin capul, sângele o să înceapă să circule mai bine. Se supuse, ca o pacientă ascultătoare. N-avea niciun rost să-i explice că slăbiciunea nu se datora lipsei de aer, ci apariţiei neaşteptate a lui Gerard Tenniel. Roert ştia destul de bine ce se întâmplase acum câţiva ani ca să nu reacţioneze violent dacă afla de prezenţa acestui bărbat printre ei. Era mai bine să tacă şi să se roage. Gerard o să plece, nimeni nu va şti ce s-a întâmplat.

— Stai aici, mă duc să-ţi aduc un pahar cu apă.

— Mulţumesc.

Cu ochii închişi, fruntea rezemată pe genunchi, Stephanie asculta zgomotele îndepărtate ale petrecerii. Ce uşurare, să fie în sfârşit singură, să nu mai trebuiască să zâmbească, să discute banalităţi, să se prefacă. Era la

capătul puterilor.

Se deschise o uşă, şi auzi un hohot de râs zgomotos. Trebuia să fie Evan. Se ridică încet. Nu, nu era Evan, ci Gerard Tenniel. Adunându-şi tot curajul, se pregăti să-i facă faţă. Nu voia să se vadă că se temea.

— Mă întrebam unde eşti, murmură nou-venitul. Am crezut că poate ai plecat.

— Mi-era cald. Am venit să mă răcoresc puţin.

— Totuşi, nu pari să mori de cald. Dar evident, întotdeauna ai ştiut să minţi.

Stephanie închise ochii pe jumătate.

— Uite-te la mine când vorbesc cu tine! se înfurie bărbatul prinzându-i deodată bărbia.

— Te rog, şopti femeia. Fratele meu trebuie să se întoarcă dintr-o clipă în alta.

El se încruntă.

— Trebuie să stăm de vorbă!

Femeia nu reacţionă. Un zgomot de paşi semnală apropierea lui Robert. Gerard îi dădu drumul şi îşi înfundă pumnii în buzunarele pantalonilor, adoptând o expresie relaxată.

— Vino la mine la hotel.

Stephanie se albi la faţă.

— Când?

— Mâine dimineaţă; o să luăm micul dejun împreună.

Îşi muşcă buza de jos.

— Nu pot, eu.

— Te aştept la opt fix.

Apăru Robert, nedându-i răgaz tinerei femei să protesteze.

— Ia te uită! Şi ţie ţi-e cald? E drept, în salon, atmosfera e înăbuşitoare.

Îi dădu surorii lui un pahar mare cu apă.

— Bea, Steph. Ţi-e mai bine?

— Da, mulţumesc.

Însă doctorul era încruntat.

— Biata de tine, n-arăţi bine deloc! Te duc acasă. Te frământă ceva.

Uşa se deschise din nou, lăsând loc lui Evan să treacă.

— Ah, iată-te! Ce se-ntâmplă? Ai păţit ceva?

— După părerea mea, o frământă ceva, repetă Robert.

— Nu, nu! protestă Stephanie, ridicându-se.

Gerard, absolut impasibil, îi luă paharul gol din mână. Ce actor şi ăsta!

— Eu cred c-ar fi mai bine să renunţăm să mai mergem la discotecă, îi spuse Evan lui Robert.

Cei doi se îndepărtară puţin ca să stea de vorbă ca doi medici, şi Stephanie îşi înăbuşi un râs nervos.

— Laserele ar putea să-i dea o migrenă, spuse Robert clătinând din cap cu o expresie gravă.

— De parcă n-o are deja! replică Evan, aruncând o privire în direcţia celei despre care era vorba.

Se întoarse la ea şi-i puse o mână pe frunte.

— Nu te simţi bine, Steph?

— Ba da, mă simt foarte bine, şi o să vă însoţesc la discotecă. Nu vreau să stric petrecerea.

O aşteptase cu nerăbdare toată săptămâna. Nu ieşeau deseori împreună; Evan avea rareori ocazia să meargă la dans.

De obicei, întâlnirile lui cu Stephanie nu însemnau decât vreo două ore petrecute pe ici, pe colo, fie în timpul zilei, fie seara; un dejun la restaurant, o mângâiere în faţa televizorului, la ea, sau o plimbare scurtă pe malul mării. După care Evan pleca grăbit acasă să se odihnească pentru a doua zi.

— Mi se pare că cel mai bine pentru ea ar fi să se ducă acasă şi să se culce, spuse încet Gerard Tenniel.

Cei doi medici se întoarseră spre el, indignaţi de

această intervenţie. Evan schiţă un zâmbet de îngeraş.

— Gerard, mi se pare că mama te căuta.

Era un mod politicos de a-i spune că nu mai avea ce să caute lângă ei. Gerard se îndepărtă, cu pas relaxat. Robert îl urmări cu privirea.

— Cu ce se ocupă? vru el să ştie.

— E avocat.

Robert ridică din umeri, alungându-şi-l pe Gerard Tenniel din minte. Cei doi prieteni schimbară o privire complice. În definitiv, cine se credea? Un avocat nu trebuia să-şi exprime opinia într-o problemă medicală. Of, ignoranţii ăştia care se încăpăţânează să-şi exprime opinia în probleme în care n-au nici cea mai mică idee! Stephanie ştia foarte bine cum gândeau; îi auzise vorbind despre ideile ciudate pe care le împărtăşesc majoritatea oamenilor despre medicină. În niciun alt domeniu, nu interveneau mai mulţi nepricepuţi, în momentele cele mai nepotrivite… Cel puţin asta era părerea comună a lui Evan şi a lui Robert.

O privire insistent din nou, şi femeia le adresă un zâmbet fermecător. Gerard nemaifiind acolo, îşi simţea culorile revenindu-i în obraji; putea să respire aproape normal.

— E mai bine, constatară cei doi la unison.

— O plimbare pe afară o să-i facă bine, decretă Robert punând hotărât mâna pe ea. Haide, Stephanie. Îţi recomand puţin exerciţiu fizic. În compania medicului tău personal.

Stephanie râse şi se lăsă împinsă spre uşa de intrare.

— Mama o să se întrebe unde suntem.

— Am eu grijă să-i spun doamnei Cameron cum stau lucrurile, le promise Robert, râzând. O să-i explic că Stephanie nu s-a simţit bine, şi tu ai grijă de ea.

Noaptea era răcoroasă; clarul de lună adăuga o notă de magie tăcerii înconjurătoare. Totul era absolut

nemişcat. În depărtare, se auzea vag zgomotul valurilor mării.

Evan cuprinse cu un braţ mijlocul Stephaniei, care se sprijini cu capul pe umărul lui. Încet, în linişte, traversară peluza şi porniră pe o alee acoperită cu pietricele.

Deodată, Evan se opri să privească imensa clădire.

— Casa asta veche. Să ştii că-mi place la nebunie. Este de o urâţenie consternantă, dar cel puţin, nu seamănă deloc cu cutiile de chibrituri ce se construiesc în ziua de azi, care nu sunt făcute să dureze. Toate sunt concepute să cedeze în câţiva ani; nu sunt folosite materiale de calitate, se construiesc prea repede şi destul de superficial. Muncitorii nu mai simt plăcerea de a-şi desăvârşi lucrările. Nu mai caută să creeze vile frumoase, fiecare având ceva aparte. Ăsta e unul dintre motivele pentru care n-am vrut să preiau antrepriza familială.

Chiar dacă m-aş fi supus dorinţei mamei, chiar dac-aş fi devenit arhitect, aş fi lucrat altundeva. Pentru nimic în lume n-aş fi vrut să proiectez nişte custi pentru iepuri, cum sunt cele care au apărut ca ciupercile în împrejurimile Wyville-ului.

Stephanie îi privi atentă profilul. Era un om cinstit, integru. Uneori era aspru, dar avea un curaj şi o hotărâre care-i stârneau respectul. Evan nu şovăise să întoarcă spatele confortului material ca să devină medic. Cu ce drept îndrăznea să-i reproseze lipsa de fantezie?

El o privi în ochi, zâmbind.

— Mi se pare că eşti prea serioasă. Eşti obosită?

— Nu, mă gândeam. După ce-o să se mărite Elisabeth, în casa asta n-o să mai rămâneţi decât tu şi maică-ta. N-ai impresia c-o să vă pierdeţi în spaţiul ăsta imens?

Interlocutorul o privi amuzat.

— Bunicul a construit casa asta pentru o familie mare. Steph.

Cu vârful degetului, o mângâie pe obraz. Ea înţelese imediat ce avea să urmeze.

Nu putea accepta să-i ceară mâna. Nu în momentul ăsta. Ea se îndepărtă câţiva paşi şi-i aruncă peste umăr, pe un ton aparent amuzat:

— Casa Elisabethei o să fie de o calitate excelentă, nu-i aşa? Am văzut planurile, sunt superbe! John este un arhitect foarte înzestrat. îmi place cum a conceput parterul.

Aştepta de câteva săptămâni cererea în căsătorie din partea lui Evan. Pentru prietenii lor, lucrurile erau cât se poate de clare; se făceau multe glume pe tema asta. Se înţelegeau de minune, erau complici, prieteni. Totuşi, Evan nu era dintre bărbaţii care se grăbeau. Avea nevoie de timp să se gândească la tot, şi Stephanie fusese de acord. Căsătoria era un lucru serios; nici ea nu voia ca lucrurile să meargă prea repede.

Apariţia lui Gerard Tenniel provoca o bulversare neaşteptată şi deconcertantă. Stephaniei îi trebuiseră câţiva ani ca să-şi revină după încercarea teribilă a cărei victimă fusese. Şi uite că deodată, după un an şi jumătate de linişte, atunci când viitorul i se deschidea în faţă, Gerard Tenniel revenea, aducând cu el toate amintirile neplăcute.

Cum ar reacţiona Evan dacă ar afla ce se întâmplase în urmă cu cinci ani? Pentru că tabloul pe care l-ar descrie Gerard n-ar fi prea măgulitor. Chiar dacă Evan ar avea bunăvoinţa să asculte versiunea ei, ar mai fi privit-o la fel? Nu. Nicidecum. Ceea ce abia spusese despre casa veche se potrivea de minune cu mentalitatea familiei lui. Familia Cameron avea reputaţia de a susţine oraşul, nu numai datorită averii, ci şi pentru că aveau o influenţă mare asupra vieţii comunităţii, de mai bine de un secol. Banii Cameronilor permiseseră construirea spitalului, şi dotarea lui. Banii Cameronilor finanţaseră restaurarea bisericii.

Doamna Cameron era considerată un judecător de pace; în plus, angajase în antrepriza ei o mare parte din populaţia locală. Evan dobândise o remarcabilă reputaţie, şi calităţile lui de chirurg erau apreciate în toată ţara.

Nu fuseseră implicaţi niciodată într-un scandal. Cum ar îndrăzni Stephanie să fie prima care să provoace aşa ceva în rândurile acestui clan prestigios? Ar fi trebuit să ştie de la bun început că se putea întâmpla un asemenea eveniment. Crezuse că, refugiindu-se aici, va reuşi să îngroape trecutul; dar mai devreme sau mai târziu, totul trebuia să se întoarcă împotriva ei, tot secretul va fi dezvăluit.

Dacă i-ar fi spus totul lui Evan de la bun început, ar mai fi avut o şansă astăzi? Cu condiţia. ca el s-o fi crezut. Dar se temuse; se temuse că n-ar mai avea dreptul să-l revadă. Pentru că nu era vorba doar să-l convingă pe Evan, ci mai ales pe maică-sa. Doamna Cameron ar fi doborâtă.

Evan o prinse pe Stephanie chiar în clipa în care se pregătea să se întoarcă. Îi prinse faţa în mâini şi o privi zâmbitor, înainte de a o săruta pe vârful nasului.

— Intimidată, draga mea? Te simţi stingherită? N-ai de ce! Nu-ţi cer un răspuns imediat. Încearcă doar să te gândeşti. Sunt sigur că, împreună, formăm o echipă bună.

Ea reuşi să schiţeze un zâmbet care, aparent, îl mulţumi.

— Ah, aşa îmi place mai mult, şopti bărbatul înainte de a o săruta.

Când intrară în vestibul, îl văzură pe Gerard Tenniel, care-şi îmbrăca pardesiul.

— Pleci deja? întrebă Evan, surprins.

Ochii lui Gerard aveau o privire ironică.

— Am o întâlnire mâine dimineaţă.

Stephanie se simţi înroşindu-se.

— Aha, nu este deci vorba despre o călătorie de agrement. Ai ceva de făcut în oraş? O cauză judiciară,

presupun. Curios lucru, n-am auzit vorbindu-se nimic în ultimul timp.

— Sunt aici din motive mai mult personale decât profesionale, răspunse Gerard, impasibil.

Evan pufni în râs.

— Iartă-mi indiscreţia. Evident, înţeleg că nu vrei să obligi doamna să te aştepte.

— Sper că nu mă va obliga s-o aştept, ripostă cu răceală Gerard.

Astfel, după ce-i făcu cu ochiul Stephaniei, dispăru. Furia risipindu-i-se, tânăra femeie nu mai simţi decât o teribilă oboseală. Robert şi Evan îşi dădură seama. O siliră să se întoarcă să se culce, apoi se duseră la Laser-light, unde trebuia s-o întâlnească pe Gwen. Stephanie era mulţumită că nu mai fusese nevoită să suporte muzica foarte tare şi luminile orbitoare. Aşa era mai bine. Avea nevoie să fie singură, să se gândească.

Ce să-i spună lui Gerard Tenniel, mâine?

Trebuia să se prezinte la hotel, aşa cum fusese stabilit; n-avea de ales, ştia foarte bine. Privirea îi trădase nesiguranţa situaţiei în care se afla. Biciul era la el. Trebuia să se supună dacă nu voia s-o încaseze.

Dar de ce voia s-o vadă? Ce aveau să-şi spună? Stephanie se uita spre tavan, fără să-l vadă. Din când în când, un fascicul de lumină mătura peretele, şi atunci clipea din ochi. Robert şi Gwen se întoarseră nu după mult timp; era aproape unu noaptea. Nu întârziau niciodată prea mult; nu-şi permiteau din cauza meseriei. La fel ca Evan; nu se gândea decât la medicină şi la bolnavii lui.

Să se mărite cu Evan? Ce proastă fusese! Ce iluzii îşi făcuse! Cum de nu-şi dăduse seama? De ce Robert nu încercase niciodată să-i deschidă ochii? Ştia foarte bine că dacă episodul de acum cinci ani ieşea la lumina zilei, viaţa surorii lui ar fi fost imposibilă aici.

Închise ochii şi încercă să adoarmă. Trebuia să se

trezească în zori. Va intra în hotel fără să fie văzută. Nimeni nu trebuia s-o surprindă pe drumul spre camera lui Gerard Tenniel.

Poate Gerard voia să ştie dacă era într-adevăr îndrăgostită de Evan? Dacă o credea profund îndrăgostită, îi promitea că nu va spune nimic?

Nu, nu trebuia să nutrească speranţe deşarte; Gerard Tenniel poate era un tip dur, poate chiar crud. Supărată, îşi vârî capul în pernă. Acum, nu trebuia să se mai gândească la el. Nu mai era mult până dimineaţă.

*

* * *

Se trezi la şase şi jumătate, la sunetul strident al soneriei deşteptătorului. După câteva clipe de buimăcelă. gândurile o asaltară din nou, şi coborî din pat să se ducă la baie, cu paşi şovăitori.

Îşi făcuse planul cum să intre în hotel fără să trezească prea multe bănuieli. După ce făcu un dus, se pieptănă, se îmbrăcă în trening şi se încălţă cu o pereche de adidaşi. Va spune că făcuse o cursă de «jogging», şi ajunsă acolo, voia să facă un duş şi să se schimbe înainte de a se întoarce acasă.

Ieşi din casă în vârful picioarelor şi îşi luă maşina pe care o lăsă apoi pe malul mării. Alergă timp de vreo zece minute, apoi se duse la hotel.

— Steph! exclamă gardianul de noapte. Nu te-ai culcat?

O examină din cap până-n picioare, apoi izbucni în râs.

— Pe cuvântul meu, dar ai ceva energie în tine! Credeam că aseară ai fost la petrecere, nu?

— Ba da, dar am avut o uşoară migrenă, şi mi-am spus că un pic de aer proaspăt mi-ar face bine.

Se aplecă peste biroul de la recepţie, gâfâind.

— Pot să intru într-o cameră neocupată ca să fac un

duş şi să mă schimb înainte să mă întorc acasă?

— Te rog, draga mea.

— Mulţumesc!

Lui Stephanie îi veni să râdă în momentul în care uşa liftului se închise în faţa ei. Uf! Trecuse de prima etapă. Reuşise să tragă cu ochiul în registru şi să vadă numărul camerei lui Gerard Tenniel. Acum, nu-i mai rămânea decât să ajungă la el fără să fie văzută de cineva.

Nu putu să-şi stăpânească un oftat de uşurare când ajunse la uşă, apoi se încordă; Gerard, când veni să-i deschidă, ieşea din baie; nu avea pe el decât un prosop legat de mijloc.

— Te rog, spune-mi ce vrei să-mi spui, dar repede! Vreau să plec de aici fără să mă vadă cineva.

— Ce le-ai spus alor tăi? Că te duci să alergi? Doamne! Nu te-ai schimbat deloc. La fel de mincinoasă.

Femeia se înrosi ca racul.

— N-a trebuit să le spun nimic, pentru că am propriul meu apartament. Nu trebuie să le dau explicaţii pentru ce fac. De altfel, nici nu se treziseră.

— Parc-am înţeles că stai cu fratele tău şi cumnata.

— Am un apartament deasupra garajului.

Bărbatul încuviinţă clătinând din cap.

— Înţeleg. Şi părinţii? Unde sunt acum?

Ea se întoarse cu spatele.

— Tata a murit acum un an. Mama este tot în Australia; îi place acolo, şi locuieşte lângă sora mea.

Stephanie oftă.

— Hai să vorbim despre lucruri serioase, te rog. Aş vrea să terminăm repede.

— Ah! Bate cineva la uşă! Trebuie să fie micul dejun. Ascunde-te în baie… dacă nu vrei să fii recunoscută de cel care-l aduce.

Se refugie imediat în ascunzătoare; va profita să facă un duş şi să se schimbe. În definitiv, nu ăsta era pretextul

pe care-l inventase ca să vină astăzi la hotel? Nu putea să plece cum venise! Aşa că nu mai pierdu timpul. Proaspătă şi vioaie, se îmbrăcă cu fusta gri şi cămasa bleumarin pe care le adusese într-un rucsac. Mai pierdu două minute să se pieptene, şi gata. Când ieşi din baie, Gerard înălţă o sprânceană.

— Ia te uită! Cât eşti de rapidă!

Trecu prin faţa lui şi se opri la fereastră. Acolo fusese adus micul dejun, pe o masă acoperită cu o faţă de masă albă, ornată cu un trandafir într-o vază.

— Am comandat micul dejun pentru două persoane, spuse Gerard. Sunt convins că am trezit curiozitatea angajaţilor, dar nimeni nu mi-a pus nicio întrebare. Mi-am permis să comand suc de portocale, croasante şi cafea pentru tine. Cred că nu m-am înşelat?

— Nu mi-e foame, mulţumesc.

— După şedinţa asta de jogging? Fii serioasă! Cred că eşti moartă de foame! Stai jos.

— Nu, mulţumesc.

Se apropie de ea şi o sili să se aşeze.

— Cafea? o întrebă luând cu o mână cafetiera de argint şi cu cealaltă nelăsând-o să se ridice. Lapte? Nu, tu bei fără lapte, mi se pare. Ah! Şi fără zahăr.

Tânăra femeie tresări. El zâmbi.

— Am o memorie de elefant. Nu uit niciodată amănuntele.

De ce să-l mai roage să termine? O să facă aşa cum va vrea, pentru că rugăminţile ei n-ar folosi la nimic, poate doar să-l distreze mai mult. Nu, nu uita niciodată nimic. Şi nici nu ierta nimic. Îl cunoscuse acum cinci ani, dar ţinea minte măcar asta. Gerard Tenniel era un om intransigent.

Cu o mână tremurătoare, luă paharul cu suc de portocale.

— Te-ai schimbat, murmură Gerard aşezându-se în faţa ei, cu o expresie gânditoare. Bineînţeles, cinci ani,

înseamnă ceva timp. Parcă abia ajunseseşi la majorat, nu-i aşa?

Stephanie îl privi în ochi, fără să clipească. Da. Abia devenise majoră. Abia ieşise din adolescenţă. În orice caz, era mult prea tânără ca să ştie cum să scape de acest coşmar în care o făcuse să intre deodată.

— M-am întrebat de multe ori ce s-a întâmplat cu tine. Ştiam că ai plecat din Australia, dar nu mi-am închipuit nicio clipă că te-ai instalat la Wyville. Curioasă coincidenţă. Dacă mama n-ar fi primit o scrisoare de la Margo Cameron, fără îndoială că nu te-aş mai fi întâlnit niciodată.

Gerard bău o înghiţitură de suc, apoi trecu la ouăle prăjite cu şuncă.

Stephanie nu putea să mănânce; luă totuşi un croasant din care rupse mai multe bucăţi. Era un fel de a-şi face de lucru cu degetele care-i tremurau. Gerard înălţă o sprânceană, amuzat.

— Mănâncă. Eşti palidă ca varul.

— Pauza asta poate te amuză dar pe mine nu, mormăi femeia cu voce aspră. Te rog, domnule Tenniel.

— Domnule Tenniel? repetă el pe un ton ironic. Altă dată-mi spuneai Gerard.

Ea se înroşi din nou ca racul şi lăsă ochii în jos. Auzindu-l râzând, îi venea să-i arunce în ochi cana cu cafea fierbinte. Cum îndrăznea să-şi mănânce tacticos micul dejun, în timp ce, asemenea unei criminale, ea aştepta verdictul?

— Cel puţin îţi aduci aminte, nu?

Nu-şi dădu osteneala să riposteze. La ce-ar fi folosit? Nu era decât o întrebare retorică. Ştia foarte bine că nu uitase nimic din scurta lor întâlnire. O tortura. Stăpânea de minune tehnica asta, o tehnică infailibilă, pe care o învăţase în perioada de la începuturile stagiului de avocat. O tehnică prin care făcea să iasă totul la iveală. Gerard

Tenniel reuşise foarte bine în meseria lui. îi văzuse numele în ziare; aşa aflase de întoarcerea lui în Anglia. Bineînţeles, pe vremea când se cunoscuseră, îi explicase că se afla în Australia doar pentru un an, ca să studieze sistemul judiciar de acolo. Deci, se întorsese la el în ţară; om ambiţios, inteligent, alesese să profeseze în Londra. Refugiindu-se la Wyville, Stephanie fusese sigură că drumurile lor nu se vor mai întâlni niciodată. îşi spusese că Gerard Tenniel nu putea să aibă nimic în comun cu un oraş atât de desuet şi retras. Se înşelase.

Terminase de mâncat şi acum îşi savura cafeaua, privind-o atent.

Ea îşi îndreptă spatele, pregătită pentru asalt, cu mâinile strânse pe genunchi. Nu se atinsese de nimic, în afară de două înghiţituri de suc. Cafeaua se răcise.

Gerard îi zâmbi, cât se poate de calm.

— Bănuiesc că Evan nu ştie nimic, nu?

Stephanie rămase tăcută. Orice cuvânt rostit prea repede risca să se întoarcă împotriva ei.

— Şi când o să-i povestesc tot, n-o să mai vrea să ştie nimic despre tine, continuă Gerard după o pauză studiată.

— Pentru că ai de gând să-i povesteşti totul. Sunt surprinsă că ai aşteptat atât. De ce nu i-ai spus aseară? Ah, ştiu! N-ai mai fi putut să te joci cu mine de-a şoarecele şi pisica. Pentru nimic în lume n-ai fi renunţat la această ocazie. Sper că eşti mulţumit. Eşti în faţa mea, îţi baţi joc de mine, răsuceşti cuţitul în rană, mă faci să sufăr, şi oricum, te gândeşti să vorbeşti cu Evan. Nu ştiu de ce sunt aici. N-ar fi trebuit să accept.

O privea, cu buzele strânse. Acum cinci ani, fusese mult prea timidă ca să-i vorbească pe tonul ăsta. Încă de când se uitase la ea, cu ochii scânteietori, se înroşise. se crezuse îndrăgostită de el; nu-şi dăduse seama ce însemna dragostea adevărată. Nu văzuse imediat că Gerard Tenniel se folosea de ea ca să se amuze. Pe vremea aceea, totuşi,

privirea lui exprima o oarecare tandreţe. Astăzi, nu mai era vorba decât despre dispreţ şi duritate.

— Totuşi, eşti aici, murmură el.

Stephanie ghici că această remarcă avea şi un subînţeles, o întrebare neformulată.

— Nu sunt aici pentru mine. N-am venit să te rog să-ţi fie milă de mine. Of! Nu pot să te conving să nu le dezvălui trecutul lui Evan şi mamei lui. Ai dreptate, asta ar însemna sfârşitul relaţiei noastre. Evan n-ar vrea o soţie care a fost amestecată într-un proces murdar, dar ceea ce mă deranjează cel mai mult, este că va fi implicat şi fratele meu, Robert. E medic anestezist la spital, şi scandalul ăsta i-ar ruina reputaţia, i-ar distruge viaţa. Probabil i se va cere să plece. Îi place aici. E fericit.

Femeia se ridică şi se sprijini de spătarul scaunului.

— N-ai dreptul să-i faci una ca asta. Eu o să plec. N-o să mă mărit cu Evan. Îţi promit că n-o să-l mai văd niciodată. Dar te implor. nu le povesti ce s-a întâmplat.

Capitolul 3

Gerard Tenniel o privi serios, bătând distrat cu degetele în tăblia mesei. Ţinându-şi respiraţia, Stephanie îi aştepta răspunsul. Doar n-o s-o refuze, până la urmă. Dacă scotea la lumină povestea asta, ar fi nedrept pentru Robert şi Gwen. Poate o detesta, dar n-avea niciun motiv să-i facă vreun rău fratelui ei.

— Spui că n-o să te măriţi cu Evan Cameron. O să pleci din oraş pentru totdeauna?

Cu un nod în gât, femeia încuviinţă clătinând din cap.

— Cum pot să ştiu că te ţii de cuvânt? spuse el încet, cu un zâmbet care-i îngheţă sângele în vene interlocutoarei. Ştiu bine că eşti o mare mincinoasă. Dacă pleci câteva săptămâni şi te întorci după aceea?

— Nici pomeneală! protestă ea.

— Nu sunt prea sigur. La urma urmei, Evan Cameron e moştenitorul unei averi imense. E un celibatar foarte

bine văzut, care ar putea să-ţi ofere tot ce ţi-ai dorit vreodată.

Tânăra femeie tresări.

— N-ai dreptul să mă jigneşti aşa! reacţionă, agasată. Banii lui Evan nu mă interesează deloc. îl iubesc pentru ce este el însuşi.

Gerard izbucni într-un hohot de râs.

— Şi vrei să te cred? Banii te-au atras întotdeauna. Altfel, de ce l-ai fi încurajat pe Burgess, un bărbat având de două ori anii tăi, un chelios fără caracter. Dar era bogat. Se bucura de o excelentă poziţie în societate, avea o locuinţă magnifică, un iaht. Avea patruzeci de ani; tu, abia optsprezece. Şi atunci? Ce importanţă avea? Era însurat, ei şi?

Stephanie îşi simţi spinarea încovoindu-se sub povara acuzelor usturătoare. Palid, cu dinţii strânşi, bărbatul se stăpânea mult mai greu decât şi-ar fi dorit-o el. În ochii lui cenuşii se putea citi furie, amestecată cu dispreţ.

— Nu vreau să discut cu tine, nu m-ai asculta. Nimeni n-a vrut niciodată să mă creadă. Totuşi, te asigur că nu l-am provocat deloc pe Theo Burgess. Mi-era milă de el, atâta tot. Nu-i vina mea dacă.

— Stai liniştită, nu vreau să ascult o pledoarie pentru apărarea ta. În orice caz, un lucru este clar: nevinovată sau nu, Margo Cameron n-o să te considere demnă să faci parte din familie.

Gerard se apropie de ea.

— Nu vreau să dau peste cap existenţa fratelui tău. îmi închipui supliciul pe care l-a îndurat acum cinci ani. Parcă era student la medicină, nu? Dacă-mi aduc bine aminte, mi-ai spus că era în ultimul an, la universitatea din Londra.

Stephanie încuviinţă clătinând din cap. Era clar, Gerard nu uitase nimic!

— Pentru el, n-a fost deloc uşor să-şi ia examenele în

perioada când sora lui era amestecată într-un scandal public. Nu vreau să mă amestec, dar Margo Cameron e naşa mea. Dac-aş tăcea, dacă n-aş interveni şi te-ai mărita cu băiatul ei. m-ar urî toată viaţa.

— Ţi-am spus deja c-o să dispar. Ce mai vrei? izbucni, exasperată. Of! De ce-ai apărut aici? Eram fericită, îmi găsisem echilibrul, şi uite că tu.

Ochii i se umeziră, şi fu nevoită să tacă. Nu, nu putea să plângă în faţa lui. Nu, n-o să-i dea ocazia s-o vadă prăbuşindu-se. Acum cinci ani, se ţinuse tare în sala tribunalului şi răspunsese tuturor întrebărilor care i se puneau, sub privirea neîndurătoare a lui Gerard.

Făcuse greşeli, se bâlbâise, încercase zadarnic să-i evite privirea. Reprezentase imaginea perfectă a vinovatei.

Se şterse la ochi. La vremea aceea, ştiuse să se stăpânească. Se va stăpâni din nou şi astăzi.

El era foarte aproape, abia la câţiva centimetri, cu chipul încordat, sever.

— Stephanie, lacrimile tale nu mă impresionează.

— Nu plâng!

Întinse o mână, îi atinse genele cu degetul arătător, şi o făcu să tresară.

— Ia uite! O lacrimă! rânji Gerard.

De data asta, era prea mult, depăşise măsura.

— Şi ce-i cu asta? Acum eşti mulţumit? Asta voiai? Să mă faci să plâng? Până acum, m-am abţinut. Bineînţeles, dacă m-ai lovi. N-ai îndrăznit încă. M-ai înjurat, ameninţat, dispreţuit. Ce mai urmează? Ce vrei să faci cu mine?

— Nu mă ispiti!

Spre surprinderea ei, interlocutorul zâmbi fals.

— Te credeam pură şi naivă; optsprezece ani, ochi albaştri de copil descoperind lumea, obraz de piersică. Doamne! Te găseam atât de frumoasă, atât de fermecătoare. Abia îndrăzneam să te ating, de teamă să nu te fac să intri în panică, de teamă să nu-ţi pierzi capul.

Pentru că te doream, Stephanie. Eram nebun după tine, dar nu voiam să te fac să-ţi pierzi capul. Aşa încât eram prudent, discret, atent. În timpul acela, erai împreună cu bătrânul ăla arătos.

— Dumnezeule! Chiar ţi-ai bătut joc de mine!

Stephanie era din ce în ce mai palidă. îşi duse mâna la gură.

— Gerard, te rog mult de tot. Nu-l pedepsi pe fratele meu din pricina mea! Sunt gata să fac orice, ca să nu sufere.

O prinse de mână privind-o cu o expresie detaşată.

— Să fie. O propunere? murmură el în cele din urmă.

Încordându-se, Stephanie încercă să-şi elibereze mâna, dar nu reuşi.

— Accept să negociez cu tine, trase el concluzia.

— Tu. Cum?

— Ştii bine unde vreau să ajung.

Foarte încet, se aplecă spre ea, căutându-i buzele. Stephanie îşi aminti imediat de un alt sărut, de acum cinci ani, în grădina lui Burgess. După ce dansaseră, coborâseră pe peluză să admire clarul de lună. Legănaţi de cântecul greierilor, se plimbaseră mână în mână contemplând stelele.

Gerard se îndepărtă puţin, şi privirile li se întâlniră pentru o clipă. Tânăra femeie reveni brusc pe pământ.

— Stephanie, o să tac ca un peşte. Cu o condiţie.

Femeia se crispă.

— Încă te doresc, spuse el zâmbind.

Stephanie nu-şi închipuise niciodată că un zâmbet ar fi putut s-o rănească cu atâta cruzime. Îl folosea ca pe un pumnal.

— Astăzi, mai mult decât altă dată, reluă bărbatul. Ah, ironia sorţii! Te aşezasem pe un piedestal. Eram la vârsta când o fată nevinovată ca tine putea să mă tulbure la culme. Aş fi vrut să-ţi întind sub picioare covoare de

trandafiri. Eram nebun de dragoste. Aveam treizeci şi doi de ani, avusesem parte de tot felul de experienţe cu femeile; mă gândeam să mă liniştesc un pic, să mă însor. Mă săturasem de creaturile de vis care săreau pe mine din prima seară. Ştiam că aveam să mă însor cu o tânără neprihănită.

Stephanie tremura, de data asta de furie.

— Ce ipocrit eşti! Deci, există o lege pentru voi, o alta pentru femei?

Bărbatul schiţă un zâmbet ironic.

— Într-adevăr. În orice caz, aşa gândeam atunci. Voiam.

Cuvintele i se opriră pe buze, şi o contemplă câteva clipe, înainte de a continua:

— Pe scurt. Uite oferta mea, ai de ales: vii cu mine şi-ţi laşi fratele să-şi vadă liniştit de viaţa lui, sau rămâi, şi suporţi consecinţele hotărârii tale.

Stephanie se duse la fereastră. Oraşul se trezea; soarele scânteia pe valuri, vizibil printre clădirile de pe marginea plajei. Dacă nu pleca repede, Robert şi Gwen aveau să fie îngrijoraţi de lipsa ei.

— E un şantaj odios…

— Spune-i cum vrei, dar hotărăşte-te până mâine. Oricum ar fi, n-o să te măriţi cu Evan Cameron.

Gerard făcu o pauză, şi ea îi simţi privirea „înfiptă” în spate.

— Îl iubeşti?

— Vezi-ţi de treburile tale! izbucni, iritată.

Se lăsă o linişte apăsătoare. Stephanie se uita pe fereastră, fără să vadă nimic. Ce să facă? Gerard îi propunea două soluţii. Trebuia să opteze pentru fericirea ei, sau cea a fratelui său? Era atât de simplu? Nu, pentru că n-ar mai fi niciodată fericită. Gerard avea dreptate; nu va fi niciodată soţia lui Evan Cameron.

Trebuia să plece.

Dar cum să-i explice lui Evan că nu mai voia să-l vadă? Toată lumea abia aştepta să li se anunţe logodna! Nu putea s-o rupă de azi pe mâine fără să-i dea o explicaţie plauzibilă! Ar căuta s-o reţină. Era încăpăţânat şi perspicace.

Deci, trebuia să plece fără niciun cuvânt. Evan va fi zdrobit; va încerca s-o regăsească. Robert va fi şi el bulversat. Cât despre prieteni, ei nu vor înţelege niciodată.

Era sigură de un lucru; nu-l va însoţi pe Gerard Tenniel nicăieri! Cine se credea omul ăsta? Credea c-o să cedeze şantajului? închise ochii. Niciodată nu i se va dărui din moment ce o detesta! Niciodată nuşiar oferi trupul pentru tăcerea acestui tiran!

Se întoarse încet spre el.

— Până mâine?

Cel întrebat o privi cu ochii mijiţi.

— Ce-i în căpşorul tău? murmură bărbatul. Mă întreb şi eu, adăugă el frecându-şi bărbia, cu o expresie gânditoare. Sper să nu-ţi faci niciun plan; te sfătuiesc să n-o ştergi fără să-mi spui.

Stephanie avu o reacţie aproape imperceptibilă, care nu-i scăpă interlocutorului.

— Aha! Deci aveam dreptate.

El schiţă un zâmbet ameninţător.

— N-ar folosi la nimic, Stephanie. Aş trage concluzia că nu ţi-ai respectat angajamentul. Aş fi obligat să povestesc totul familiei Cameron.

— Eşti un monstru! scrâşni, scoasă din fire.

— Sunt cât se poate de serios; vrei să cădem la învoială sau nu? În cazul în care n-o respecţi, eu de ce-aş respecta-o?

— Nu ştiu ce-o să obţii în felul ăsta! O să te urăsc, nu-ţi dai seama? explodă femeia, la capătul răbdării.

Gerard se apropie de ea, cât se poate de liniştit.

— Tu ce părere ai? Ce-am putut să cred acum cinci

ani, când am descoperit că domnişoara încântătoare cu ochi albaştri pentru care suspinam era în realitate o târfă?

Palma urmă de la sine, atât de violentă încât îi dădu capul pe spate. O urmă roşie îi apăru imediat pe obraz.

Stephanie înţelese ce făcuse când îi văzu furia din ochii cenuşii. Se uită la el, încremenită, buimacă. Avea să-i dea şi el una? Atmosfera parcă era încărcată cu electricitate.

Dar deodată, el îi întoarse spatele ca şi cum s-ar fi temut că nu se va mai putea stăpâni. Îl simţi cum lupta cu sine însuşi ca să-şi revină în fire. Urma de pe obrazul lui se estompa.

Stephanie se chirci, strângându-şi mâinile la piept.

— Ai greşit, Stephanie. N-am să uit niciodată gestul ăsta.

Tânăra femeie se precipită spre uşă, îşi luă rucsacul, în care vârî de-a valma adidasii şi treningul.

— Acum, plec, altfel Robert şi Gwen or să se întrebe unde.

— Ai maşină, nu-i aşa?

Cu o mână pe clanţă, ea încuviinţă.

— Cu atât mai bine. Eu am venit cu trenul, pentru că am vrut să fiu sigur că nu întârzii la serata lui Margo. M-am temut să nu fiu prinsîntrun ambuteiaj la ieşirea din Londra. Dar o să mă întorc cu tine, cu maşina.

— Maşina. Dar.

— Să fii aici mâine dimineaţă la ora nouă fix, o întrerupse, neluându-i în seamă tentativele de a protesta.

Femeia încercă încă o dată:

— Ia să vedem. Toate astea sunt absurde! Nu se poate aşa ceva. Eşti de-a dreptul nebun!

El pufni în râs.

— Nebun? Da, poate. Dar sincer, Stephanie. Să nu crezi o clipă că nu sunt sincer.

Ea îşi trecu o mână tremurătoare peste frunte şi se

frecă la ochi, ca şi cum ar fi aşteptat s-o trezească cineva din coşmar.

— Gerard. Fii înţelegător, până la urmă, insistă ea. Înţeleg de ce vrei să mă împiedici să mă mărit cu Evan. Am fost proastă când am crezut că această căsătorie poate să aibă loc. Nu vreau deloc să terfelesc imaginea Cameronilor amestecându-i în acest scandal de demult. Totuşi. să mă şantajezi în felul ăsta! Cum îndrăzneşti? Şi de ce?

— Nu fi atât de naivă!

Cu degetul arătător, o atinse pe gât pe tânăra femeie, care se cutremură ca şi cum ar fi fost friptă.

— Să zicem pur şi simplu că am obsesia de a plăti cu vârf şi îndesat. M-ai manipulat fără scrupule ca să ascunzi legătura cu Burgess şi.

— Nu-i adevărat!

El n-o asculta.

— Acum, e rândul meu să te manevrez. Îţi plătesc cu aceeaşi monedă, nu?

Stephanie lăsă ochii-n jos, apoi oftă din tot sufletul. Era nebun. Îşi pierduse minţile, dar era la discreţia acestui tiran. Nu putea să se răzvrătească, pentru că i-ar fi rănit pe cei la care ţinea.

— Nu pot să-mi las slujba de azi pe mâine, fără un preaviz!

— Ba da, dac-am înţeles bine, rata şomajului este mare pe aici. Sunt sigur că direcţiunea va găsi imediat pe cineva care să te înlocuiască.

Femeia se agăţa cu disperare de fiecare argument.

— Şi Robert? Lui ce-o să-i spun? Eşti revoltător, Gerard! Nu se pleacă aşa, fără o explicaţie plauzibilă. Şi în plus, fratele meu este proprietarul apartamentului în care stau. Ce-o să se întâmple cu lucrurile mele? Robert o să-mi pună tot felul de întrebări. O să vrea să ştie de ce şi unde mă duc.

— Ah, nu-mi fac griji pentru tine, fu răspunsul

batjocoritor. Cu imaginaţia stai bine.

— Du-te naibii! mârâi femeia, fulgerându-l cu privirea.

De ce zâmbea de parcă-i făcuse un compliment?

— Spune-i simplu că te-ai îndrăgostit de mine şi am hotărât să stăm împreună, sugeră el.

Stephanie se înroşi ca racul.

— Nu m-ar crede. Ştie foarte bine că nu ăsta e felul meu de a fi.

— După părerea mea, nu-l cunoşti prea bine. Sau poate că te cunoaşte el foarte bine. Spune-i că sunt bogat şi o să-ţi dau tot ce-ţi doreşti. Asta ar trebui să fie de-ajuns să-l convingă.

— Gerard, ascultă-mă…

Femeia îi puse o mână pe braţ.

— Gerard. Te rog, spune-mi adevărul; e un fel de joc? Au trecut cinci ani. Dumnezeule! Aproape îţi uitasem numele!

N-ar fi trebuit să spună asta; bărbatul îşi muscă buzele.

— Poţi să fii sigură că n-o să-l mai uiţi niciodată. N-ai de ales; te sfătuiesc să fii aici mâine dimineaţă, la nouă fix.

El deschise uşa şi Stephanie ieşi pe coridor, unde se întoarse:

— Gerard, eu.

Uşa se trânti. Privi pragul, înmărmurită. Nu! Nu se putea aşa ceva. Nu vorbea serios. Doar era avocat şi trăia cu respectul pentru lege. Cineva că el trebuia s-o apere. Cu toate astea. O şantaja odios; o obliga să-i cedeze, în schimbul tăcerii.

Şi dacă se adresa poliţiei? L-ar fi trimis la închisoare?

Se îndreptă încet spre lifturi.

Nu, n-avea să ajungă la închisoare. N-avea nicio probă împotriva lui. Probabil poliţistii n-o vor crede. Fusese amestecată într-o poveste dubioasă, cu cinci ani

înainte. Dacă i-ar fi cercetat trecutul, poliţistii ar fi descoperit amănuntele acelui proces sordid, ar afla că fusese acuzată.

Cât despre Gerard, el era admirat şi respectat în meseria lui.

Pe cine ar crede poliţistii? Dacă încerca să le explice ce se întâmplase, secretul ei ar fi fost dat în vileag şi l-ar fi aflat toată lumea din oraş. Robert ar fi silit să-şi dea demisia şi să plece de acolo. Evan şi familia lui ar fi fost afectaţi de scandal. Toate astea, din cauza ei.

Ajunsă la parterul hotelului, Stephanie avu norocul să intre într-un grup de clienţi care se ducea la autobuzul lor. Portarul era prea ocupat ca s-o vadă. Merse pe plajă până la maşina pe care o lăsase acolo, contemplând marea sclipitoare. Avea să fie o zi frumoasă. Cerul era de un albastru strălucitor, şi valurile îi reflectau reflexele.

Spre deosebire de peisajul încântător, în sufletul ei era o dilemă totală. Cum să le spună vestea lui Robert şi Gwenei? N-ar fi avut curajul să-i mintă, nici să le răspundă la întrebări. Şi slavă Domnului, erau destule şi presante!

Îi trebuiră zece minute ca să ajungă acasă. Spre marea ei uşurare, constată că nici fratele, nici cumnata nu se sculaseră. Draperiile de la camera lor erau trase în continuare. Cu siguranţă că leneveau, binemeritat, de altfel.

Stephanie urcă la ea. Se aşeză pe un fotoliu, ca să se gândească. Degeaba. N-avea altă soluţie decât să se ducă la masă şi să scrie. Va scrie o scrisoare lungă pentru Robert şi Gwen. Gerard avea dreptate; cel mai bine era să le scrie că era îndrăgostită de el şi plecau împreună.

Sărmanul Evan. Va fi distrus.

Ochii i se umeziră de lacrimi. Ce se va crede despre ea după o asemenea trădare? Uf! La urma urmei. dac-ar fi aflat despre procesul Burgess, ar fi renegat-o la fel.

Ah, procesul ăsta! Avea s-o chinuiască toată viaţa?

Terminase liceul când părinţii se hotărâseră s-o ia în Australia, unde făceau o vizită surorii ei. Aceasta se măritase, şi stătea acolo de patru ani. Stephanie acceptase cu bucurie propunerea. Nu prea avea ocazia să călătorească, şi perspectiva de a merge până în capătul celălalt al lumii o încântase. Pe drum, erau programate escale la Singapore, Bali, Bangkok şi Hong Kong. un periplu extraordinar, pe care altfel n-ar fi avut niciodată ocazia să-l facă.

Abia când ajunseseră în Australia, părinţii îşi dăduseră seama că prezenţa Stephaniei ar fi putut fi o povară pentru fata şi ginerele lor. Andreea era încântată să-şi revadă sora, dar bungaloul ei nu avea decât trei camere; una pentru ea, soţul ei şi bebeluşul lor, Benny; a doua pentru cele două gemene, Anne şi Phlippa, a treia pentru domnul şi doamna Stuart.

— Stephanie, sper să nu te deranjeze dacă dormi pe canapeaua din sufragerie? o întrebă Andreea, stânjenită.

Stephanie o asigură că totul era cât se poate de bine. Totuşi, soluţia nu era deloc practică. Phil se trezea dimineaţa să se ducă la lucru. Era obligat să treacă prin sufragerie în vârful picioarelor ca să iasă.

Stephanie nu le spusese nimic părinţilor, care se hotărâseră să rămână un an. Dar ea se hotărâse repede să-şi găsească de lucru şi un apartament. Nu putea să încurce lucrurile în casa aia timp de un an de zile, şi dacă spunea că ar vrea să se întoarcă în Anglia, părinţii s-ar fi simţit obligaţi s-o urmeze. Nu puteau s-o lase singură la capătul celălalt al lumii.

Atunci începuse să citească micile anunţuri lipite în staţiile de maşină sau pe pereţii caselor, şi găsise imediat ce căuta: un loc de stat «pe casă şi masă» la o fermă din Queensland, la optzeci de kilometri distanţă. Avea de făcut menaj uşor în casă, şi pentru asta primea şi nişte bani de buzunar. Părinţii nu avuseseră nimic împotrivă şi, câteva

zile mai târziu, cumnatul o conducea la familia Burgess pentru stabilirea înţelegerii.

Doamna Burgess i se păruse imediat foarte simpatică Stephaniei. Astăzi, nu-i mai venea să creadă acelaşi lucru, pentru că-şi dăduse repede seama că era o actriţă desăvârşită.

Familia Burgess avea doi copii, Matt, de cinci ani şi Elnora, de şapte ani. Stephaniei i se păruseră ciudaţi de la prima întâlnire, fără să-şi dea totuşi seama de ce. Erau liniştiţi, se putea înţelege cu ei, dar parcă nu mai erau aceeaşi în faţa mamei lor. Stephanie îşi spusese că mama trebuia să fie foarte severă. Câtă naivitate!

În prima zi, Stephanie nu-i fusese prezentată lui Theo Burgess, care era plecat pentru afacerile lui. Doamna Burgess spusese clar de la bun început că soţul ei era bogat. Avea mai multe exploatări agricole, cât şi o fabrică de conserve.

Doamna Burgess era de o frumuseţe seducătoare. Părea mai tânără faţă de cei douăzeci şi nouă de ani pe care-i avea. Ochii de culoarea jadului îi scânteiau tot timpul, părul blond era decolorat de soarele din timpul orelor de hoinăreală. Era clar că soţul o copleşea cu cadouri, pentru că purta o sumedenie de brăţări la mâini, şi degetele îi erau pline cu inele.

În ziua aceea, Stephanie avu o mică îndoială, pe care se grăbi săşi-o alunge din minte. Phil era şi el nedumerit.

— I-ai văzut grămada de bijuterii? Nu ştiu cum se mişcă cu toate astea pe ea! Parcă-i un brad de Crăciun! Cu banii, e clar că stă bine. Dar e prea ostentativă. În sfârşit.

Seara, Andreea îşi făcu griji în privinţa sorţii surorii ei.

— Eşti sigură c-o să te simţi bine acolo? Ştiu că nu-i foarte departe, dar la început, poate o să-ţi fie mai greu. Dacă ai nevoie de ceva, de orice, nu şovăi să ne suni.

Stephanie îşi dominase neliniştea.

Prima ei zi de muncă decursese fără nimic deosebit, în afară de faptul că-i fusese prezentată lui Theo Burgess, un bărbat de vreo patruzeci de ani, puţin supraponderal, cu părul grizonant şi fruntea înaltă.

— Eşti mai tânără decât credeam. Eşti sigură c-o să te descurci? Copiii mei trebuie trataţi cu fermitate.

— Mi s-au părut foarte bine crescuţi. Cât despre soţie, este fermecătoare.

Privirea domnului Burgess trădă o oarecare tulburare, ceea ce o surprinse şi o stânjeni pe Stephanie. De ce o privea aşa, fără să zâmbească? Bărbatul oftă şi ridică din umeri.

— O să vedem.

Această primă întrevedere o cam deprimase, dar o uitase destul de repede.

După o săptămână, îl întâlnise pe Gerard Tenniel la o masă de seară. Văr îndepărtat al doamnei Burgess, avocat de meserie, profitase de o conjunctură favorabilă ca să vină să studieze în Australia, în cadrul unui schimb cultural. Lucra ca asistent la un cabinet de avocatură, urmând cursuri despre sistemul judiciar australian.

După cină, în timpul căreia n-o scăpase din ochi pe Stephanie, Gerard Tenniel făcuse în aşa fel încât s-o ducă pe fată spre terasă. Acolo, contemplând cerul înstelat, o invitase la masă pentru seara următoare.

Stephanie avea doar optsprezece ani. Bărbatul acesta o tulburase foarte mult. Era de o frumuseţe care-i tăia răsuflarea: părul blond ca grâul, bronzat la faţă, ochi cenuşii plini de mister. De la bun început o cam ameţise.

Fusese atât de încântată de el, încât durase ceva timp până să-şi dea seama că atitudinea doamnei Burgess faţa de ea se schimbase. Încet-încet devenise conştientă de alte amănunte. Doamna Burgess era schimbătoare la fire; o clipă zâmbitoare şi prietenoasă, în clipa următoare îmbufnată, gata de arţag. Stephanie mai înţelesese că cei

mici se temeau de mama lor. Aceasta putea să-i îmbrăţişeze ca o mamă iubitoare pentru ca imediat după aceea să le facă reproşuri şi să-i pălmuiască.

Stephanie se trezise curând supraveghindu-i mai atent. Nu mai îndrăznise să-i lase singuri cu doamna Burgess. Ziua, nu ieşea cu Gerard decât dacă-i luau cu ei pe Matt şi Elnora. Seara, ştia că tatăl era acolo ca să-i apere.

Theo Burgess nu i se destăinuise imediat. Era un om inteligent, discret şi prudent. Se întâmplase să stea de vorbă cu Stephanie despre problemele lor doar după un incident deplorabil, în cursul căruia soţia lui o rănise pe Elnora la frunte.

— Soţia mea e cam nervoasă. Se irită destul de uşor. aşa încât ar fi mai bine să nu laşi copiii numai cu ea. Pot s-o enerveze şi.

Soţul schiţase un zâmbet trist.

— Ştii cum este, fiecare mamă e cu toanele ei. Fii foarte atentă. Pot conta pe tine, nu-i aşa, miss Stuart?

Uneori, după-amiaza, el îşi făcea timp să facă baie în piscină împreună cu Stephanie şi copiii. Se purtau cu toţi ca nişte copii, stropindu-se, ţipând, râzând. Foarte repede, Theo începuse s-o strige pe fată pe numele mic.

Domnul Burgess era un tată iubitor. Îi adora pe Matt şi pe Elnora, care simţeau acelaşi lucru pentru el. Văzându-i aşa, atât de fericiţi în absenţa Violei Burgess, Stephanie înţelesese cât era femeia aceasta de bolnavă.

Viola avea la dispoziţie o armată de servitori. Primea multă lume în vizită. Plăcerea ei cea mai mare era să se plimbe cu Porsche-ul decapotabil. Conducea cu viteză mare, stârnind teama Stephaniei şi copiilor când erau cu ea. Matt, palid, se prindea bine de tot cu mâinile de fotoliu. Elnora se înverzea şi până la urmă striga că o durea inima. Uneori, Viola râdea, încetinea, sau chiar parca pe undeva, lângă marginea drumului ca să-şi lase fata să respire puţin

aer curat. Dar alteori, în loc s-o intereseze soarta copiilor, apăsa pe accelerator, până în clipa în care Elnora, nemaiputând suporta, vomita. Atunci, Viola se întorcea şi o bătea pe fetiţă. Dacă Stephanie îndrăznea să intervină, Viola o insulta, urla la ea. Tânăra, îngrozită, încremenită, nu avea altceva de făcut decât să tacă.

Ultima criză se întâmplase într-o dimineaţă, a doua zi după o serată dată de nişte vecini. Stephanie dansase ore întregi cu Gerard. Parcă plutise într-o altă lume. Încântarea din ajun i se citea pe faţă în clipa în care Viola intrase în camera ei:

— Nu mai vreau să te văd cum alergi după Gerard Tenniel! E clar? Nu poate să-l intereseze o adolescentă naivă ca tine. Gerard Tenniel este un bărbat cultivat, rafinat. îl faci să se simtă foarte stânjenit. Ieri, voia să danseze cu mine, dar te-ai agăţat de el ca un scai. Dacă te mai prind într-o zi vânându-l, te dau afară din casa asta!

Stephanie făcuse greşeala să protesteze. Fusese năucită de reacţia Violei care, frizând isteria, o copleşise cu un val de vorbe grele. Nu se mai stăpânise deloc, şi deodată, Stephanie înţelesese: Viola era geloasă pe ea! Era îndrăgostită de Gerard Tenniel. Era furioasă pentru că în loc să-i facă ei curte, fusese atras de bona angajată pe casă şi masă.

Stephanie descoperise deodată în faţă o creatură oribilă, transfigurată de furie şi de ură. O femeie violentă, periculoasă, care nu şovăise s-o ameninţe.

— Nu-ţi dau voie să te mai vezi cu el! Gerard vine aici pentru mine, nu pentru tine. Lasă-l în pace, auzi? Lasă-l în pace! Gerard e al meu!

Stephanie o privise, năucită. Exasperată, Viola cedase unei furii de nestăpânit. Începuse s-o bată fără milă. Căutând să scape, Stephanie fusese răsturnată cu sălbăticie. Viola îi trăsese un picior în coaste. Stephanie ţipase de durere, dar chiar în clipa aceea uşa se

deschisese, şi Theo Burgess se precipitase spre ea, alb la faţă văzând ce se-ntâmpla.

Împingându-şi nevasta, îngenunchease lângă Stephanie şi o ridicase încet.

— Dumnezeule, Steph! Eşti rănită? Ce ţi-a făcut? Îmi pare rău, draga mea. Nu plânge.

Cu o mână tremurătoare, o mângâiase pe frunte.

— Nu, draga mea, nu plânge. N-o să-i mai dau voie să se apropie de tine.

Încremenită să-i audă glasul atât de tandru, Stephanie simţise c-o sărută pe tâmplă. Nicio clipă nu se gândise că Theo Burgess se îndrăgostise de ea.

— Biata de tine. N-ar fi trebuit s-o mai las să iasă din cameră; boala i se agravează de la o vreme, dar.

Stephanie îl întrerupsese cu un urlet. Într-adevăr, peste umărul domnului Burgess, tocmai o văzuse pe Viola, desfigurată de furie, cu un revolver în mână. Era pistolul lui Theo, pe care-l ţinea într-un sertar încuiat cu cheia, ca să-l aibă pentru eventualii hoţi.

Cum ajunsese la Viola?

Fără îndoială, spărsese broasca. Theo se întorsese, încremenind. Viola izbucnise în râs.

— Aha! Acum ţi-e frică, nu-i aşa?

Îşi agitase braţul în aer.

— Aşadar, voiai să mă trimiţi la nebuni! Nici nu se pune problema de aşa ceva, auzi? N-o să mă mai întorc niciodată acolo! Niciodată! Nu sunt smintită! Sunt perfect sănătoasă, n-am nimic! Cauţi doar să scapi de mine, ca să pui mâna pe târfa asta. Ce găsiţi toţi la ea? Ce are atât de extraordinar? Gerard aleargă cu limba scoasă după ea, şi acum tu. Trebuie să fie foarte.

— Viola, o întrerupsese cu blândeţe Theo Burgess. Ascultă-mă, Viola.

Se ridicase încet.

— Viola, eşti bulversată. Ascultă-mă.

— N-am ce să ascult! Adio!

Câteva secunde, Stephanie refuzase să creadă ce se-ntâmplase. Stătea în genunchi, cu ochii holbaţi. În urechi îi mai răsuna împuşcătura, în timp ce Theo se prăbuşise peste ea.

Viola se apropiase, cu arma îndreptată spre tâmpla Stephaniei.

Abia atunci, fata îşi pierduse cunoştinţa. Ca să se trezească în mijlocul unei teribile tragedii.

Capitolul 4

Bineînţeles, nu putea să rămână închisă în casă la nesfârşit. După vreo oră de la întoarcere, Robert îi bătu la uşă.

— Te-ai sculat, Frumoasa din Pădurea Adormită? o tachină el. Trebuia s-o fi crezut încă în pat, pentru că păru foarte surprins s-o vadă îmbrăcată şi machiată. În sinea ei, Stephanie oftă uşurată; n-o auzise nici când plecase, nici când se întorsese. Nu-şi putea închipui ce se-ntâmplase. Ea însăşi nu se mai recunoştea. Unde era fata de ieri dimineaţă, care se dusese la muncă fără să bănuiască nicio clipă că, în numai câteva ore, existenţa avea să i se dea peste cap?

— Cum te mai simţi, astăzi? Te mai doare capul?

O examină atent.

— Încă eşti palidă şi ai ochii încercănaţi, constată el, cu o expresie severă.

Stephanie reuşi să zâmbească.

— Ah, mulţumesc! Eşti foarte amabil! Exact de asta aveam nevoie!

— Vino să luăm împreună micul dejun. La drept vorbind, sunt aici în calitate de mesager al lui Gwen; ne pregăteşte gogoşi. A cumpărat şi siropul de căpşuni care-ţi place atât de mult.

— Uimitor! exclamă Stephanie, urmându-l până la bucătăria lor inundată de soare.

Îmbrăcată cu nişte blugi vechi, cu o cămaşă roz şi un şorţ de bucătărie, Gwen trebăluia pe lângă plită.

— Uite c-ai venit în sfârşit! Începeam să-mi fac griji! spuse Gwen turnând aluatul într-o formă. Asta e pentru Robert. Următoarea e pentru tine, Steph.

Toată săptămâna, n-aveau timp să mănânce liniştiţi micul dejun. Se mulţumeau să bea câte o cafea şi să înfulece în grabă câteva tartine. Aşa încât duminica, era un fel de ritual. Lui Gwen îi plăcea să gătească atunci când avea timp, şi era surprinzătoare prin varietatea meniurilor pe care le propunea.

Era ultimul mic dejun în compania fratelui şi cumnatei. îşi spuse Stephanie. Gândul ăsta îi revenea tot timpul în minte; un gând trist, disperat. Slavă Domnului, ei nu ştiau. Amândoi erau cât se poate de veseli. Era o duminică la fel ca celelalte, pe care Stephanie nu voia s-o strice trădându-şi disperarea.

Robert i-ar fi iertat plecarea precipitată? Avea un frate nemaipomenit! Când se întorsese din Australia, insistase să vină să locuiască la el. Imediat ce putuse să cumpere casa împreună cu Gwen, se grăbise să transforme etajul de deasupra garajului în apartament pentru ea. Se întrebase de multe ori dacă o răsfăţa atât pentru că avea îndoieli despre ceea ce se întâmplase cu adevărat în urmă cu cinci ani. Niciodată nu spusese nimic despre asta. Niciodată nu adusese vorba despre povestea aceea, dar nu se întrebase oare ce-i ascundea sora? Stephanie fusese împroşcată cu noroi în timpul procesului Violei. Familia se încăpăţânase să-i susţină nevinovăţia. Avocatul ei îşi construise pledoaria pe maladia discontinuă a acuzatei. Prezenţa Stephaniei pe scena dramei nu era decât un detaliu. Viola avea accese de violenţă de mulţi ani. Dar Viola o acuzase pe Stephanie că avea o relaţie amoroasă cu Theo Burgess. Evitase să deschidă discuţia despre gelozia declanşată de prietenia dintre Stephanie şi Gerard

Tenniel. Se concentrase asupra minciunii legată de Stephanie şi Theo. Fusese atât de convingătoare, încât Stephanie începuse să-şi pună şi ea întrebări!

Într-o zi, fusese întrebată ce spusese Theo când o ajutase să se ridice. Ar fi trebuit să mintă. Încercă să nu răspundă. Se bâlbâise, se înrosise ca racul, dar în cele din urmă, mărturisise că Theo îi spusese „draga mea”.

Niciodată nu va uita reacţia celor prezenţi în sală. Cei care erau de faţă îşi ţinuseră răsuflarea şi se uitaseră unii la alţii. În ochii Violei sclipise triumful.

Stephanie se simţise trădată. Procesul Violei se întorsese dintr-odată împotriva ei.

Ce să facă? Protestase; habar n-avea de ce Theo Burgess folosise asemenea cuvinte. Nu, niciodată nu fusese nimic între ei! Theo nu era decât patronul. Din păcate, mărturiile se adunau. Nu înotase şi se jucase cu el şi cu copiii în piscină?

Nu-şi petrecuseră timpul împreună în vreme ce Viola se plimba cu maşina? Toată lumea credea la fel: Viola putea fi uneori antipatică, chiar violentă, dar Theo şi copiii fuseseră mult mai fericiţi odată cu venirea Stephaniei în casă. Se trăsese deci concluzia că soţul îşi îndreptase privirea spre fata din casă în căutarea consolării. Stephanie fusese învinuită, fără să fie niciodată inculpată, pentru un adulter pe care nu-l comisese.

Cât despre Viola, fusese declarată vinovată de omorâre fără premeditare şi fusese închisă într-un centru psihiatric din interiorul sistemului carceral. Cei doi copii fuseseră încredinţaţi unei mătuşi, la Sydney. Stephanie plecase în Anglia, unde procesul nu constituia capul de afiş al ziarelor şi unde nimeni nu risca s-o arate cu degetul pe stradă.

Fusese convocată la proces doar în calitate de martor; i se retrăsese acuzaţia. In Queensland, peste tot unde mergea, murmurele o însoţeau, privirile se îndreptau

asupra sa. Toată lumea era convinsă că fusese metresa lui Theo Burgess.

Gerard crezuse şi el povestea; căzuse în plasă la fel ca toţi ceilalţi. Prezenţa lui tăcută şi dispreţuitoare în sala de judecată amplificase suferinţa Stephaniei. Când se refugiase în Anglia, îşi promisese să nu-l mai vadă niciodată.

— Atunci? Ce facem azi? întrebă deodată Robert, lăsând ziarul deoparte.

— Trebuie să spăl, răspunse Gwen.

Bărbatul făcu o strâmbătură.

— Fără asemenea lucruri în dimineaţa asta! Spălatul mai poate s-aştepte, nu?

— Dar cămăsile tale, şi sosetele, pot să aştepte şi ele? Sau e o întrebare prea indiscretă?

— Gwen, o s-o faci pe surioara mea să nu mai vrea să se mărite niciodată! O să creadă că o căsnicie înseamnă numai să faci gogoşi şi să speli rufe.

— Tu spui asta, nu eu! ripostă Gwen.

Ea se ridică, strânse farfuriile şi le puse în maşina de spălat. Casa era plină de asemenea maşini ultrasofisticate, făcute să se câştige timp. Doar trebuia să le umpli şi să le golesti. Robert pretindea că nu înţelegea care era rostul unei asemenea masinării sofisticate. De altfel, ca să le dovedească, într-o zi propusese să participe şi el la treburile gospodăreşti; în felul ăsta, puloverul alb care-i plăcea atât de mult lui Gwen se transformase într-o cârpă colorată. Din ziua aceea, lui Robert i se interzisese să mai stea în spălătorie.

Stephanie se ridică.

— Evan o să treacă să mă vadă, probabil nu peste mult timp. Rămân eu aici şi mă ocup de toate în timp ce voi vă plimbaţi.

Fratele ei izbucni în râs.

— Haide, Gwen; ia-ţi haina şi să plecăm înainte ca

menajera să se răzgândească. De data asta, nu suntem de serviciu. Să profităm de situaţie!

Gwen o îmbrăţişă.

— Eşti un înger. Mulţumesc. Toate rufele sunt în coş. Vrei să le sortez eu înainte de a pleca?

— Mulţumesc, ştiu să citesc pe etichete. Nu pun niciodată la un loc sosete colorate cu pulovere albe.

— Au! Au! mormăi Robert.

Prinzându-şi nevasta de mână, o trase afară.

Maşina lor dispăruse, când Stephanie se apucă metodic de treabă. Era încântată că avea ce să facă şi la ce să se gândească. După ce puse lucrurile la punct prin casă, se aşeză să scrie scrisorile.

Consacră acestui lucru mai multe ore. În fine, mulţumită de rezultat, le ascunse în geantă.

Evan veni aşa cum spusese, la ora trei. Duminica, mânca întotdeauna la prânz cu mama lui şi nu putea să fie liber mai devreme.

O privi cu o expresie gravă când îi deschise.

— Bună! Ce mai faci?

— Mulţumesc, bine, răspunse automat.

Dar privirea prietenului ei continua s-o scruteze, şi se înroşi.

— După părerea mea, ar fi fost mai bine să rămâi în pat, constată el pe un ton foarte profesional. Poate ai gripă. Acum, este sezonul.

Făcu o pauză.

— Unde sunt Robert şi Gwen?

— Au ieşit la plimbare. Iau masa de prânz la un han, nu departe.

— De asta ai şi tu nevoie; de o ieşire la aer.

În maşină, el vorbi încet, dar Stephaniei îi era greu să se concentreze. Cu toate astea, tresări când îl auzi rostind numele lui Gerard.

— E curios, tipul ăsta. Mama a fost surprinsă să-l

vadă; trimisese o invitaţie mamei lui, dar nicio clipă nu se aşteptase să-l vadă apărând pe Gerard. Bănuiesc că a vrut să împuste doi iepuri dintr-un foc. Fără îndoială că are treburi de rezolvat pe aici, şi a profitat să asiste la serata noastră.

Evan râse încet.

— Mama spune despre el că-i un mare seducător. În fond, e un bărbat bine. Stephanie, ce impresie ţi-a făcut?

Ea nu se grăbi să răspundă. De unde să înceapă? Se hotărî să facă o apreciere generală:

— Blonzii nu-mi inspiră încredere.

— Îţi plac bruneţii? se nelinişti Evan zâmbind. De ce nu mi-ai spus mai demult? Mai am timp să mă vopsesc?

Ea reuşi să schiţeze un simulacru de zâmbet.

— Îmi place părul roşu. E altceva.

— La scoală, mă porecliseră Morcoveaţă. Asta mă exaspera.

Stephanie se simţi deodată cuprinsă de un val de melancolie. îl privi pe furiş, gândindu-se cu ciudă că, împreună, ar fi putut fi fericiţi. Dacă Gerard n-ar fi venit la serată, Evan i-ar fi cerut mâna şi ea i-ar fi oferit-o fără nici cea mai mică ezitare.

De ce destinul îi mai jucase o festă? De ce Gerard era finul mamei lui Evan?

Merseră pe faleză vreo cincizeci de kilometri, admirând marea scânteietoare. Când se întoarseră spre Wyville, crepusculul colora câmpia. Mâncară împreună într-un mic restaurant frecventat de localnici. Stephanie fu încântată de el; acum, nu-şi dorea deloc să fie singură cu Evan.

Intrară din nou în maşină pe la ora nouă. Pe drum, se întâlniră cu Gerard, care făcea o mică plimbare după masă.

— Ia te uită! Bună seara! Încă eşti aici?

— Da. Plec mâine, răspunse Gerard.

— Cred că-ţi aduci aminte de Stephanie. Începu politicos Evan.

— Foarte bine.

— Am petrecut o zi excelentă şi.

— Presupun că vă treziţi devreme, mâine dimineaţă, îl întrerupse Gerard cu un zâmbet maliţios.

— Ei, da! Din nefericire. Tenniel, ţi-ai ales o profesie ideală. Toate mesele plătite de clienţi, onorarii care se pot negocia! Trebuie să fii nebun ca să te faci doctor.

— Dar îţi place meseria pe care o faci, protestă Stephanie sprijinindu-se de el.

Evan era un om minunat. Avea să-i simtă din plin lipsa.

— Bineînţeles, draga mea. Îţi mulţumesc că mi-ai adus aminte.

Se uită la ceas.

— Te părăsim, Tenniel. Îmi pare bine că te-am văzut din nou. Transmite salutări mamei tale.

— O să-i transmit, răspunse Gerard, privindu-l cum deschidea portiera.

Stephanie aştepta ca să poată intra. Simţea ochii lui Gerard aţintiţi asupra ei şi nu îndrăznea să ridice capul.

Evan deschise uşa şi intră primul, deschizându-i portiera să urce şi ea în maşină; femeia răsuflă uşurată când reuşi să-şi ocupe locul.

— Pe curând, murmură Gerard.

— Da, răspunse Evan. Şi călătorie plăcută la întoarcere, mâine.

Bietul de el! Nu putea să ghicească dedesubturile cuvintelor rostite de Gerard.

Se îndepărtară repede, şi Stephanie descoperi că tremura de-a binelea. Timpul trecea. Ziua de mâine avea să vină curând. Ce-avea să facă cu Gerard Tenniel şi şantajul lui?

*

* * *

A doua zi, plecă de acasă la ora obişnuită; totuşi, portbagajul era plin cu valize, şi în geantă avea scrisorile. Porni pe drumul spre hotel. Robert plecase deja la muncă, dar Gwen, care fusese de serviciu, lenevea în continuare. Cu o expresie tristă, Stephanie contemplă vila. Aici, fusese fericită. Apoi întoarse capul şi-şi văzu de drum. La ce bun să mai întârzie? La ce bun să se mai gândească? învăţase acum cinci ani că asta nu folosea la nimic. Când destinul lovea, singura soluţie era lupta. Stephaniei i-a trebuit mult timp ca să-şi revină după crimă şi procesul care-i urmase. Fusese deprimată timp de mai multe luni; pierduse chiar gustul să trăiască. Dar se bătuse, îşi reconstruise existenţa. Aici, la Wyville, se liniştise, avea o slujbă interesantă, prieteni, un frate, o cumnată, şi pe Evan.

Evan. îşi muşcă buza de jos. În primul rând, nu trebuia să se gândească la el. Durerea ar fi insuportabilă.

Când ajunse la hotel, nu găsi pe nimeni în holul de la recepţie, în afară de portarul, care tria presa fluierând vesel.

— Bună ziua, soarele meu! exclamă văzând-o apropiindu-se. Cine ţi-a furat zâmbetul?

Se prefăcu a râde.

— Am avut un weekend epuizant.

— Sincer să fiu, te sfătuiesc să te măriţi; n-o să te mai ţină toată noaptea.

Portarul zâmbi poznas, în timp ce ea se înrosi ca racul.

— Şeful a coborât? vru să ştie nou-venita.

— Îşi ia micul dejun. Ah! Era să uit; e un mesaj pentru tine, de la un client.

Îşi luă blocnotesul de lângă telefon, din care citi:

— Domnul Tenniel. Vrea să te vadă imediat ce apari.

Stephanie încuviinţă, clătinând din cap, obosită.

— Urc imediat.

— Îţi face probleme? se interesă colegul. Vrei să am eu grijă de el?

Femeia râse nervos.

— Nu, mulţumesc. Sunt destul de mare să mă descurc şi singură.

Gerard era îmbrăcat, de data asta. O examină din cap până în picioare cu o privire inchizitoare.

— Intră.

Închizând uşa în urma Stephaniei, arătă cu degetul spre valizele lui.

— Sunt gata, anunţă el. M-am întâlnit aseară cu directorul, i-am plătit nota şi i-am spus că te iau cu mine.

Stephanie făcu ochii mari.

— Şi ce i-ai explicat?

— Nu fi aşa de neîncrezătoare! I-am spus că-ţi propun un loc de muncă mai interesant la Londra.

— Ce?

— Am adăugat că i-aş oferi o compensare pentru.

— N-aveai dreptul să faci aşa ceva! îl întrerupse, furioasă. I-ai spus că plec cu tine?

Tânăra femeie păli, îngrozită.

— Dar de ce? reluă ea. Ce idee proastă! O să se grăbească să-i spună fratelui meu! Oraşul ăsta e mic de tot, toţi se cunosc între ei. În două zile, va şti toată lumea. Robert o să ştie unde mă găseşte şi o să vină după mine. Dumnezeule!

— Ai de gând să dispari pentru totdeauna din viaţa fratelui tău?

Această întrebare îi tăie avântul şi îl privi cu o expresie învinsă. Până la urmă, spuse încet:

— Ai o altă soluţie?

Privirea lui Gerard reflectă o ciudată nelinişte.

— Stephanie, exagerezi!

— Cum îndrăzneşti? se revoltă, roşie de furie. Mă şantajezi şi.

O obligă să tacă punându-i o mână la gură.

— Vrei să ne audă toţi vecinii? Credeam că vrei să-ţi ascunzi trecutul.

Stephanie era atât de iritată încât încercă să-l muşte, dar el îşi retrase mâna la timp.

— Sper că eşti la fel de năbădăioasă şi în pat, mormăi bărbatul. Nu începe din nou cu mine. O să-ţi pară rău.

Ignorându-i protestele, o trase lângă el.

— Acum, te sfătuiesc să mă asculţi cu atenţie. Eşti o femeie destul de matură şi de independentă ca să-ţi duci viaţa fără să ceri părerea fratelui. Nu e gardianul tău. Dacă vine să te caute la Londra, noi o să-l primim cu calm şi linişte.

— Noi? se strâmbă femeia.

— Da, noi, insistă el pe un ton batjocoritor.

Îi prinse încheietura mâinii cu două degete.

— De acum suntem legaţi unul de celălalt, murmură bărbatul, ca şi cum această perspectivă l-ar fi amuzat.

Nu la fel stăteau lucrurile cu Stephanie, care încerca în zadar să se elibereze. Până la urmă, abandonă partida.

— Nu trebuia să intervii în locul meu în faţa directorului! I-am scris câteva rânduri, i-am spus că.

— Ce pretext ai inventat?

Femeia se întoarse spre el, stacojie la faţă.

— N-am putut să-l mint, spuse ea. I-am declarat pur şi simplu că vreau să-mi părăsesc postul imediat, rugându-l să mă ierte că nu pot să respect preavizul.

— Şi pentru fratele tău?

— Asta-i treaba mea.

— Dacă vine după tine, o să fie şi treaba mea, aşa că aş prefera să ştiu cum stau lucrurile.

— Lui Robert i-am explicat că nu reuşesc s-o rup cu trecutul şi că, nevrând să provoc nici scandal nici bârfe, prefer să mă mut la Londra, unde nu mă cunoaşte nimeni.

El clătină din cap şi îi dădu drumul. Stephanie se

grăbi să-şi maseze urmele roşii pe care i le lăsase pe piele.

— Ar fi trebuit să pleci înainte de a ieşi cu Cameron, decretă el sec. Apropo, ce poveste i-ai spus stimabilului Evans?

Femeia se răsuci pe călcâie.

— Ar fi mai bine să chemi pe cineva pentru bagaje. Cu cât plecăm mai repede, cu atât mai bine, pentru că nu riscăm să ne întâlnim cu cineva pe drum.

— Ce i-ai spus lui Cameron?

— Asta mă priveşte pe mine. Lasă-mă-n pace! Până la urmă, plec, nu ţi-e de-ajuns?

Ochii albaştri îi scânteiau de furie. Gerard Tenniel o privea atent, asemenea unui savant în faţa microscopului său.

— Nici nu mă gândesc la asta, ripostă el adunând valizele. Este vreo ieşire mai retrasă, ca să nu fim văzuţi împreună?

— Ieşirea din spate, răspunse mormăind tânăra femeie, înainte de a-l urma pe coridor. Eşti sigur că n-ai uitat nimic?

El se opri şi-şi încruntă sprâncenele, gânditor.

— Ah, frumos din partea ta că mi-ai adus aminte. Pardesiul meu e pe fotoliu, lângă fereastră.

Stephanie se întoarse să-l ia, şi merse apoi pe scara de serviciu, care ducea direct la parcare. Stătu încordată ca un arc până în momentul în care plecară. Se aştepta în fiecare clipă să fie recunoscută de cineva şi să i se ceară o explicaţie.

Se hotărî s-o apuce pe un drum de ţară până să ajungă la şoseaua care mergea la Londra. Cu un pic de noroc, puteau să evite trecătorii prea curioşi. La ora aceea, circulaţia era fluidă. Şoferiţa era încântată că putea să se concentreze asupra drumului; era un mod ca oricare altul să-şi stăpânească nervii. Nu mai avea puterea să se neliniştească pentru soarta ei.

— Vrei să trec eu la volan? întrebă Gerard când ajunseră la şosea.

— Nu, îmi place să conduc, răspunse femeia, întrucâtva surprinsă.

Vorbea serios când pretindea că o mai dorea, după atâţia ani? Ieri, luată pe nepregătite, nu se gândise la aspectul acesta al situaţiei, dar astăzi, nu-i venea să creadă, Nu. Spusese asta ca s-o sperie, s-o incite să plece din Wyville. De asta se precipitase să vină aici, de îndată ce citise scrisoarea doamnei Cameron trimisă mamei sale. Voise să se asigure că nu se va mărita cu Evan, că nu va sifona imaginea familiei Cameron.

— Poţi să-mi recomanzi un hotel bun la Londra? Şi nu prea scump, bineînţeles. Nu am prea mulţi bani.

Gerard nu răspunse la întrebare, şi şoferiţa îl privi pe ascuns.

— Trebuie să locuiesc undeva până îmi găsesc unde să stau, mormăi ea.

— O să stai la mine. Ştii foarte bine.

Mâna şoferiţei se smuci o clipă pe volan, şi automobilul făcu o deviere bruscă, trecând la câţiva centimetri pe lângă o maşină care venea din sens opus. Zgomotul unui claxon o făcu să tresară.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ieşi de pe şosea şi opreşte! comandă Gerard. N-am niciun chef să mor într-un accident de maşină. Dă-te la o parte, conduc eu.

Stephanie era atât de speriată, încât se supuse fără niciun fel de împotrivire.

— Dă-te jos! ordonă ferm Gerard.

— Ce-ai vrut să spui puţin mai devreme? N-o să stau cu tine.

— Nu-i nici momentul, nici locul să discutăm despre asta. O să stăm de vorbă când ajungem la Londra!

Stephanie deschise portiera, coborî, ocoli maşina, fulgerându-l pe Gerard cu privirea.

— Doar nu-ţi închipui c-o să accept o asemenea invitaţie! protestă femeia.

Şoferul îşi prinse centura de siguranţă.

— Nu era vorba despre o invitaţie, ci despre un ordin.

— Nu trebuie să-mi dai ordine!

— Urcă!

Stephaniei îi venea greu să respire.

— Pune-ţi centura!... Ce-i cu tine astăzi? Te-ai hotărât să te prăpădeşti?

— N-ar fi o idee rea.

— Eşti laşă.

Ea privi înainte, tremurând de furie.

— N-o să stau la tine!

— N-o să te las să ieşi fără mine înainte de a fi căsătoriţi, replică bărbatul pe un ton suav.

Capitolul 5

Stephanie rămase mută tot restul drumului. Din când în când, Gerard îi mai arunca o privire amuzată. lucru de care ea habar n-avea. Totuşi, nici el nu încercă să înceapă o conversaţie. Cu cât se apropiau de Londra, cu atât era circulaţia mai densă, şi trebuia să-şi concentreze toată atenţia asupra condusului. Stephanie era acum mulţumită că-i cedase volanul, pentru că se întreba cum s-ar fi descurcat în valul acesta de autovehicule.

De îndată ce vor ajunge, trebuia să pună lucrurile la punct. N-avea să locuiască la el. N-o să se culce cu el! N-o să se mărite cu el! De altfel, cu cât scăpa mai repede de el, cu atât era mai bine! Cel mai bine era să-l lase s-o ducă până în faţa casei lui, apoi să găsească un mic hotel nu departe de centru. Pe urmă, avea să-şi găsească ceva de lucru şi un apartament.

Ce prostie! O glumă de prost gust! îşi bătea joc de ea. Se amuza pe seama ei, pentru că reacţiona vehement la toate intervenţiile lui ridicole!

Gerard se întoarse puţin către ea.

— Am ajuns, la Londra.

— Mulţumesc, am remarcat.

Drept cine o lua? Toate casele erau prea înghesuite, prea cenuşii! Atmosfera asta poluată! Străzile păreau sumbre, morocănoase. Şi toate maşinile, bară la bară. Se gândi la Wyville, la aerul proaspăt şi parfumat, la mare, la întinsele spaţii verzi, la falezele albe. la pescăruşii care se jucau în bătaia vântului.

Îi scăpă un oftat.

— În curând o să fim acasă, anunţă el.

Această „persoana întâi plural” începea s-o agaseze din ce în ce mai mult.

— Unde locuieşti? întrebă ea, subliniind „singularul”.

— La Highgate. Ştii unde este?

— Mi se pare c-am auzit vorbindu-se despre asta; e în partea de nord, nu-i aşa?

Bărbatul încuviinţă.

— Dick Whittington, adăugă el.

Stephanie tresări.

— Poftim?

— Îţi aminteşti de micul ucenic care a devenit primarul Londrei? El a auzit dangănitul clopotelor din înaltul colinei Highgate.

— Înţeleg că visezi să ajungi într-o bună zi primar. rânji tânăra femeie.

— Sunt avocat, nu negustor.

O idee îi trecu deodată prin minte Stephaniei, redresându-se pe locul ei; cu siguranţă, el nu se gândise.

— Spune-mi, ca avocat, rişti la fel ca un medic să fii implicat într-un scandal, nu?

Gerard nu păru nici ofensat, nici neliniştit. Schiţă un zâmbet.

— Totul e să nu fii amestecat în aşa ceva.

— Totuşi, pe plan profesional, eu reprezint pentru tine un calup de dinamită.

— De ce? ripostă şoferul apucând-o pe o alee mărginită de copaci. N-ai fost inculpată. Ai fost martor într-un proces de crimă, acum cinci ani. Şi ce-i cu asta? Dacă toţi martorii ar deveni nişte paria, tribunalele n-ar mai avea nicio raţiune de a fi!

Stephanie îl privi neîncrezătoare; pe fiecare parte a aleii defilau locuinţe somptuoase, dar ea nu le vedea.

— Dar. dar dacă pe tine nu te deranjează, bombăni ea. de ce-ai spus că asta ar putea să ruineze reputaţia lui Evan?

Gerard opri maşina în faţa unei case mari. Opri motorul şi întoarse încet capul spre tânăra femeie.

— Eu nu sunt Evan Cameron, şi nu am o mamă ca a lui. Chiar crezi că te-ar fi lăsat să te măriţi cu băiatul ei ştiind că l-ai împins pe Theo Burgess la adulter?

— Dar eu nu. Ţi-am spus de o sută de ori că niciodată.

— Din cauza asta l-a omorât nevastă-sa. Fii serioasă, Stephanie; ai fi putut s-o convingi pe doamna Cameron de nevinovăţia ta în afacerea asta?

Ea îşi retrase capul între umeri, învinsă.

— Haide! Coboară.

— Încetează să-mi mai dai ordine! se răzvrăti femeia.

Altă dată, era mai amabil. Felul ăsta de a o domina o exaspera.

Bărbatul ridică din umeri şi ieşi din maşină. Profitând de ocazie, Stephanie se strecură pe locul şoferului, întinse mâna spre chei, dar nu mai erau acolo. Gerard se aplecă în faţa ferestrei, legănând nonşalant legătura de chei.

— Cauţi aşa ceva?

Zâmbetul lui maliţios dispăru imediat, în timp ce Stephanie contempla casa. Era o clădire solidă, construită cu bun-gust, acoperită cu viţă sălbatică. Locuinţa era ideală pentru un avocat cu reputaţia lui, cu toate că ei i se păru foarte mare.

Stephanie îşi dădu seama la un moment dat că amfitrionul deschisese portbagajul şi scotea valizele. Se duse imediat şi ea acolo ca să le pună la loc. Gerard îi dădu peste mână şi le luă din nou.

— Ai dat în mine! explodă ea, stupefiată. Cine te crezi, până la urmă? Dă-mi cheile şi lasă-mi lucrurile acolo!

Privind-o răutăcios, vârî cheile în buzunarul de la pantaloni, apoi, luând bagajele, porni spre casă. Stephanie o luă pe urmele lui, fierbând de furie.

— Cu tine vorbesc! Nu te mai face că n-auzi! Dă-mi cheile de la maşină! N-ai dreptul! E dezgustător ce faci! Vreau să mă duc la hotel!

El lăsă jos bagajele grele, şi Stephanie rămase pe loc, aşteptând urmarea. I-ar fi tras nişte pumni, chit c-ar fi primit şi ea. Cel puţin s-ar fi descărcat. Însă Gerard Tenniel nici nu-şi dădu osteneala să se uite la ea. Deschise uşa de la intrare, ridică valizele şi intră într-un vestibul somptuos pardosit cu alb şi negru. Pe urmă, se întoarse la Stephanie. pe care o ridică pe umăr ca s-o ducă înăuntru.

— De obicei, nu aşa se duce fericita mireasă în casă, dar aşa stau lucrurile deocamdată, declară pe un ton detaşat.

— Lasă-mă jos! protestă femeia.

Gerard n-o ascultă.

Îşi continuă drumul până la sufrageria elegantă, unde Stephanie avu câteva secunde la dispoziţie ca să admire perdelele de mătase brodată, tapiţeria cu arabescuri albe şi verzi care acoperea fotoliile şi canapelele. Fu aruncată pe o sofa.

Se ridică imediat, buimacă, cu răsuflarea tăiată, dar îşi veni repede în fire:

— Aş fi putut să mă lovesc la cap de colţul mesei! Cum îndrăzneşti să mă arunci aşa, ca şi cum aş fi o păpusă de cârpă?

— Tu mi-ai spus să te las jos, replică el împlacabil,

înainte de a ieşi.

Stephanie se ridică în picioare şi aruncă o privire prin toată încăperea. Un pian cu coadă trona într-un colţ. Remarcă orologiul impozant, covorul alb şi verde, şi, pe uşa deschisă, pe Gerard care îngrămădea valizele pe culoar.

Ajunse la el chiar în clipa în care închidea uşa de la intrare. Se năpusti asupra lui şi el se grăbi s-o ia în braţe.

— Ce ardoare! Cât entuziasm! Mă simt flatat!

Femeia îl fulgeră cu privirea.

— Nu sunt.

Nu va şti niciodată ce nu era. El puse stăpânire pe gura Stephaniei, cu atâta putere încât simţi că ameţeste. Se agăţă de umerii lui ca să nu-şi piardă echilibrul. O copleşi un sentiment de panică. Încercă să se zbată, însă el era mult mai voinic. Totuşi, se gândi tânăra femeie, trebuia să lupte, trebuia să facă totul ca să scape!

Pentru prima dată în viaţă, înţelese ce însemna o dorinţă incontrolabilă: dar ceea ce o înnebuni cel mai mult fu să constate că ceda fără să vrea acestei îmbrăţişări înfocate. Nu reuşea să ţină ochii deschişi, i se înmuiau picioarele, o senzaţie de moliciune o copleşea. Deodată, reveni la realitate. Se îndepărtă cu o smucitură violentă:

— Nu, nu! Te rog să încetezi!

Gerard se îndepărtă puţin, fără să-i dea drumul de tot, şi un zâmbet îi apăru în colţul buzelor.

— Mă întrebam cum o să reacţionezi la sărutul meu, mormăi el, vizibil satisfăcut de rezultat. Mi-era frică să încerc.

Deodată, Stephaniei i se făcu teamă. Până aici, nu-l luase în serios. Crezuse că se distra pe seama ei, că inventa un joc bizar, dar că până la urmă va ajunge la hotel. Acum, se întreba: cine era bărbatul ăsta?

— De ce? şopti femeia.

El îşi înălţă sprâncenele.

— De ce? De ce te doresc? Asta vrei să spui, Stephanie? Întrebarea mi se pare naivă, draga mea.

Cu ochii închişi, ea tresări.

— Chiar dacă nu simt la fel?

O strânse mai tare în braţe şi ea se strâmbă.

— Acum cinci ani, m-am îndrăgostit nebuneşte de o iluzie, răspunse el. Poate te-am ajutat să mă ridiculizezi. Poate m-am înşelat singur; voiam să întruchipezi un fel de vis. Perfect, accept să fiu vinovat în parte. Cu toate astea, te-ai folosit de mine, Stephanie.

— Nu! protestă ea cu vehemenţă, deschizând ochii ca să-l roage s-o asculte. Nu, Gerard. Te rog, nu m-am folosit de tine. Crede-mă! N-a fost nimic!

— Tu, şi Burgess.

Rosti numele ăsta ca şi cum ar fi simţit un gust amar în gură.

— N-a fost nimic între Theo şi mine!

— Şi vrei să te cred? se înfurie el cu un râs sardonic. I-auzi! îi spui Theo. iar el nu-i decât acela care te-a angajat; un bărbat destul de în vârstă ca să-ţi poată fi tată! Şi să nu-mi spui că aşa-i spunea toată lumea; nu-mi amintesc să te fi auzit spunându-i pe nume în public. Ba dimpotrivă, foloseai un „domnule Burgess” curtenitor şi solemn. Ai făcut în aşa fel încât nimeni să nu vă ghicească secretul. L-ai cunoscut îndeaproape, nu-i aşa, Stephanie?

Ea clătină violent din cap.

— Nu m-a atins niciodată. Nu m-a sărutat, nu mi-a spus un cuvânt. Nu înţelegi că nu sunt decât nişte minciuni?

— Atunci, de ce l-a împuşcat Viola?

— Era schizofrenică. Ştii foarte bine. Când începea criza, era în stare de orice, şi Theo i-a stat în drum. A inventat povestea cu legătura dintre noi, pentru că astfel avea un pretext ideal să-l împuste. Presimţise că juraţii vor fi de partea ei, dacă avea un motiv serios.

Gerard se uită la ea cu o expresie îndepărtată. Tânăra femeie tremura ca varga. îi dădu drumul în cele din urmă şi traversă încăperea.

— Îţi trebuie ceva care să te pună pe picioare, spuse gazda.

Stephanie îl urmări cu privirea, muşcându-şi buza de jos.

N-o ascultase. N-o credea.

— Un coniac? întrebă el, întors cu spatele.

Fără să răspundă, ea se duse încet spre canapeaua de mătase brodată şi se aşeză. Nu se sinchisea de decorul rafinat. Se uita în gol, în timp ce imaginea Violei Burgess îi apărea din nou în minte, mai clară ca niciodată. O vedea perfect, cu chipul deformat de furie şi de gelozie. Gerard ar crede-o dacă i-ar spune că motivul care declanşase furia Violei era gelozia ei faţă de el? Nu. De ce-ar crede-o, câtă vreme refuza să admită inocenţa relaţiei ei cu Theo Burgess? Nu vorbise cu nimeni despre ceea ce provocase incidentul, la început. Poate făcuse o greşeală, dar acum era prea târziu s-o îndrepte; de altfel, n-ar fi avut curajul să repete cuvintele insultătoare ale Violei. Pe moment, îi fusese milă de ea; femeia era bolnavă, ar fi plătit foarte scump ceea ce făcuse. Stephanie nu se gândise nicio clipă câte ar avea ea însăşi de pătimit.

Gerard îi întinse un pahar.

— Bea.

Îl privi, disperată la culme.

— Mi-e frică de tine.

Încerca aceleaşi senzaţii ca în ziua în care Viola se legase de ea. Stephanie era îngrozită de orice manifestare violentă; şi uite că se afla în faţa unui bărbat ale cărui gesturi erau la fel de imprevizibile ca ale Violei Burgess!

— E coniac, nu otravă, replică el încruntându-se. De ce te temi?

— Te implor, nu te mai juca de-a şoarecele şi pisica!

O sili să ia paharul.

— Să nu te mişti de-aici. Linişteşte-te. Îţi duc sus bagajele.

— Nu rămân!

— Mai vorbim în timp ce mâncăm. Mie mi-e foame, ţie, nu? Vrei să ieşim, sau poate.

— Da! Ieşim! răspunse imediat cea întrebată.

El o privi cu un zâmbet batjocoritor.

— Dacă mă gândesc bine, cred c-aş prefera să mâncăm aici. Călătoria asta cu siguranţă te-a obosit. Vrei să urci să te odihneşti în camera ta?

Era prea mult. Întrecuse măsura. îi aruncă conţinutul paharului în faţă.

Ghicind ce-avea de gând să facă, Gerard reuşi să se eschiveze, dar alcoolul îl împroşcă pe haină şi cămasă, apoi îşi reveni şi, foarte demn, îşi scoase batista din buzunar şi începu să se şteargă. Fără un cuvânt, Stephanie îşi retrase capul între umeri.

— Trebuie să mă duc să mă schimb, declară el ridicând din umeri, cu ochii scânteind ironic. Vii cu mine, adăugă. N-am niciun pic de încredere în tine. Cine ştie ce idee strălucită poate să-ţi mai treacă prin cap cât lipsesc?

Femeia se bosumflă, dar Gerard, trăgând-o hotărât de mână, o sili să se ridice.

— Mergi singură sau te iau în spate? întrebă politicos.

Îl urmă. La baza scărilor, el luă două valize şi se dădu la o parte s-o lase să treacă. Stephanie căuta cu disperare un mijloc să-l facă să asculte de raţiune. Viola fusese bolnavă psihic, dar Gerard era sănătos nu-i aşa? Dacă se purta ca un nebun, nu era decât o aparenţă.

Deschise o uşă.

— Sper să te simţi bine, aici.

Era o cameră luminoasă, foarte modernă.

— Minunat! nu putu să nu exclame nou-venita. Îmi

place mult cum ai aranjat casa. Ai angajat un decorator?

— Nu. Mama a avut grijă de asta.

— Mama ta, murmură Stephanie, apropiindu-se de fereastră.

Contemplă grădina imensă, cu peluze impecabile, cu tufişurile tăiate perfect. Copacii înmugureau. Gerard Tenniel locuia într-un cartier privilegiat al capitalei!

— Din cauza mamei tale mă aflu astăzi aici. Dacă nu ţi-ar fi arătat scrisoarea doamnei Cameron. Apropo, de ce ţi-a arătat-o? Unde este? Locuieşte aici? Ce-o să se-ntâmple dacă mă găseşte aici?

— Mama şi tata locuiesc în Essex, la Maldon, răspunse el descheindu-şi nasturii de la cămaşă.

Stephanie împietri, alarmată.

— Ce faci?

— Mă dezbrac.

Îşi scoase cravata.

Stephanie măsură din ochi distanţa până la uşă. Ar putea să iasă? Nu prea avea şanse de reuşită.

Gerard îi adresă un zâmbet curtenitor.

— Îmi pare rău, dar îţi repet, nu îndrăznesc să te las nesupravegheată, se scuză, dându-se înapoi.

Stephanie se întrebă ce urmărea de fapt; se lămuri imediat, când el dispăru pe culoar. Uşa se închise şi se auzi o cheie răsucindu-se în broască.

Tânăra femeie se năpusti asupra uşii în care începu să bată cu pumnii.

— Gerard! Lasă-mă să ies! auzi? Vreau să ies!

— Da, da, te aud foarte bine, doar nu sunt surd. Scuteşte-mă de crizele tale de isterie, te rog! Baia este în dreapta. Fă un dus, linişteste-te. După ce mă schimb, o să mâncăm şi stăm de vorbă.

Îl auzi îndepărtându-se pe coridor, dar rămase acolo, cu urechea lipită de uşă, până când auzi închizându-se uşa de la apartamentul lui. Cât o să mai dureze gluma asta de

prost gust? Pe moment, avea impresia că el se abţinea să nu râdă.

Se aşternu o linişte apăsătoare. Se hotărî să-şi examineze camera cu pereţii acoperiţi de un tapet cu flori discrete. Patul era acoperit cu o cuvertură de mătase albă. Era o atmosferă foarte delicată, foarte romantică. Stephanie se plimbă de la un capăt la celălalt al încăperii, oprindu-se ici şi colo să privească un bibelou, să mângâie o pernă. Aproape uitase motivul pentru care se găsea aici. Avea impresia că era la capătul răbdării de câteva zile, de săptămâni. Totuşi, nu trecuseră decât patruzeci şi opt de ore de când apăruse Gerard Tenniel.

Se duse să vadă şi baia, mică dar luxoasă, în culori asortate cu cele din cameră. Deschise dulapul şi descoperi o sumedenie de obiecte de toaletă; uleiuri de baie, spume, talc parfumat, săpunuri. Optă pentru spumă, şi turnă o doză generoasă în cada care se umplea cu apă caldă. Câte femei avuseseră privilegiul să treacă pe aici? se întrebă, privind balonasele de spumă.

Se dezbrăcă şi intră în apă oftând.

Gerard se schimbase. Stephanie se strâmbă de furie. Da, se schimbase, ei şi? Era normal, nu? Trecuseră cinci ani! Şi ea se schimbase. Nu mai era adolescenta cu ochi mari de copil pe care o cunoscuse. Ah, Gerard! Pe vremea aceea, îl admirase atât, un bărbat cultivat, sclipitor, acest om de lume care trăise tot felul de experienţe pasionale.

Încercă să-şi aducă aminte exact ce simţise atunci. Se cam temuse de el. Cât îl mai iubise, în sinea ei! Nu era decât o adolescentă care trăia într-o lume iluzorie, care nu ştia ce înseamnă dragostea, dar suferise teribil. Gerard Tenniel nu minţea afirmând că fusese foarte prudent cu ea. Nu-l înţelesese cât se străduise să-şi stăpânească emoţiile. Îşi aminti cât de abil fusese. Niciodată prea grăbit, niciodată indiscret. O simţea când se înfuria, când o cuprindea panica, dacă avea neşansa să-i trezească

pasiunea. Dac-ar fi încercat s-o ia în braţe aşa cum trebuia, ar fi pierdut-o pentru totdeauna. Dar se mulţumise să stea în banca lui. Săruturile lui fuseseră platonice.

Se înroşi la faţă şi se ridică brusc în cadă. O iubise? Chiar o iubise? Asta ar explica reacţia lui de la proces. Îl rănise?

Gerard nu i se păruse niciodată vulnerabil. Îi era greu să-şi închipuie că putuse să-l ofenseze. Totuşi, astăzi se întreba dacă nu cumva atitudinea lui se datora acestui lucru. Trebuia neapărat să-i demonstreze că Viola minţise! Trebuia să găsească un mijloc să-i arate că nu-l trădase.

Măcar dac-ar fi putut să vorbească despre asta fără insulte sau ameninţări! Măcar dacă.

Stephanie ieşi din baie. În primul rând, nu voia să se mai gândească la ce s-ar întâmpla după aceea. Se înveli într-un imens cearşaf flauşat, apoi se contemplă în oglindă. După câteva clipe, uşa se deschise.

— Masa e servită. Din păcate, nu pot să-ţi ofer decât mâncare rece. suncă, salată şi fructe.

— Cobor în cinci minute, răspunse cea invitată.

Va înceta s-o mai sfideze dacă dădea dovadă de calm şi detaşare?

— Grăbeşte-te! Mor de foame!

Cum el cobora, Stephanie căută în valize o ţinută potrivită. Cum să se îmbrace ca să-i inspire respect? Probabil că o considera încă o puştoaică de optsprezece ani. Dar se maturizase. Acum era o femeie adultă.

Alese nişte pantaloni, un tricou şi o vestă albă. Se pieptănă repede, se fardă puţin, apoi examină rezultatul pe care-l obţinuse.

Mulţumită. Totuşi, starea ei sufletească nu corespundea deloc cu aparenţele. În sfârşit! Asta era.

Îl găsi pe Gerard într-o bucătărie inundată de soare, în partea din spate a casei. Ferestrele se deschideau spre grădină. Se întoarse spre ea s-o întâmpine.

— Iată-te, în sfârşit! Tocmai mă pregăteam să-mi torn un pahar cu vin. Sper că vrei şi tu, nu?

— Nu, mulţumesc; nu beau niciodată vin la masa de prânz pentru că mă adoarme. Un pic de apă, şi este perfect.

Aşezându-se, îl privi umplându-şi paharul. îi făcu semn spre salatieră.

— Serveşte-te.

Se aşează în faţa ei şi se servi cu o bucată de suncă înainte de a-i oferi tava.

— Mulţumesc.

Ea îşi umplu farfuria.

— Casa asta este prea mare pentru un burlac, nu crezi?

— Mult prea mare, încuviinţă amfitrionul.

— De ce-ai cumpărat-o?

— N-am cumpărat-o. Am moştenit-o de la unchiul Georges. A fost celibatar. S-a născut aici, şi aici a murit.

Gerard se uită la ea înainte de a adăuga:

— Sper că asta nu te stânjeneşte.

— Nicidecum, de ce? Nu l-am cunoscut. Presupun că majoritatea caselor ăstora au văzut tot atâtea decese câte naşteri.

— Unchiul Georges era un tip excentric. Mi-a lăsat moştenirea asta cu o condiţie, să fiu celibatar la moartea lui, şi încă zece ani după aceea.

Furculiţa Stephaniei rămase imobilizată în aer.

— Slavă Domnului!

Gerard zâmbi şiret.

— Unchiul Georges nu s-a gândit bine la treaba asta; aveam cincisprezece ani când a murit.

Femeia pufni în râs.

— Aha! Şi erai celibatar.

— Într-adevăr. N-am fost atât de precoce încât s-o fi făcut deja, declară Gerard, bine dispus.

Stephanie îl observă pe ascuns, şi un zâmbet îi apăru pe buze.

— Cei zece ani, răstimpul cerut, au trecut?

Gerard se ridică şi se aplecă peste masă. O sărută pe vârful nasului.

— Mulţumesc! Nu puteam să primesc un compliment mai drăguţ din partea ta, şopti bărbatul.

Stephanie se înrosi ca racul. Închise ochii, confuză, tulburată, nemaistiind ce să spună. Soneria de la uşă puse capăt oricărei tentative de a interveni, totuşi, Gerard se încruntă.

— Cine naiba să fie?

Aruncând şervetul pe masă, lângă pahar, se ridică, fără multă tragere de inimă.

— Mă duc să scap de musafirul nepoftit, anunţă el.

Stephanie îl privi cum se îndepărta cu mersul lui suplu.

Preţ de o clipă, uitase cu desăvârşire că erau duşmani! Privind-o, el îi zâmbise şi ea îi răspunsese la fel. Apoi o sărutase pe vârful nasului. Nu-şi mai amintise din ce cauză se găsea aici. Nu se gândise la motivaţiile lui Gerard, la intenţiile lui.

De bună seamă că înnebunise. Ce uşor era să-şi şteargă memoria, sau s-o îngroape în amănunte aparent lipsite de importanţă!

Auzi glasul lui Gerard în vestibul.

— Julia! Ce cauţi aici?

— Gerard, nu sta ca un porţelan chinezesc, ia cutia asta! Nu vezi că-i grea?

— Eşti singură?

— Bineînţeles că sunt singură! Se pare că nu vezi prea bine dacă pui o asemenea întrebare. Nu mă îndoiam că într-o bună zi o să dai în patima băuturii. La avocaţi, este o manie. Te mişti, sau nu? Am venit să mănânc, închipuie-ţi. Nu, nu, să nu-ţi faci probleme! O să-mi

pregătesc singură mâncarea.

Stephanie înmărmuri; se părea că se apropiau de bucătărie. Ce să facă? Să nu se mişte? Să se ascundă?

— Julia, dacă eşti obosită, te sfătuiesc să te duci în sufragerie. îţi aduc o gustare în cinci minute.

Gerard părea dezorientat.

— Cred că glumeşti! Pentru nimic în lume n-aş mânca un sandviş făcut de tine! Mă îngrozeşte perspectiva asta!

Uşa bucătăriei se deschise, făcând loc unei femei înalte şi bine făcute, care înmărmuri la rândul ei.

— Aah! făcu ea.

Se întoarse spre Gerard.

— Văd că ai pe cineva care să-ţi ţină companie, spuse, ironic. De asta nu păreai încântat să mă vezi!

Stephanie se ridică. Era roşie în obraji de ruşine. Creatura aceasta de vis nu putea să fie decât una dintre prietenele lui Gerard. Era imaginea pe care tânăra femeie şi-o făcuse despre amantele lui. Haine elegante, după ultima modă. Părul blond, adunat într-un coc mic la ceafă; trăsături delicate, distincţie. Poate nu era întruchiparea frumuseţii, dar ştia să-şi pună în valoare atuurile.

— Julia, ţi-o prezint pe Stephanie Stuart, spuse Gerard, fără prea mult entuziasm. Stephanie, iat-o pe verişoara mea, Julia.

Julia o examină gânditoare, apoi îi întinse mâna.

— Ce mai faci? Aşadar, dumneata eşti Stephanie?

Gerard şi Stephanie se uitară unul la celălalt surprinşi, în vreme ce Julia râdea de evidenta lor buimăceală.

— O să intru direct în subiect: tu eşti motivul pentru care mă aflu aici.

— Despre ce vorbeşti? explodă Gerard.

Julia se apropie de masă şi se aşează pe un scaun.

— Mmm! Salata asta este teribil de apetisantă. Toarnă-mi un pahar cu vin, dragul meu, în timp ce-mi

umplu farfuria.

Se servi cu o porţie serioasă de salată.

Gerard, cu o sclipire de furie în ochi, luă sticla cu vin.

— Julia, explică-mi, ce vrei să spui? De ce te interesează prezenţa Stephaniei aici?

Nou-venita luă un castronaş cu maioneză.

— E proaspătă?

— Julia, încep să-mi pierd răbdarea. Te ascult: de ce eşti aici?

Julia se uită la unul şi la celălalt cu o expresie încântată.

— Acum vreo oră, am primit un telefon de la maică-ta. Din câte am înţeles, a fost sunată de un personaj furios la culme, un oarecare Robert Stuart.

— Ah! exclamă Stephanie ducându-şi mâna la obraz.

Julia o contempla zâmbind.

— Presupun că e vorba despre fratele tău.

Stephanie nu răspunse, întorcându-se spre Gerard.

— Da, interveni acesta. Ce voia de la maică-mea?

— Voia să afle adresa ta, dragul meu.

Julia izbucni în râs văzându-i expresia năucită.

— Maică-ta a sunat aici, continuă ea, dar nu i-a răspuns nimeni. A fost foarte neliniştită. Robert Stuart era furios la culme, şi mătuşa Louise şi-a închipuit imediat c-o să vină să te împuste. După părerea lui, i-ai luat sora cu tine, şi. Gerry. Ce-i cu toată povestea asta extravagantă?

Capitolul 6

Stephanie sări în picioare, înnebunită.

— Trebuie să plec. Nu mai pot să rămân nicio clipă în casa asta! Dacă vine Robert la Londra să mă caute? Gerard, nu trebuie să mă găsească la tine…

Bărbatul o înhăţă în momentul în care trecea prin faţa lui.

— Nu intra în panică! Tu singură ai spus că într-o bună zi o să te întâlneşti cu el. Dacă vine, o să-i explici de

ce ai plecat din Wyville; nu va avea încotro şi va trebui să-ţi accepte decizia.

Stephanie schiţă un rictus amar.

— Nu prea mă pricep să dau explicaţii. Nici tu n-ai crede un cuvânt din ce ţi-aş spune! De ce-ar fi altfel cu Robert?

— Robert e fratele tău, şi, în cazul de faţă, va fi vorba despre ceva adevărat.

— Nu te-am minţit niciodată! se aprinse femeia.

— Ah, nu? rânji el.

Julia asculta liniştită schimbul de replici, terminând de mâncat. Stephanie îi aruncă o privire pe ascuns şi îşi muşcă buzele de ciudă. Nu voia să se certe cu Gerard, mai ales cu cineva de faţă!

— N-o să stau de vorbă cu tine! anunţă ea.

Bărbatul nu păru deloc impresionat de siguranţa cu care vorbea.

— Cu atât mai bine. Atunci, taci.

— Uf! Eşti exasperant!

— Aşa e întotdeauna, interveni Julia. Gerard se întoarse spre verişoara lui, fulgerând-o cu privirea.

— Ţi-aş fi recunoscător dacă nu te-ai amesteca în afacerea asta; n-avem nevoie de comentariile tale. Nu-mi amintesc să te fi invitat la masă; totuşi, cum se pare că te-ai săturat deja, acum te-ar deranja să pleci?

— E încântător!

Julia îşi aşează farfuria pe masă şi se legănă de câteva ori pe loc. Era clar că n-avea de gând să plece. Nu voia să piardă nimic din spectacol!

— Mi-am dat osteneala să vin până aici ca să te previn.

— Ca să ştii ce se-ntâmplă, i-o tăie gazda. Ai avut întotdeauna o curiozitate bolnăvicioasă!

Julia îşi aranjă părul cu un gest elegant.

— Exagerezi.

— Nu înţeleg cum Robert a fost pus la curent atât de repede, mormăi Stephanie.

Julia zâmbi.

— Asta pot să-ţi spun! Se pare că a dat telefon la hotelul unde lucrezi; i s-a spus că-l însoţeşti pe Gerard la Londra.

Îmi închipui de pe acum titlurile mari din ziare. Avocat de mare reputaţie, arestat pentru răpire!

— Julia, termină!

Stephanie oftă.

— N-am noroc! De ce a sunat Robert la hotel? Nu voiam să afle vestea atât de repede. Nu se poate să fi primit deja scrisoarea pe care i-am trimis-o, pentru că am pus-o la poştă la ora opt.

— Dacă e vorba de o scrisoare locală, poate a fost livrată la prânz, sugeră Julia.

Stephanie se strâmbă.

— Probabil. La asta nu m-am gândit. Întotdeauna se întâmplă aşa; când nu vrei, postasul face exces de zel!

— Aşa se-ntâmplă mereu, întări Julia.

Stephanie trase concluzia că tânăra femeie îi plăcea.

— Poţi să-mi recomanzi un hotel convenabil, cu preţuri abordabile, te rog?

— Nu pleci de-aici! transă Gerard.

— Dacă ai nevoie pentru astă-seară, am o cameră liberă, îi propuse Julia, amabilă.

— Nu! se răţoi Gerard.

— E cam mică, dar patul e foarte confortabil, preciză Julia.

— Ai auzit ce-am spus? reîncepu Gerard, punând mâna pe Stephanie. Nu pleci de-aici fără mine! Julia, pe tine te rog să pleci imediat!

Ameninţarea n-o intimidă pe verişoară.

— Accept cu plăcere invitaţia ta, interveni Stephanie care se părea că-şi regăsise curajul.

Gerard se albi la faţă.

— Stephanie, adu-ţi aminte de ce te afli aici; o să mă ţin de promisiunile pe care le-am făcut.

Femeia ezită.

— N-o să îndrăzneşti.

— Ce n-o să îndrăznească? vru să ştie Julia.

— Eu nu trisez niciodată, decretă Gerard.

— Mincinosule!

— Julia, pentru numele lui Dumnezeu, nu vrei să taci? Stephanie se adresă verişoarei.

— Chiar. n-are scrupule?

— Nici pomeneală! afirmă Julia râzând.

— Julia, nu-ţi merge cu mine. Pleacă! Ştii drumul.

Julia se aşeză din nou şi îşi încrucişă picioarele lungi.

— Rămân! Cred că Stephanie are nevoie s-o susţină cineva în casa asta dominată de un „macho”.

Gerard, furios, îşi încordă maxilarul pentru câteva clipe.

— Din păcate, nici nu se pune problema de aşa ceva. Nu mai am nicio cameră liberă.

— Ai şase, la etaj! Câţi invitaţi primeşti?

— Patru dintre ele n-au mai fost folosite de ani de zile; saltelele sunt umede, nu le-am mai aerisit din vara trecută.

— Nu mi-e frică de umezeală.

— Nu ţi-ai adus cămasa de noapte. Nici periuţa de dinţi, de altfel. Du-te acasă, Julia!

— Îţi împrumut tot ce doreşti, interveni Stephanie.

— Mulţumesc, eşti drăguţă.

Julia se ridică, şi porni bine dispusă spre hol.

— Urc să-mi aleg o cameră!

— O să faci pneumonie! ameninţă Gerard.

Ea se întoarse şi-i oferi zâmbetul cel mai încântător.

— Dacă trebuie, o să încălzesc aşternutul pe radiatorul electric. Stephanie vru s-o urmeze, dar Gerard o

opri, tăindu-i calea. Trânti uşa bucătăriei şi se sprijini cu spatele de ea, cu braţele încrucişate.

— N-am nevoie de Julia aici. Convinge-o să plece! Stephanie clătină încet din cap.

— Stephanie, insistă el mai încet, apropiindu-se. Cum o să învăţăm să ne cunoaştem mai bine, dacă nu suntem niciodată singuri?

El o mângâie pe obraz. Stephanie încremeni, surprinsă şi tulburată în acelaşi timp.

— Dar nu ăsta-i scopul operaţiunii, nu-i aşa? Ceea ce vrei, este…

Cuvintele îi rămaseră pe buze. Oftă.

— Ce vreau, este?

— Vrei să te culci cu mine! termină femeia, stacojie la faţă.

— Şi atunci?

— Nici nu mă gândesc!

— Ai făcut dragoste cu Cameron?

— Nu!

O prinse de bărbie şi o sili să-l privească în ochi.

— Eşti îndrăgostită de el? îl iubeşti?

Stephanie clipi din ochi, dar nu spuse nimic.

— Îl iubeşti? repetă Gerard.

— Eu. nu ştiu, mărturisi femeia într-un hohot de plâns. N-am avut timp să-mi dau seama. Eu. Ne înţelegem de minune. Evan e bărbatul pe care-l visează orice femeie. Atent, loial, generos, şi.

— Un soţ perfect, întrerupse Gerard pe un ton batjocoritor. De cât timp îl cunoşti?

— De vreo doi ani, dar ieşim împreună doar de câteva luni.

— Deci n-a fost o dragoste fulgerătoare?

— Nu cred c-a fost.

Gerard o privea cu o expresie stranie, şi se simţi înrosindu-se, stânjenită. Regreta atât încât nici nu-i venea

să creadă. îl iubise pe Gerard de la prima întâlnire. Dar totul nu fusese decât o iluzie.

Cu Evan, cel puţin, fusese liniştită; se putea conta pe el. Dacă-i cerea mâna, ar fi doar pentru că era absolut sigur că formau împreună o echipă unită.

— Ai mai fost îndrăgostită de altcineva?

Stephanie încremeni. Nu. Nu trebuia să cedeze din nou ochilor acestora cenuşii, atât de adânci! Nu, nu trebuia să se lase împinsă în prăpastie.

— Nu, niciodată.

— Niciodată, Stephanie? murmură el cu voce suavă, în timp ce degetele mângâiau gâtul şi buzele tinerei femei.

Îl privi cu fermitate.

— Am crezut o dată, sau de două ori. Dar m-am înşelat.

Gerard avea fruntea încreţită; glasul îi deveni mai aspru.

— Aş vrea să te-nţeleg. Eşti ca o pisică noaptea. De îndată ce am impresia că te văd, întind mâna, şi tu te eschivezi.

Amândoi auziră zgomot de paşi pe scară. Julia cobora. Gerard începu să strângă masa. Stephanie, încă tremurând, îl ajută.

Julia apăru, cu un zâmbet radios.

— Camerele sunt perfect aerisite! îl acuză pe amfitrion. Am ales-o pe cea din spate, lângă a ta, Stephanie. Dacă ai vreun coşmar, ţipă: o să vin imediat.

Stephanie schiţă un zâmbet neconvingător.

— Mulţumesc.

— Bineînţeles, o să alung toţi vagabonzii! adăugă Julia, cu ochii îndreptaţi spre vărul ei.

Gerard strânse dinţii.

— Te crezi amuzantă!

— Stephanie, cât timp rămâi la Londra?

— Sper să găsesc ceva de lucru.

— În ce domeniu?

— Ţi-am propus ceva de lucru! interveni Gerard.

Julia îl privi, stupefiată.

— La cabinetul tău?

— Da. Secretara şi-a dat demisia. Stephanie poate să înceapă imediat; ar trebui să vină şi să fie pusă la curent.

— Julia, tu cu ce te ocupi? întrebă Stephanie ştergând masa.

— Nu face nimic!

— Lucrez în ceea ce toată lumea numeşte «marketing», răspunse Julia, privindu-l îndârjită pe Gerard. Vărul meu râde de mine, dar în realitate, este o profesie istovitoare.

— Când are ceva de făcut., preciză Gerard.

— De acord, nu este în fiecare zi un orar regulat. Uneori, n-am mare lucru de făcut, dar de îndată ce fac rost de un contract, lucrez zi şi noapte.

Se duse spre un dulap.

— Vreau să beau o cafea. Şi tu, Stephanie?

— Te rog, nu fi stânjenită, mormăi Gerard.

Ieşi din încăpere trântind uşa.

Julia se răsuci pe călcâie, cu o pungă cu cafea boabe în mână.

— Fir-ar să fie! Ce prost dispus suntem astăzi! Ah! Bărbaţii ăştia frustraţi sunt de-a dreptul insuportabili, nu crezi?

Turnă boabele în maşina de măcinat. Stephanie interveni timid:

— Frumos din partea ta că ai rămas pentru mine.

Julia goli conţinutul maşinii de râsnit în filtrul cafetierei electrice.

— Am dreptul să ştiu şi eu mai precis ce se-ntâmplă, sau este vorba despre un secret de stat?

Stephanie şovăi. Nu voia deloc să aducă vorba despre trecutul ei.

Julia apăsă pe butonul roşu.

— Aşa cum bine spune Gerard, sunt de o curiozitate bolnavă. În schimb, pot să te asigur de absoluta mea discreţie.

— Eşti foarte apropiată de Gerard? vru să ştie Stephanie, intrigată de faptul că el nu-i vorbise niciodată despre o verişoară atât de simpatică.

Evident, acum cinci ani, n-avuseseră timp să se gândească decât la ei doi.

Julia se întoarse spre Stephanie, cu un zâmbet plăcut.

— Suntem aproape frate şi soră, explică cea întrebată. Mama mea şi a lui sunt surori gemene; se înţeleg de minune.

Seamănă ca două picături de apă, poate de asta Gerard şi cu mine avem atâtea puncte comune. În afară de faptul că e mai mare ca mine.

Zâmbetul îi deveni radios.

— Sper că ţi-ai dat seama.

— Nu m-am îndoit de lucrul ăsta, recunoscu Stephanie, amuzată.

— La drept vorbind, ne despart zece ani. Când m-am născut, Gerard era un şcolar cu genunchii juliţi. El pretinde că m-a plimbat cu căruţul. Ştiu doar că mă aşeza pe balansoar când aveam trei sau patru ani. Mama ne supraveghea, înnebunită. Eram singurul copil. Am apărut aşa, din întâmplare. Mama avea treizeci şi doi de ani când m-a născut. Spune că a avut atât de mult de suferit la naştere, încât nici nu s-a mai gândit să facă un alt copil.

— Eu am o soră şi un frate, amândoi mai mari decât mine. Şi eu am apărut pe lume tot întâmplător.

Se auzi soneria de la intrare, şi Stephanie se albi ca varul.

— Robert! şopti, cu ochii măriţi de spaimă.

— Nu se poate! Mătuşa Louise mi-a spus că este în Wyville. N-a putut să meargă cu o asemenea viteză!

Julia se uită la ceas, apoi exclamă, siderată:

— Doamne! Sunt aici de două ore.

Se uită la Stephanie, stânjenită.

— Da, el este, confirmă aceasta umezindu-şi buzele.

În momentul ăsta, n-ar fi avut curajul să-l înfrunte! Ce i-ar fi spus?

— Nimeni nu ne obligă să deschidem, spuse Julia.

Dar chiar în clipa aceea, auziră un tropăit prin vestibul.

— Prea târziu! mormăi Julia. Dacă ştiam despre ce-i vorba.

— Monstrule!

Amândouă tresăriră auzind urletul lui Robert. Acesta fu imediat urmat de un zgomot de sticlă spartă şi Stephanie nu-şi putu stăpâni un ţipăt de groază.

— După părerea mea. a fost porţelan, anunţă Julia. Pun pariu că a fost jardiniera pentru care Gerard a plătit o sută de lire, anul trecut.

Uşa de la intrare se trânti violent.

— Vrei să intervină poliţia? ţipă Robert. Să nu mă minţi! Soră-mea n-ar dispărea fără o vorbă, decât dacă i s-ar întâmpla ceva grav.

Cu pas tremurător, Stephanie se apropie de uşa care se deschidea spre hol! N-avea de ales; nu putea să stea ascunsă aici în timp ce Robert distrugea locuinţa lui Gerard.

Holul era presărat cu bucăţi de porţelan şi pământ. Robert era în faţa ei, cu privirea arzând de furie.

— Stephanie! Eşti bine?

Gerard se uită la ea peste umăr. Femeia avu impresia că gazda încercase să-l reţină pe nou-venitul în partea asta a casei.

— Da, Robert, sunt bine, răspunse ea pe un ton neutru.

Se duse spre el, în timp ce Julia, în cadrul uşii,

aştepta fascinată urmarea. Văzând-o, Robert păru să se liniştească; era mulţumit să vadă că Stephanie nu era singura femeie din casă.

— Să intrăm aici, propuse Gerard, invitându-i pe toţi în sufragerie.

Robert îl privi cu dispreţ.

— Prefer să stau de vorbă liniştit cu sora mea.

Stephanie îl rugă pe Gerard din priviri.

— Te rog, lasă-mă să vorbesc câteva minute cu fratele meu, vrei?

Gerard ezită câteva clipe, dar până la urmă ridică din umeri, după care ieşi. Robert, care stătea în mijlocul uriaşei încăperi, o contemplă pe Stephanie ca şi cum n-ar mai fi văzut-o niciodată până atunci.

— Fii amabilă şi explică-mi cum stau lucrurile.

Ea trase adânc aer în piept. De unde să înceapă?

— Hai să stăm jos, Robert.

Se simţea slăbită; dacă nu stătea jos cât de curând, se aştepta să leşine.

El se aşează pe un fotoliu. Stephanie se instală în faţa lui, cu mâinile încrucişate în poală.

— Atunci?

— Ai primit scrisoarea mea?

— Scrisoarea? Care scrisoare?

— Cea pe care ţi-am trimis-o azi-dimineaţă. pe drum. De ce-ai dat telefon la hotel, dacă nu primiseşi scrisoarea?

— Evan mi-a cerut să-ţi spun că lipseşte câteva zile. A fost chemat de urgenţă în Arabia Saudită, să opereze un şeic. Bolnavul nu era transportabil, şi arabii pretind că au tot echipamentul de care este nevoie. Nu mai erai acasă, aşa încât mi-a spus mie să-ţi transmit mesajul. Îi pare rău că trebuie să renunţe la întâlnirea voastră de la restaurant. care i se părea că nu te încânta deloc, adăugă cu furie în glas.

Stephanie lăsă capul în jos.

— I-am scris.

— Aha! Şi el a avut parte de o scrisoare, o luă peste picior Robert. O să fie cu siguranţă bucuros s-o citească la întoarcere!

— Robert, te rog. Sunt dezolată.

— Dezolată? Ai dispărut fără un cuvânt, cu un bărbat pe care nu-l cunoşteam nici eu nici el înainte de sâmbătă seara, şi-mi spui că eşti dezolată?

Părea să respire greu.

— Îmi pot închipui de ce-ai plecat cu bădăranul ăsta. Doamne! N-a pierdut o clipă! Şi-mi spui că eşti îndrăgostită la nebunie de el; este impo-sibil!

— Eu l-am mai întâlnit, şuşoti tânăra femeie.

Robert se aplecă spre ea.

— Ce spui?

Îi repetă cuvintele, şi fratele abia-şi stăpâni o exclamaţie.

— L-ai mai întâlnit? Nu mi-ai spus asta. Când? Unde?

— Acum cinci ani.

Bărbatul încremeni.

— Acum cinci ani. Cinci ani? în Australia?

Ea încuviinţă, cu pumnii strânşi. Robert îşi părăsi locul ca să vină lângă ea. îi prinse faţa în mâini, obligând-o să-l privească în ochi.

— Stephanie, ce-i cu povestea asta?

Era prea mult; se prăbuşi. Lipită de el, dădu frâu liber disperării, în timp ce o legăna încet.

— Steph. Steph, surioară, nu plânge. Haide. Linişteste-te. Spune-mi ce se-ntâmplă. Te ascult.

Stephanie nu putu să vorbească imediat, pentru că-i era greu să găsească vorbele potrivite. Dar Robert era un om răbdător şi perspicace, care punea deja în ordine piesele de puzzle.

— E vorba de un şantaj?

Ea se dădu puţin înapoi, surprinsă.

— Deci, asta e!

— Cum ţi-ai dat seama?

— Nu sunt complet idiot!

Stephanie râse fără să vrea.

— Robert, ştiu bine asta. Nu-i chiar un şantaj; în orice caz, nu este vorba despre bani.

Robert rămânea bosumflat.

— Ce vrea?

Ea se înroşi.

— O să-l strâng de gât, mârâi Robert. E avocat! Te-a obligat să-l urmezi, să vii aici cu el.

Se ridică brusc, o privi atent.

— Steph. Tu nu. Tu n-ai.

— Ce?

— Ei, ştii bine.

Arătă cu degetul spre tavan. Pricepând subînţelesul, tânăra femeie se înroşi.

— Nu, Robert! Doar nu-ţi închipui c-o să-i dau voie să nu sunt chiar atât de proastă!

— I-ai cedat şantajului.

— Era altceva. Într-un sens, avea dreptate.

— Avea dreptate? Doamne, Stephanie! Ce te-a apucat? Cum putea să aibă dreptate sa.

— Nu aici e problema.

— Dar unde? Stephanie, am impresia că nu eşti în toate minţile. Individul ăsta apare de nicăieri, îţi răscoleste trecutul, şi tu-mi spui că nu aici e problema. Sincer, eu.

— Ascultă, să uităm problema şantajului.

— Nu se poate aşa ceva. Este punctul de plecare în afacerea asta!

— Nu! protestă ea, ridicându-se.

Ştia bine că n-ar ascultă-o decât dacă i-ar arăta că este o femeie adultă şi responsabilă.

— Taci, Robert! Lasă-mă să termin. Nu mă mai întrerupe şi nu mai ţipa aşa.

El păru ofensat şi furios.

— Ţip? Eu? Nicidecum! Am ridicat vreodată glasul când am vorbit cu tine?

Întorcându-i spatele, ea se duse la fereastră, de unde putea admira aleea lungă mărginită de arbori seculari. Era momentul crepusculului; păsările se retrăgeau ciripind la cuiburile lor.

— Gerard m-a obligat să recunosc nişte lucruri pe care nu voiam să le admit. N-aş fi putut niciodată să mă mărit cu Evan. Riscurile ar fi fost prea mari. Ce s-ar fi întâmplat cu noi dacă cineva m-ar fi recunoscut, şi ar fi evocat scandalul uciderii lui Burgess, în care am fost amestecată? Dacă Evan n-ar fi fost cardiolog, dacă familia lui n-ar fi fost ce este, aş fi putut să-i spun adevărul, şi asta n-ar fi avut nicio importanţă. Dar Robert, sincer vorbind, crezi că doamna Cameron m-ar accepta ca noră, dac-ar afla vestea? Toată lumea a crezut că am fost amanta lui Theo Burgess, înţelegi, şi.

— Eu n-am crezut! i-o tăie nemilos. Nici tata, nici mama.

Stephanie se întoarse încet spre el, cu un zâmbet trist întipărit pe faţă.

— Mulţumesc, Robert. Dar chiar dacă i-aş jura doamnei Cameron că sunt nevinovată, ea nu m-ar mai vrea.

Robert o privi atent, aproape scrâşnind din dinţi.

— Uite de ce am plecat cu Gerard, continuă femeia oftând uşurată. Era singura soluţie; să dispar repede, dintr-odată. Mi s-a părut a fi mai uşor decât să rămân la Wyville, să dau explicaţii, să vorbesc. Crede-mă, n-aveam niciun gând să vă părăsesc. Mă înţelegeam bine cu voi. Treaba pe care o făceam îmi plăcea, oraşul era frumos. Dar ştii cum e, zvonurile se răspândesc cu cea mai mare viteză. Dacă s-ar fi auzit într-o bună zi că am fost implicată într-o poveste atât de sordidă, totul s-ar fi prăbuşit. Aş fi

fost arătată cu degetul.

— Dar de ce să pleci? Nu eşti obligată să spui tot!

— Nu se ştie niciodată.

Bulversată, făcu o pauză. Îşi iubea fratele, şi nu voia să-l rănească, dar venise clipa să pună totul la punct.

— Gândeşte-te, Robert. Consecinţele ar putea fi grave pentru tine. Ştii foarte bine că în rândurile consiliului de administraţie al spitalului există nişte principii stricte. Eşti fratele meu, şi gurile rele ar interveni, reputaţia ta ar fi compromisă.

Îl văzu încordându-se, pălind.

— Uite de ce n-am putut rămâne. Nu vreau să-ţi complic viaţa. Eşti fericit împreună cu Gwen în Wyville; de acum, acolo nu m-aş simţi bine deloc pentru că aş fi mereu pândită.

El înghiţi în sec.

— Am putea să mergem altundeva, toţi trei, şi.

— S-o mai luăm o dată de la capăt? Fii serios, Robert. Ar fi imposibil. Ţie nu-ţi plac marile oraşe, unde eu m-aş simţi la adăpost. La Wyville, tuturor le place să vorbească despre alţii. Eu.

Robert veni spre ea, o îmbrăţişă tandru, neştiind cum s-o consoleze.

— Ce planuri ai?

— Rămân la Londra.

El se încruntă, iritat.

— Aici? Cu Tenniel?

Stephanie schiţă un zâmbet, clătinând din cap.

— Nu, bineînţeles că nu. Dorm aici astă-seară, dar. Nu mă privi aşa! O să fie aici şi verişoara lui, chiar în camera de lângă a mea. Mi-e simpatică. De mâine, mă duc la hotel.

— Dar Tenniel a făcut asupra ta un şantaj odios. As putea să avertizez poliţia şi.

— Ca să iasă un scandal şi mai mare, nu?

— Cu ce drept foloseşte metode atât de demne de dispreţ, atât.

— Consolează-te; i-ai spart jardiniera care-i plăcea foarte mult.

— Pe el ar fi trebuit să-l sparg în mii de bucăţele!

Se precipită spre uşă. Stephanie îl opri, îngrozită.

— Nu, Robert! Nu!

Era deja pe culoarul pe care amfitrionul se plimba cu paşi mari. Robert se năpusti asupra lui şi-i trase un pumn, cu sălbăticia unui taur turbat.

Lovitura fu atât de rapidă, încât Gerard n-avu timp să se ferească, şi se prăbuşi. La universitate, Robert fusese campion de box. Acum îşi domina adversarul cu statura lui impozantă.

— Să nu te atingi de sora mea că te omor! ameninţă el. Stephanie, să-mi dai veşti despre tine. Vreau să ştiu unde eşti şi ce faci.

— Da, îţi promit să fac asta.

Îl contemplă pe Gerard, puţin neliniştită. Era nemişcat. Robert îl rănise grav?

Apăru Julia, care se grăbi să îngenuncheze lângă vărul ei.

— Să-mi scrii! insistă Robert. Cel puţin o dată pe săptămână! Trebuie să mă întorc. Cu greu am găsit la spital pe cineva să mă înlocuiască, şi am spus c-o să fiu diseară acolo.

— A murit? murmură Julia.

— Nu, şi-mi pare rău, mormăi Robert. Când o să-şi revină, să-i spui că am vorbit serios. Să nu se atingă de sora mea!

Stephanie îl însoţi până la uşă, unde el se întoarse s-o sărute.

— Chiar îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat, murmură ea. Transmite-i lui Gwen toate cele bune din partea mea.

— Şi lui Evan? Ce trebuie să-i spun lui Evan?

Femeia ridică din umeri, oftând.

— O să-şi revină după despărţirea asta.

— Săracul Evan, spuse încet Robert.

Apoi dispăru.

— Fratele tău are un pumn de fier! Sper că s-a liniştit. Am preferat să-l las să câştige din prima repriză, altfel, bătaia s-ar fi prelungit până la miezul nopţii.

— Te-a doborât! se revoltă Stephanie

Gerard zâmbi, şi tânăra femeie fu cuprinsă de îndoială. Oare se prefăcuse? Avea dreptate; Robert se simţea probabil mai bine. Însă dacă Gerard jucase teatru, trebuia să fie mai atentă cu el pe viitor. Evident, era avocat. Toţi avocaţii au un suflet de artist, nu? Ar fi trebuit să se gândească mai devreme la acest lucru. Omul ăsta era îngrozitor de complicat!

— Mi-a fost milă de el, spuse Gerard. Era atât de nervos.

Stephanie îl privi, zăpăcită.

— Nervos? E puţin spus!

Bărbatul rânji.

— De acord, de acord; era furios la culme. Nu sunt doctor, dar am hotărât c-ar fi fost mai bine pentru el dacă-l lăsam să mă lovească.

Julia păru încântată să audă aşa ceva.

— Bănuiesc că te aşteptai să se ajungă la asta, nu?

Gerard se strâmbă, privind cu ciudă jardiniera, din care nu mai rămăsese nimic.

— Ce dezordine!

Într-adevăr, îşi spuse Stephanie.

— Strâng totul imediat, spuse Julia. Dar până atunci, propun să ne bem cafeaua. E caldă.

Stephanie începu să râdă cu un râs isteric. Calmul Juliei făcea comică aceeaşi situaţie care debutase cu o dramă. În sfârşit! mai bine să râzi decât să plângi.

Capitolul *1*

Stephanie crezu că n-o să mai doarmă în noaptea aceea. Nu era vorba numai de evenimentele care se precipitaseră în ultimul timp, ci în plus, întotdeauna îi era greu să se obişnuiască într-o cameră nouă. Chiar şi în vacanţe, prima noapte la hotel era o încercare.

O ajută pe Julia să pregătească cina, o budincă delicioasă. Cele două femei flecăriră în timp ce făceau treaba, încântate de ocazie să se cunoască mai bine. Gerard se refugiase în biroul lui, cu un cufăr impozant deschis în faţă; îi explicase Stephaniei că avea lucru de recuperat.

Ea intră ceva mai târziu în cameră să-l anunţe că masa era gata. Se înnoptase; Gerard trăsese draperiile somptuoase de catifea bordo; citea, cu lampa bine orientată spre dosarele lui. Era încruntat.

Stephanie fu surprinsă, chiar şocată să-l vadă că purta ochelari. El şi-i ridică pe frunte auzind-o că venea şi o observă cu o privire îndepărtată. Parcă n-o recunoştea.

— Hm, da?

— E gata!

Îşi scoase ochelarii pe care-i aşeză încet pe masă. Stephanie îi remarcă ridurile fine de la colţurile gurii. Lumina prea puternică îi accentua nemilos urmele de oboseală de pe faţă. Deodată, părea mult mai bătrân. Trebuia să se apropie de patruzeci de ani. De ce nu se însurase? De bună seamă, nu-i lipsiseră ocaziile; Gerard Tenniel era frumos, inteligent. O partidă ideală. În plus, avea bani să întreţină o asemenea casă.

— Ce-avem de mâncare? vru să ştie.

Se ridică încet, se întinse, căscă. Purta o cămasă albă, descheiată la gât, care-i scotea în evidenţă pieptul voinic.

— Mi-e foame, adăugă, puţin nedumerit.

— Avem budincă, şi cred că ţi-e foame, pentru că e

deja opt şi jumătate! Sper c-o să-ţi placă.

— Budincă? Excelentă idee!

Stephanie se întoarse să privească una dintre nenumăratele etajere care acopereau pereţii.

— Toate cărţile astea îţi folosesc în meseria ta?

— Unele, nu toate. Cărţile de referinţă sunt la cabinetul meu.

O privi cum se apropia de bibliotecă.

— Dacă vrei să citeşti ceva, te rog, alege-ţi.

— Mulţumesc. O să revin mai târziu. Deocamdată, cred că Julia trebuie să fie şi ea nerăbdătoare să mănânce.

Se duse spre uşă. Gerard făcu la fel, după ce stinse lampa de birou. Încăperea se cufundă în beznă, şi Stephanie se lovi de un scaun pe care nu-l văzuze. Gerard scoase o exclamaţie exasperată.

— Ce se mai întâmplă?

— Nimic, mormăi tânăra femeie, înfioratã.

Timp de câteva secunde, rămaseră aşa, înmărmuriţi, unul lângă altul în întuneric. Apoi, cuprinsă de panică, Stephanie porni repede spre uşă.

Gerard o luă încet pe urmele ei, zâmbind ironic.

Mâncară ce pregătiseră, băură un pahar cu vin, pe urmă o ceaşcă de cafea, după care Stephanie şi Julia strânseră farfuriile şi se întoarseră în bucătărie să le pună în maşina de spălat vase. După ce terminară, se aşezară o oră în faţa televizorului, în timp ce Gerard se întoarse în biroul lui.

— Ai de gând să accepţi slujba pe care ţi-o oferă Gerard? întrebă deodată Julia, pe un ton detaşat.

Stephanie ridică din umeri.

— Mă gândeam să caut ceva de lucru la un hotel.

— Să ştii că nu-i aşa de uşor să găseşti de lucru la Londra. Rata şomajului e mai ridicată decât în alte părţi.

Stephanie îşi muşcă buza de jos.

— Nu ştiu, dar.

Nu găsi cuvintele să vorbească mai departe. Cum să-i explice Juliei că n-avea deloc încredere în Gerard?

— Ai putea să încerci, pe o perioadă de o lună, de exemplu, şi să te hotărăşti după aceea.

Stephanie căzu pe gânduri.

— Să nu mă înţelegi greşit, nu caut să te împing în cabinetul lui Gerard! exclamă Julia râzând. Dacă nu-ţi place ideea de a lucra pentru el, spune-i deschis. Pe de altă parte, poate ar fi un post mai interesant, mai bine plătit decât ce ţi s-ar oferi la un hotel. Din câte ştiu eu, salariile sunt destul de modeste, în domeniul ăsta.

— Într-adevăr, recunoscu Stephanie strâmbându-se. Totuşi.

— Totuşi. ce? insistă Julia. De ce te temi? Crezi că Gerard o să preia din nou avantajul situaţiei? Fii serioasă, Stephanie, sunt absolut sigură că, dacă vrei, poţi să-l trimiţi la plimbare. Să ştii că şi eu am uneori probleme cu bărbaţii în treburile mele de marketing. E la ordinea zilei! Sunt atât de prosti, toţi! Se uită la mine, văd că sunt blondă, şi-şi spun: „hai să-ncercăm!”. Şi încearcă. Uneori le trebuie câtva timp să priceapă, dar până la urmă înţeleg întotdeauna refuzul.

Stephanie începu să râdă cu noua ei prietenă. În definitiv, de ce nu? în orice caz, nu avea să-l vadă prea mult pe Gerard, care-şi petrecea cea mai mare parte a timpului la tribunal; nu trecea de prea multe ori pe la birou. Şi pe urmă. În felul ăsta putea să mai înveţe câte ceva în probleme de drept.

— Evident, reluă Stephanie, ceea ce mă atrage în domeniul hotelier, este posibilitatea de a întâlni tot felul de oameni. Am urmat un curs, şi ştiu să înregistrez un text steno şi să-l bat la maşină, dar toate chestiile astea, să triez corespondenţa, să scriu scrisori, să clasez hârtiile. mă plictisesc de moarte. Biroul de recepţie al unui hotel este un loc unde se perindă tot felul de oameni.

— Aha! O să vezi cum stau lucrurile la Gerard! o tachină Julia. O să ai parte de criminali, consilieri, poliţişti, şi.

Zâmbetul Stephaniei încremeni; întâlnise destui poliţişti şi consilieri cu cinci ani înainte.

— Sunt obosită, spuse ea ridicându-se. Cred că mă duc să mă culc.

Julia o privi, nedumerită.

— Noapte bună, încheie Stephanie. Spune-i noapte bună lui Gerard din partea mea. N-aş vrea să-l deranjez când lucrează.

Când ajunse în cameră, văzu că vântul începuse să bată tare. Lăsase fereastra deschisă şi perdelele fluturau furioase; se răcorise bine de tot. O închise repede, cutremurându-se. Pe urmă se duse în baie să se schimbe; acolo, cel puţin, atmosfera era mai plăcută. În timp ce se pieptăna, se contemplă în oglindă. Avea impresia că se metamorfozase, în trei zile. Trei zile! Trecuseră doar trei zile de când îşi făcuse din nou apariţia Gerard Tenniel? Privirea albastră trăda sentimente confuze. Furia, regretul, nesiguranţa. Când Evan se va întoarce din Arabia Saudită, va afla că-l părăsise pentru totdeauna.

O să-i lipsească. Ştia bine lucrul ăsta. Fuseseră legaţi printr-o prietenie sinceră. Ar fi putut să devină amanţi. Dacă Evan n-ar fi fost atât de integru şi de serios, fără îndoială s-ar fi pus problema căsătoriei… Evan era rezultatul mediului său; stăpân pe existenţa, pe purtarea lui. Un om disciplinat, atent, prudent, meticulos. Cardiolog strălucit, lucra cu precizie şi pasiune. Cariera avea pentru el o importanţă capitală. Da, o să-i simtă lipsa. În orice caz, la început. Însă ştia că dacă i-ar fi propus să aleagă între ea şi meseria lui, ar fi optat până la urmă pentru medicină. Evan era fiul mamei lui.

Agasată, se întoarse cu spatele la oglindă, şi se hotărî să se gândească altă dată la toate astea. Dacă nu şi-l

alunga pe Evan din minte, n-avea să închidă ochii la noapte.

Cu peria în mână, se întorcea în cameră când uşa exterioară se deschise brusc. Încremeni, se albi ca varul, când îl văzu pe Gerard apropiindu-se.

— Ce vrei? exclamă tânăra femeie, înnebunită, întrebându-se ce-avusese în cap când îşi pusese o cămasă de noapte atât de romantică şi de transparentă.

Intrusul pufni în râs, ceea ce o făcu să se înfurie.

— Vreau să spun. Ieşi afară!

— Ţi-am adus nişte cărţi, pentru c-ai uitat să vii să le iei, răspunse nou-venitul aşezând trei cărţi pe masă. N-am ştiut ce ţi-ar plăcea, aşa că ţi-am adus un roman poliţist, o biografie şi o culegere de nuvele.

Stephanie îşi strânse cămasa de noapte care stătea să se desfacă.

— Mulţumesc.

Gerard, fără s-o scape din ochi, se pregătea să închidă uşa. Femeia tresări, consternată.

— Parcă te-am rugat să ieşi!

Se refugie în spatele unui scaun şi se agăţă de spătar. Dacă făcea un pas, îi arunca scaunul în cap!

Dar Gerard se gândise mai repede decât ea; se aşeză pe scaun, fără să-i dea răgazul să-şi pună în aplicare planul.

Stephanie strânse din dinţi. El dădu capul pe spate s-o vadă, cu o sclipire răutăcioasă, provocatoare în ochi.

— Încă nu mi-ai spus ce-ai hotărât.

— În legătură cu ce?

Femeia nu mai înţelegea nimic.

— Atunci? insistă el.

— Atunci, ce? Nu ştiu despre ce vorbeşti!

Deodată, o mână o prinse de încheietură. Cu un strigăt de groază, Stephanie căzu înainte. pe genunchii lui Gerard!

— Nu-ţi dau voie sa.

Asta fu tot; bărbatul îi puse stăpânire pe buze.

— Nu, murmură femeia încercând să scape. Nu. Nu vreau.

El se îndepărtă puţin, privind-o atent.

— Chiar nu vrei?

— Nu! exclamă ea, străduindu-se să-şi prindă cordonul neglijeului.

Când se desfăcuse?

— După părerea mea, nu ştii ce vrei.

— Termină! urlă Stephanie, în vreme ce el trăgea din nou de panglica lungă de mătase.

Vru să se ridice, dar Gerard o ţinea hotărât, cu privirea aţintită pe gâtul ei.

— Stephanie, mai devreme sau mai târziu., şopti el, înainte de a se apleca s-o sărute tandru pe sâni.

— Să nu contezi pe asta! tranşă femeia, furioasă, smulgându-se din strânsoarea lui. Acum, îţi cer să pleci de aici, înainte s-o chem pe Julia.

Intrusul căscă ostentativ.

— N-are rost. Sunt epuizat. S-o lăsăm pe altă dată.

Stephanie ar fi vrut să-i arunce cu ceva în faţă, de preferat un obiect greu.

— Ah! Uitam. îţi dau liber până la sfârşitul săptămânii, dar aş vrea să vii la muncă luni dimineaţă.

— Nu m-am hotărât încă!

El ridică din umeri.

— Nu întârzia prea mult; locul n-o să fie liber mult timp. Ştii despre ce e vorba cu secretariatul ăsta?

— Da.

— Cu atât mai bine. În caz de urgenţă, o să putem conta pe tine. Noapte bună, Stephanie.

După ce intrusul ieşi, trase zăvorul, hotărâtă. îl auzi râzând, în timp ce mergea pe culoar spre camera lui. Julia auzise oare ce se întâmplase?

Stephanie luă romanul poliţist pe care i-l dăduse Gerard şi începu să citească. Trecuse de miezul nopţii când, în sfârşit, stinse lampa. Dar somnul întârzia să apară.

*

* * *

Se trezi a doua zi dimineaţă într-un miros de cafea proaspăt măcinată şi de suncă.

— Vrei să iei micul dejun în pat? o întrebă Julia câteva clipe mai târziu.

Stephanie sări din pat şi se grăbi să ajungă la uşă.

— Nu, mulţumesc. Cobor în cinci minute.

— Grăbeşte-te! Totul e pregătit!

Tânăra femeie se spălă şi se îmbrăcă într-un timp record. Abia în momentul în care intră în bucătărie luă cunoştinţă de trei lucruri: ploua, era aproape ora zece şi Gerard plecase deja.

— Aş putea să te botez Miss Speedy! exclamă Julia, venind să-i aşeze o farfurie în faţă. Atenţie! Frige!

— Mulţumesc. Îmi pare rău, am adormit târziu azi-noapte. De când te-ai trezit?

— De la opt. Dimineaţa mă trezesc devreme. Am venit în bucătărie tocmai când Gerard pleca. El pleacă de acasă la opt fără un sfert.

Julia umplu ceştile cu cafea.

— Mi-ai vorbit de o cameră liberă în apartamentul tău, spuse încet Stephanie.

— Dac-o vrei, e a ta, fu de acord Julia.

— Bineînţeles, o să-ţi plătesc chirie. Nu ştiu cât timp o să trebuiască să mă găzduieşti.

— Tu hotărăşti. Propun să facem o încercare, să vedem dacă ne înţelegem la programul zilnic. Poate n-o să ne înţelegem, cine ştie? Într-o zi, am întâlnit o suedeză fermecătoare împreună cu care trebuise să lucrez. La început, a fost o prietenie sinceră. Luni a venit să locuiască

la mine. Până sâmbătă, îmi spărsese discul preferat şi-mi furase deja prietenul. N-a putut să dureze.

— După ce ţi-a părut rău cel mai mult? râse Stephanie.

— Ah! După disc, bineînţeles: era un exemplar rarisim, greu de găsit. Cât despre prieten, mi-a trecut supărarea până la sfârşitul lunii.

— O să-ncerc să nu sparg nimic, şi-ţi promit să nu-ţi seduc prietenul.

— Nu-i nicio problemă în privinţa asta! Acum, este la Rio; o să se întoarcă abia peste trei luni. E biolog şi a fost trimis acolo să studieze fauna şi flora.

Julia zâmbi, puţin tristă.

— Sper să se mărginească la natură şi să nu atenteze la fauna umană. Eu n-am deloc noroc cu bărbaţii. Cei pe care-i întâlnesc sunt mai degrabă. nestatornici.

— Mda! o aprobă Stephanie.

Ar fi putut să-i spună despre loialitatea şi fidelitatea lui Evan. Totuşi, nu se gândea decât la Gerard. Câte femei cunoscuse în viaţa lui? Nu se însurase cu niciuna, dar asta nu dovedea nimic. Pretindea că suferise enorm din cauza ei, cu cinci ani înainte. Ea îi rănise amorul propriu, pur şi simplu. Continua să fie supărat pe ea. Gerard Tenniel nu era obişnuit să fie «înşelat».

Va fi cât se poate de prudentă; nu-i va spune niciodată cât de atrasă de el se simţise pe vremea aceea, cât suferise din cauza abandonului său.

Fusese jignit. Ofensat. O acuza că-l manipulase, ca să ascundă legătura cu un bărbat mai în vârstă, pe care el îl detestase, şi care n-ar fi avut nimic să-i ofere Stephaniei în afară de bani. Gerard nu fusese gelos pe Theo. Ea nu voia să creadă asta. Fusese profund îndurerat să constate că-l preferase pe unul ca Burgess.

Dac-ar fi iubit-o într-adevăr, aşa cum spunea, n-ar fi crezut toate minciunile pe care i le spusese Viola. N-ar fi

dispărut din viaţa ei. Nu s-ar fi întors, în ultimul weekend, s-o şantajeze absurd şi odios. N-ar fi intrat în camera ei, seara trecută, cu speranţa s-o seducă.

O trata cu o cruzime care i se părea din ce în ce mai insuportabilă. Doar un bărbat împins de ură şi de ostilitate putea să ajungă pe neaşteptate la Wyville, dându-i peste cap viaţa, distrugându-i orice speranţă de fericire împreună cu Evan Cameron.

*

* * *

În după-amiaza aceea, Stephanie se instală în apartamentul Juliei, în Chelsea. Era o locuinţă mică formată din două dormitoare, sufragerie, o bucătărie minusculă şi baie. Decorurile şi mobila erau moderne, fără personalitate. Julia îi spuse că le moştenise de la locatarul anterior şi încă n-avusese timp să schimbe ceva.

În săptămâna aceea, Julia nu avea de lucru. În unele luni, câştiga sume considerabile; altă dată, era obligată să se limiteze la cheltuieli. Pentru moment, contul ei bancar era pe linia de plutire, însă nu-şi putea permite să facă nebunii. Chiria pe care i-ar fi plătit-o Stephanie i-ar fi uşurat viaţa.

— După cum ţi-am spus, aş vrea să ştiu cu cine stau împreună.

— Ai nevoie de scrisori de recomandare?

Julia izbucni în râs.

— Bineînţeles că nu! Acum, sunt în stare să-mi dau seama de personalitatea fiecăruia. Am trecut deja prin multe. L-am întâlnit pe fratele tău, care mi s-a părut un tip respectabil, deşi impulsiv.

În seara aceea telefonă Gerard, şi Julia o chemă pe Stephanie la aparat cu o expresie curioasă.

— Ghiceste cine-i. spuse încet întinzându-i receptorul.

Vrând-nevrând, Stephanie îl luă în mână, înrosindu-

se.

— Ce mai faci? Te-ai instalat bine? o întrebă dintr-odată Gerard.

Sunetul glasului său avu asupra ei un efect cu totul neaşteptat. Inima începu să-i bată mult mai repede, îi apărură broboane de sudoare pe frunte, se înfioră.

Se strădui să rămână calmă.

— Da, mulţumesc, răspunse, politicoasă.

— Îmi simţi lipsa?

Prezenţa Juliei alături o împiedică să răspundă fără inhibiţie.

— Am fost tare ocupată, evită răspunsul direct.

Însă interlocutorul era foarte perspicace.

— Julia e cu tine?

— Da.

— Poate să m-audă?

— Bineînţeles că nu.

— Cu atât mai bine, spuse el pe un ton amuzat. De ce nu vii să-ţi petreci seara cu mine? Aş fi mult mai simpatic decât verişoara mea.

— Nu, mulţumesc, răspunse Stephanie cu demnitate.

— Nu ştii ce pierzi!

— Ba da!

— Şi pot să ştiu cine ţi-a demonstrat asta?

Deveni stacojie.

— Nu asta voiam să spun, bineînţeles.

— Eşti sigură că nu te-ai culcat niciodată cu Cameron?

— Niciodată! replică, exasperată. Acum, te las. La revedere.

Închise, fără să-i mai acorde şansa să-i ureze noapte bună.

Sub privirea necruţătoare a Juliei, se întoarse.

— Să ştii că n-are de ce să-ţi fie frică de Gerard, interveni aceasta după câteva momente de tăcere. E

agasant, dar inteligent, ambiţios, foarte dotat pentru meseria lui. Dac-aş avea cea mai mică problemă, aş apela la el fără şovăială. Stephanie, poţi să ai încredere în el.

— Aşa crezi?

Nu era deloc convinsă. În definitiv, Julia era verişoara lui. Erau apropiaţi ca un frate de o soră. Era normal să se grăbească să-i sară în ajutor cu prima ocazie. Era clar că şi Gerard ţinea la Julia; niciodată nu avusese ocazia să-i inspire neîncredere. Pentru că un element esenţial lipsea din relaţia lor; dorinţa, elementul care denatura încă de la început relaţia lui cu Stephanie. De îndată ce intervine noţiunea de sexualitate, totul se transformă într-o luptă nemiloasă, în care fiecare e hotărât să câştige. Or, dacă era un câştigător, trebuia întotdeauna să fie şi cineva care pierdea. Mândria Stephaniei o făcea să respingă de la bun început ideea înfrângerii în faţa lui Gerard Tenniel.

Gerard o ura prea mult. Era gata să folosească orice metodă, să se bată fără scrupule, să profite de toate avantajele lui.

*

* * *

A doua zi, Julia o plimbă pe Stephanie să vadă capitala. Admirară Turnul Londrei, Grădinile Kew, merseră cu autobuzul şi metroul. La prânz, mâncară în localul de lângă National Gallery, care era lângă Trafalgar Square. Pe urmă, după ce băură o cafea, traversară piaţa să hrănească porumbeii şi să admire fântânile arteziene.

Seara, Gerard telefonă din nou.

— Sunt la Brighton, o anunţă pe Stephanie. A trebuit să vin aici ca să mă întâlnesc cu un client. E lună plină. Fereastra camerei mele de la hotel se deschide spre mare. Ar trebui să vezi ce lumină splendidă! Este de necrezut.

Stephanie trase perdeaua, ca să privească aceeaşi lună. La Londra, avea reflexe arămii, asemenea lampadarelor care luminau străzile.

— Ce-ai făcut azi? vru el să ştie.

Îi povesti despre plimbarea lungă împreună cu Julia.

— Să nu uiţi că luni dimineaţă te apuci de lucru! La nouă fix. Julia o să-ţi dea adresa. Nu ne vedem până atunci; mâine, începe un proces dificil, şi o să-mi petrec tot timpul la tribunal. Totuşi, cu un pic de noroc, totul o să fie gata până luni.

— Despre ce-i vorba?

— Ah, o afacere simplă. Jaf armat, lovituri şi răni. Clientul meu e acuzat că a pătruns într-o casă şi l-a lovit pe proprietar în cap cu arma.

— Este vinovat?

Gerard râse.

— Draga mea, n-ar trebui să pui o asemenea întrebare, câtă vreme eu sunt cel ce asigură apărarea.

Făcu o scurtă pauză, apoi:

— Ai veşti de la ai tăi? De la Robert? Cameron?

— Nu, răspunse sec cea întrebată. Îţi repet, am fost plecată toată ziua. În orice caz, Evan trebuie să fie încă în Arabia Saudită.

— Dacă apare pe neanunţate, nu-ţi dau voie să vorbeşti cu el! Trimite-l la plimbare, sau spune-i Juliei să scape de el, dar în niciun caz nu trebuie să-l vezi.

Stephanie nu catadicsi să se împotrivească acestui ordin.

— Te las. Noapte bună, Gerard.

Abia după ce puse receptorul în furcă îşi dădu seama de ce se-ntâmplase; îi rostise numele cu blândeţe, aproape. cu tandreţe!

Încă o dată, trase perdeaua să vadă luna; el la Brighton, ea la Londra. Oare se gândea la ea în clipa asta?

O străbătu un fior. Dacă nu era atentă, avea să cadă în capcana pe care i-o întindea.

Capitolul 8

Lunea care urmă, Stephanie debută ca secretară la

cabinetul lui Gerard Tenniel. Din motive pe care nu şi le putea explica, îşi închipuise birourile într-un imobil somptuos şi modern.

În loc de asta, urcă treptele unei case de la începutul secolului al nouăsprezecelea, cu cărămizile înnegrite de trecerea timpului. Stephanie avu deodată impresia că se găsea într-un decor dintr-un roman al lui Dickens. Să fi greşit cumva adresa? Examină cu atenţie placa de pe uşă.

— Au murit toţi! anunţă o voce în spatele ei.

Tresărind, se întoarse imediat.

Un tânăr, de la baza scărilor îi zâmbi.

— Pot să-ţi fiu de folos? Sunt angajat aici. Cauţi pe cineva?

— Da. Mă cheamă Stephanie Stuart, eu.

— Eşti noua secretară! o întrerupse el, încântat.

După ce urcă scara câte două trepte, nou-venitul împinse uşa şi o invită să intre pe un coridor întunecat.

— Chiar mi s-a cerut să te întâmpin, reîncepu el. Pe aici. adăugă, conducând-o spre o altă scară prost lumnată. Sunt Barry Tomkins, secretarul principal al cabinetului domnul Monday. Îi vei fi prezentată imediat. Vine exact la ora nouă şi zece.

— Nouă şi zece? reacţionă Stephanie, surprinsă.

— Trenul îl aduce la gara King Cross la nouă fără cinci. Vine pe jos. Nouă şi zece. asta dacă trenul n-are cumva întârziere, lucru care se întâmplă doar de vreo două ori pe lună… Pe aici, Stephanie. Ne spunem pe nume, între noi, bineînţeles. Avocaţii sunt Maeştri. Ah! Şi Diana Kenge este Miss Kenge.

Stephanie intră într-un birou practic pustiu, în afara unei tinere îmbrăcate într-o rochie cenuşie, în vârful unui taburet.

— Bună ziua, Barry! Ai întârziat!

— Nu-ţi merge bine ceasul, Lulu!

— Te rog să nu-mi mai spui Lulu, i-o tăie femeia

fulgerându-l cu privirea.

— Stephanie, iat-o pe Lulu, secretara noastră cea mai veche; se poartă ca şi cum locul ăsta ar fi al ei.

Bruneta drăguţă cu picioare fine coborî de pe scaun.

— Barry, chiar n-ai altceva de făcut?

El o salută milităreşte.

— Ba da, doamnă. Scuzaţi-mă, doamnă. Vi s-au rupt ciorapii, doamnă.

Tupeistul dispăru imediat, şi Lulu se întoarse spre Stephanie.

— Bună ziua. Sunt Imogena Barber. Joan n-a venit încă; ea o să-ţi explice ce ai de făcut. Trebuie să-ţi fi pregătit un dosar.

I-am vorbit de mai multe ori despre asta, dar ea nu se gândeşte decât la muzică pop şi la prietenul ei. Ăsta e de altfel motivul pentru care pleacă.

— A fost dată afară?

— Să zicem mai bine că a fost încurajată să-şi dea demisia. Pentru postul ăsta este neapărat nevoie de precizie şi eficienţă. Joan transmitea prost mesajele, îşi petrecea mai tot timpul machiindu-se.

Imogena se uită la ceas.

— Şi, în plus, întârzie mereu. Sper să fii mai serioasă decât ea.

— O să fac tot posibilul, promise Stephanie.

Imogena o examină cu o privire pătrunzătoare, neiertătoare.

— Să sperăm ca acest „tot posibilul” să fie suficient pentru noi.

Încântător! îşi spuse Stephanie. Aşadar, femeia asta lucra pentru Gerard? Fără îndoială, nu i se putea reprosa nimic. Lui îi plăcea atitudinea aceasta distantă şi rece?

Uşa se deschise, făcând loc unui bărbat cu o înfăţişare distinsă, de vreo patruzeci de ani.

— Bună ziua, domnule Beaumont!

O salută pe secretară cu un semn din cap şi dispăru.

— Este domnul Beaumont, specialistul nostru în drept comun. N-o să-l vezi pe domnul Allnew decât peste câteva zile, pentru că este bolnav. Diana îl înlocuieşte pentru moment. Acum, mă întorc la biroul meu. Şeful are cu siguranţă de dictat câteva scrisori.

Chiar în clipa aceea, o puştoaică dădu buzna în cameră, abia trăgându-şi sufletul.

— Ai mai întârziat o dată, o dojeni Imogena. La ce bun să mai ieşi în evidenţă? Iat-o pe Stephanie Stuart, cea care te va înlocui. Încearcă să nu-i transmiţi năravurile tale.

— Vrăjitoareo! rânji Joan, în timp ce Imogena dispărea. Se crede întruchiparea perfecţiunii!… Îţi urez bun venit în ţara gheţurilor. Apropo, mă cheamă Joan şi, slavă Domnului, o să scap cât de curând de remarcile lui Lulu.

— De ce i-aţi spus Lulu?

— Ah, a fost o vreme când am avut o americancă printre noi. Venise în stagiu. O detesta pe Imogena, şi reciproca era valabilă. După trei luni, când a plecat, i-a spus Imogenei: „Lulu, eşti nebună dacă dai atâta importanţă muncii pe care o faci! Într-o bună zi, vor veni să te caute oamenii de la ospiciu”. Imogena era verde de furie! De atunci, când vrem s-o enervăm, îi spunem Lulu.

Apăru un bărbat înalt, foarte slab, cu părul negru, care se încruntă imediat.

— Iar stai de vorbă, Joan? se revoltă el. Sper că scrisorile au fost triate şi distribuite. Programul de lucru pentru ziua de azi e la locul lui?

Joan încercă să schiţeze un zâmbet vinovat.

— Îmi pare rău, dar. îi explicam lui miss Stuart ce are de făcut. Miss Stuart este noua dumneavoastră secretară, domnule.

— Eu sunt şeful, mă cheamă Monday. Vreau ca

scrisorile mele să fie pe birou când vin. Ţine minte asta. Haide, haide! Grăbiţi-vă!

Joan trecu imediat la acţiune.

După începutul ăsta, dimineaţa fu un adevărat vârtej. Stephanie văzu venind o sumedenie de oameni. Uşile se deschideau şi se închideau tot timpul. Telefonul suna fără încetare, comisionarii alergau în toate direcţiile, clienţii veneau să stea de vorbă fiecare cu avocatul lui, plecau cu plicuri voluminoase. Stephanie avu impresia că nu avea nicio clipă să se aşeze, şi că în curând avea să se înece în hârtii. Constatase foarte repede cât era Joan de dezorganizată şi de distrată.

— La ce oră vrei să te duci să mănânci? o întrebă Joan la douăsprezece fără un sfert. De obicei, eu plec la unu. E o perioadă mai liberă, până pe la ora trei.

— În cazul ăsta, aş fi interesată să plec de la douăsprezece la unu. Ar fi ridicol să plecăm amândouă în acelaşi timp.

Joan ridică din umeri.

— Cum vrei tu.

Stephanie ieşi la ora douăsprezece cu gândul să exploreze împrejurimile, venindu-şi în fire în acelaşi timp. S-ar fi mulţumit cu un sandviş, pentru că nu-i era foame deloc. Mergea pe stradă, când auzi zgomot de paşi care o urmăreau.

— Hei! Stephanie! Aşteaptă-mă! O să-ţi arăt restaurantul cel mai bun de pe aici. Acolo mâncăm toţi! strigă Barry.

— Mă duceam să-mi cumpăr un sandviş…

— Nu-i destul, dacă vrei să faci faţă până la ora şase.

O cuprinse cu braţul de mijloc ca s-o silească să se întoarcă spre dreapta.

— Aici este… La Luigi. O să vezi, e nemaipomenit!

Stephanie renunţă la planul de a vizita împrejurimile şi se resemnă să ia masa de prânz împreună cu Barry. Era

amabil şi amuzant; totuşi, el se bosumflă când la ora unu fără cinci Stephanie insistă să se întoarcă la birou.

— Nimănui nu-i pasă dacă întârziem un pic, protestă el.

— Nu vreau să fac o impresie proastă încă din prima zi.

— Atunci, mă declar învins! afirmă tânărul cuprinzând-o prieteneşte de umeri, în timp ce se apropiau de clădire.

O maşină încetini când ajunse în dreptul lor; îi urmărea o privire severă. Stacojie, Stephanie întâlni privirea lui Gerard. Mâna lui Barry se desfăcu de pe umerii ei. El se strâmbă.

— A fost domnul Tenniel, întruparea diavolului, când e prost dispus. Trebuie să se înţeleagă de minune cu Imogena. Au limbile la fel de ascuţite. Îţi dau un sfat: nu avea încredere în ei, mai ales în domnul Tenniel. Îmi permit s-o mai tachinez pe Imogena, dar pentru nimic în lume n-aş avea îndrăzneala asta cu domnul Tenniel.

— Nu-ţi face nicio grijă, o să fiu prudentă, promise Stephanie.

La birouri era calm, acum. Toate ferestrele fuseseră deschise şi se simţea aerul primăvăratic. Joan plecă la masă. Stephanie profită de ocazie să facă un pic de ordine şi să examineze dosarele aliniate pe etajere.

Joan se întoarse pe la două şi jumătate. La ora trei, mareea începu din nou. Domnul Beaumont şi Gerard nu ieşiră la iveală, dar spre sfârşitul după-amiezii, Diana Kenge se întoarse de la tribunal, încă îmbrăcată cu roba neagră, şi un pachet mare sub braţ. O salută scurt pe Joan, dar nu păru s-o vadă pe Stephanie.

— Este sclipitoare, dar când este sub presiune, este iritabilă, explică Joan. Mie-mi place.

— Pare epuizată.

— E normal: o împing în faţă sub pretextul că e la

început. Doamne, ce bine-mi pare că plec de-aici! Cinci fără un sfert. dac-aş pleca acum, as putea să prind primul tren; aşa, as putea să găsesc un loc să stau jos. Altfel, trebuie să stau în picioare până la St. Albans.

— Acolo stai? E foarte departe!

— Ştiu foarte bine! Când ajung acasă, sunt moartă de oboseală. Nu te deranjează, dacă.

— Nicidecum! Pleacă repede!

— Eşti un înger! exclamă Joan cu un zâmbet recunoscător.

Îşi luă în fugă pardesiul şi geanta.

— Pe mâine! O seară bună!

Uşa se trânti, ferestrele se zgâlţâiră. Apăru Imogena, neliniştită.

— Unde-i Joan? Ah! înţeleg. Nu trebuia s-o laşi să plece! Ştie foarte bine că trebuie să stea până la şase şi jumătate. Cu atât mai mult cu cât a întârziat azi-dimineaţă!

Stephanie se ridică şi porni spre taburet, ca să aranjeze câteva dosare pe care domnul Beaumont îi ceruse să le claseze. Imogena o examină, încruntată.

— Sper să-nţelegi că n-ai voie să pleci înainte de cinci şi jumătate.

— Bineînţeles, răspunse Stephanie contemplându-şi praful de pe mâini. Nimeni nu face curăţenie, aici? Uite în ce hal sunt! Toate hârtiile astea se distrug în timp într-o asemenea mizerie!

— Nu-i treaba ta. Echipa de curăţenie vine după plecarea noastră. N-au dreptul să se atingă de nimic.

— Se vede asta! replică Stephanie, exasperată. Acum, n-am decât să mă dau jos să mă spăl pe mâini; e a douăzecea oară pe ziua de azi. Am impresia că lucrez într-o mină de cărbune!

Imogena avu o expresie aproape omenească.

— Ai putea să laşi o notă pentru echipa de curăţenie. Dar fii atentă, nu sunt sigură că or s-o citească. Sunt

adepţii principiului efortului minim.

Imogena plecă o jumătate de oră mai târziu. Fu surprinsă să constate că Stephanie mai era acolo.

— Să ştii că poţi să pleci acasă.

— Înainte de asta, vreau să termin trierea acestui teanc de scrisori. Tava era plină de scrisori, şi o dezordine de neînchipuit domnea pe biroul ăsta.

Imogena zâmbi.

— Pe mâine.

După pauza de prânz, Stephanie se străduia să facă loc pe biroul ei. Metoda de clasare pe care o folosea Joan era pe cât de simplă pe atât de ineficace; se mulţumea să arunce totul pe un platou imens de fier forjat. Stephanie nu putea deloc să lucreze în asemenea condiţii. Se simţea copleşită şi epuizată; totuşi, îşi dădea deja seama că postul acesta îi era pe plac. Erau multe activităţi, interesante şi diferite. Nu era sigură că o plăcea prea mult pe Imogena, însă toţi ceilalţi i se păruseră simpatici.

Se balansă pe fotoliul pe care stătea, frecându-se pe ceafă. Ora şase. Se hotărî să plece imediat, înainte de a se ivi altceva de făcut urgent. îşi îmbrăcă pardesiul, se uită câteva clipe în oglindă, apoi fugi spre scară.

Uşa de jos se deschise exact în clipa în care punea mâna pe clanţă.

Stupefiată, Stephanie îl văzu pe Gerard, îmbrăcat cu o robă neagră şi perucă pe cap. Înmărmuri instantaneu, parcă văzându-se în sala de judecată australiană.

— Încă eşti aici, constatată el. Cu atât mai bine. Voiam să stau de vorbă cu tine. Urcă din nou. Trebuie să mă schimb.

— Îmi pare rău, sunt grăbită, şi.

— Fără comentarii, Stephanie.

O prinse de braţ şi o conduse spre trepte.

— Cum ţi-ai petrecut ziua de azi? Crezi că poţi să te adaptezi?

— Fără îndoială.

Bărbatul o privi pe furiş.

— N-are rost să stai bosumflată.

— Sunt obosită. Sunt aici de la nouă dimineaţa. Toată lumea a plecat în afară de mine.

— Nu-ţi cer să-ţi continui treaba.

O împinse încet prin biroul de recepţie, apoi spre capătul culoarului. Stephanie intră într-o cameră pătrată, austeră, unde erau o masă, câteva scaune şi etajere pline cu cărţi.

Gerard se debarasă de perucă şi de robă, pe urmă se aşeză în fotoliul turnant de la biroul său, invitând-o pe tânăra femeie să se aşeze în faţa lui. Afară, se înnoptase. De ce nu aprindea lumina?

— Crezi c-o să-ţi placă aici? vru să ştie.

Stephanie întoarse puţin capul, în timp ce el se lăsa pe spate în fotoliul său, cu mâinile încrucişate după ceafă.

— Sper că da.

El ridică un pantof bine lustruit pe birou, legănându-se nonşalant.

— Ai mâncat de prânz împreună cu Barry?

Rosti numele pe un ton ironic.

— După părerea mea, ai greşit încurajându-l. El este, ceea ce Imogena denumeşte „libertin”. Trebuie pus la locul lui.

— E doar amabil!

O sclipire agresivă luci în ochii lui Gerard.

— Dacă-ţi cuprinde umerii cu mâna din prima zi, până vineri te dezbracă. Te tentează şi pe tine varianta asta?

— O să ştiu să mă descurc cu Barry. Mie mi se pare un tip simpatic, dacă vrei să ştii.

Se uită ostentativ la ceas.

— Te părăsesc; i-am promis Juliei să fiu acasă la şase şi jumătate.

Gerard era încruntat. După ce puse piciorul jos, se aplecă înainte.

— Ai venit cu maşina?

— Nu, cu metroul.

— Înţeleaptă hotărâre; aici, parcarea este imposibilă. Am reuşit să găsesc un loc acum o jumătate de oră. Te las la Julia.

— Am crezut că ţi-ai petrecut toată după-amiaza la tribunal.

— Exact. Ca să fiu mai clar, să zicem că i-am cerut unuia dintre agenţii din parcarea privată unde-mi las maşina să mi-o aducă la ora asta.

Stephanie se ridică. Gerard făcu la fel.

— E frumos din partea ta, dar n-aş vrea să te deranjez.

— Nicio problemă! Ce-ar fi să cinăm împreună, astă-seară?

Femeia puse mâna pe mânerul arămiu al uşii. Gerard se grăbi s-o oprească.

— Îmi pare foarte rău, dar. nu pot. Julia mă aşteaptă cu un platou cu spaghete.

— Julia n-o să se supere pentru asta, dacă-i spui că ai o întâlnire galantă. Cinează cu mine, Stephanie. Nu te-am văzut de aproape o săptămână.

O străbătu un fior.

— E noapte, spuse ea încet.

— Ţi-e frică de întuneric?

Nu răspunse.

— Sau ţi-e frică de mine? adăugă el, şi răsuflarea lui caldă mângâie gâtul tinerei femei. E mai uşor să te laşi în voia simţurilor pe întuneric, Stephanie. de ce tremuri?

— Nu tremur! protestă ea.

De ce nu reacţiona? De ce rămânea nemişcată, ca un zombi?. Şi de ce o săruta pe gât? De ce nu-l respingea? îl considerase pe Barry «libertin». Purtarea lui Barry era

nimic în comparaţie cu a lui.

— Trebuie să plec, spuse ea încet, fremătând.

— Mi-ai lipsit.

O muşcă de ureche cu blândeţe, în timp ce mâinile îi alunecau inexorabil spre gât.

— Propun să cinăm singuri, reîncepu bărbatul.

Dar Stephanie nu-l mai asculta. Era cuprinsă de un vârtej delicios. Inima îi bătea foarte repede, picioarele i se înmuiau.

Se auzi soneria telefonului. Gerard scăpă o înjurătură printre dinţi.

— Ce-i asta? mormăi el, sfârşit. Cu atât mai rău! Hai să plecăm de-aici. Nu vreau să mai răspund nimănui!

Stephanie era prea bulversată ca să vorbească sau să mai gândească. Se lăsă condusă până la capătul străzii, la Jaguarul lui Gerard. Se grăbi să intre în maşină, clipind neliniştită, încercând în zadar să se trezească la realitate. Deodată, o copleşi un sentiment de panică.

— Unde mergem? întrebă ea văzând că mergeau spre partea de nord mai degrabă decât spre fluviu şi Chelsea. Îţi spun clar că nu vin la tine! Gerard, vreau să cobor! O să iau metroul.

Nici n-o luă în seamă.

— Vorbesc serios, Gerard. Nu merg la tine.

— Vreau să vorbim.

— N-avem nimic să ne spunem.

— Ba da!

— Ca de exemplu?

Ah! Măcar de i-ar fi trecut prin cap să încetinească! La primul stop ar fi putut sa.

— Vreau să-mi spui totul în legătură cu Theo Burgess.

Stephanie se cutremură. După o tăcere prelungită, oftă:

— N-am nimic să-ţi spun. De ce te întorci tot timpul

la povestea asta?

— Nu-mi plac deloc misterele nerezolvate, răspunse el cu amărăciune. Poate aşa se explică de ce mi-am ales meseria asta. Te înţeleg. Vorbeşte-mi despre Theo Burgess. Te-a iubit?

— Nu, ţi-am repetat asta de o sută de ori. N-a fost niciodată nimic între noi. Era doar cel care mă angajase, şi cu asta, basta.

— De unde avea Viola ideea asta? Nu l-ar fi omorât, dacă nu era convinsă că aşa stăteau lucrurile.

— Viola nu era sănătoasă psihic şi în orice caz, nu era.

— Te ascult.

Tânăra femeie şovăi. O credea oare, în cele din urmă, sau o va acuza că inventase povestea asta ca să-l convingă de nevinovăţia ei? Se hotărî să-şi asume riscul. În orice caz, situaţia nu putea să degenereze mai mult.

— Nu din cauza lui Theo era geloasă.

Gerard frână brutal la culoarea galbenă a unui semafor. Stephanie uitase de planul ei de evadare; era prea preocupată de dorinţa de a scoate adevărul la suprafaţă.

Gerard se întoarse spre ea şi o privi lung.

— Atunci, din cauza cui?

— Din cauza ta.

Şoferul o fulgeră cu privirea, neîncrezător.

— Ce spui?

— E adevărat. În ziua în care l-a omorât pe Theo, venise la mine, furioasă la culme, ca să-mi interzică să te mai văd. Mi-a spus c-o să mă dea afară dacă mă mai vede cu tine. Şi a început să mă lovească. M-am împiedicat şi am căzut chiar în clipa când a intrat Theo Burgess, care s-a grăbit să vină spre mine să mă ajute.

Femeia vorbea cât se poate de liniştit. Îi explică ce spusese Theo, apoi reacţia Violei. Focul de armă.

— Am crezut c-o să mă omoare şi pe mine. Dar am leşinat şi pe urmă nu-mi mai aduc aminte de nimic. Ştiu doar că a minţit pretinzând că ne certam din cauza lui Theo. Nu era vorba despre el, ci despre tine.

Gerard pornise din nou maşina. Însoţitoarea îi privi profilul cu trăsături rigide. Era palid de furie.

— Nu mă crezi, nu-i aşa? Nu ştiu ce m-a apucat să-ţi spun totul. Te rog, lasă-mă să cobor. M-am săturat. Nu mai suport.

Şoferul schimbă traiectoria şi opri maşina lângă un trotuar. Stephanie deschise repede portiera şi se dădu jos. Maşina porni din nou cu un scrâşnet de cauciucuri.

Capitolul 9

După o săptămână, Joan plecă, şi Stephanie putu să se ocupe singură de biroul de recepţie. Se adaptase destul de uşor la ce avea de făcut. Munca nu era plictisitoare, dar era nevoie de multă grijă şi atenţie.

Se înţelegea bine cu toată lumea, chiar cu Imogena, care părea mai liniştită după plecarea lui Joan. Încet-încet, încăperea căpăta conturul unui birou de primire bine pus la punct. Domnul Beaumont o felicită pentru asta chiar în săptămâna următoare.

— Bravo, Stephanie! continuă aşa! Contăm pe fete ca tine pentru ca afacerea noastră să prospere!

De îndată ce şeful cel mare ieşi, Barry se grăbi să-l imite:

— Bravo, Stephanie! continuă aşa!

Imitând la perfecţie unul dintre gesturile cele mai teatrale ale domnului Beaumont, îşi dădu la o parte o buclă rebelă de pe frunte. Stephanie izbucni imediat în râs.

— Ce-ai zice de o mică ieşire astă-seară, draga mea? Am putea să mergem la cinema, pe urmă să cinăm împreună.

Se aplecă peste biroul tinerei. Stephanie îl privi cu o expresie plouată, căutând un pretext să-l refuze. pentru că

se întorsese la primul gând pe care-l avusese pentru el. Barry era destul de neghiob; era mult prea tânăr pentru ea. Totuşi, nu voia să-l rănească. Deodată, uşa se deschise.

— Tomkins! La treabă! urlă Gerard.

Barry reveni imediat în picioare şi dispăru, abandonând-o pe Stephanie la maşina ei de scris. Gerard veni să se aşeze în spatele ei.

— Încă n-ai terminat scrisorile?

— Mai am foarte puţin.

— Ţi-am spus să nu-l încurajezi pe puştiul ăsta, nu?

— Nu-l încurajez în niciun fel, replică ea, bătând furioasă la maşină, nemaiţinând seama de greşelile pe care le făcea.

Cu atât mai rău, trebuia să ia lucrurile de la început ceva mai târziu!

Pe neaşteptate, Gerard o prinse de mână.

— Uite-te la mine când vorbesc cu tine!

— Mi-ai spus să mă grăbesc să termin scrisorile, răspunse tânăra femeie pe un ton sec.

În clipa aceea, făcu o greşeală mare de tot; ridică ochii spre el. Nu-şi dăduse seama că era atât de aproape de ea. Inima începu să-i bată cu toată puterea. Gerard trase adânc aer în piept.

— Cinează cu mine, astă-seară.

Ea clătină din cap.

— Trebuie neapărat să te văd! insistă bărbatul.

— La ce bun? N-o să crezi niciodată ce-ţi spun. Nu vrei să accepţi adevărul!

— Ba da.

Îşi slăbi strânsoarea şi, cu degetul arătător, o mângâie pe mână.

— De ce n-ai spus toate astea acum cinci ani, la proces? o întrebă după o tăcere prelungită. De ce n-ai avut nimic de obiectat faţă de dovezile aduse de Viola?

Stephanie oftă.

— N-am vrut să te amestec în afacerea asta sordidă. Ştiam că eram nevinovată în ceea ce-l privea pe Theo. Ştiam că Viola îl omorâse, şi că ar fi putut să mă omoare şi pe mine. N-am vrut să dezvălui în faţa sălii pline cu necunoscuţi, ameninţările pe care le făcuse referitoare la legătura noastră.

— Tăcerea asta a dus la ruina reputaţiei tale.

— Pentru moment, nu mi-am dat seama cum stăteau lucrurile. Abia la tribunal, văzându-ţi chipul, şi felul cum se uitau toţi oamenii la mine, mi-am dat seama de proporţiile dezastrului. Nu eram inculpată, dar mă acuzau, pe nedrept, de o altă crimă.

Gerard îi dădu drumul şi se îndepărtă puţin.

— Trec pe la Julia să te iau, pe la opt.

*

* * *

În seara aceea, când ajunse acasă, o găsi pe Julia cântând în baie. Când o auzi intrând, se opri din cântat.

— Bună seara! Tu eşti?

— Ce-ai fi făcut dac-ar fi fost vreun hoţ? răspunse Stephanie pufnind în râs.

— Aş fi rămas în cadă până s-ar fi răcit apa. Ai planuri pentru astă-seară? Eu mă întâlnesc cu o colegă. O cină consacrată strict afacerilor.

— Bineînţeles, întări Stephanie, amuzată.

Se refugie în camera ei, unde începu să se întrebe cu ce să se îmbrace pentru întâlnirea cu Gerard. Fără îndoială, aveau să se mai certe o dată. În sfârşit! Avea să fie de acord.

Julia ieşise din baie, aşa încât putu să intre şi ea.

— Ieşi şi tu? întrebă Julia de dincolo de uşă.

— Cred că da.

Stephanie nu deschise discuţia pe tema asta. Deveniseră prietene bune, şi se înţelegeau de minune. Totuşi, se temea să vorbească despre Gerard cu Julia.

Tocmai ieşea de sub duş, când auzi telefonul sunând.

— Stephanie! urlă Julia, agitată la culme. Poţi să răspunzi tu, te rog? Dacă e pentru mine, o sun eu. Încerc în zadar să-mi pun rochia pe mine. Parc-a intrat la apă. Sunt sigură că nu m-am îngrăşat absolut deloc, dar.

Schiţând un zâmbet, Stephanie alergă în camera de zi.

— Alo?

Nu-i veni să creadă când auzi glasul fratelui ei.

— Tu eşti, Stephanie?

— Da, Robert! Ce mai faci? întrebă, prevăzătoare.

— Mulţumesc, bine. Dar tu? Mulţumesc pentru scrisoare. Sunt mulţumit să te ştiu pe un post care-ţi convine.

— Da. E o muncă interesantă. Noutăţi despre Gwen?

— E în cea mai bună formă.

Robert făcu o pauză, înainte de a adăuga:

— Stephanie. S-a întors Evan.

— Aaa…

Degetele i se strânseră pe aparat.

— E furios. Vrea să ştie unde eşti. Am încercat să-l potolesc, dar nici vorbă de aşa ceva.

Femeia îşi muscă buza.

— Sper că nu i-ai spus unde poate să mă găsească, nu?

— Nu încă. I-am spus c-o să-ţi cer voie să-i spun.

Stephanie se gândi câteva clipe, încruntată.

— Robert. Nu poţi să-i explici că am hotărât să rupem legătura şi n-o să mă răzgândesc? Eu. n-am curajul să-l înfrunt. De altfel, n-ar avea niciun rost.

— Trebuie să stai de vorbă cu el faţă în faţă, nu?

— Ce să-i spun? Chiar tu ai spus că familia lui ar fi îngrozită să afle ce s-a întâmplat.

— E posibil, recunoscu Robert fără să vrea. Totuşi, îmi pare rău pentru Evan. Scrisoarea ta, care îl aştepta la

întoarcerea din Arabia Saudită. a fost ca o palmă usturătoare.

— Îmi pare rău. Aş fi vrut să rezolvăm lucrurile altfel, dar n-am găsit o altă soluţie.

Stephanie era bulversată. Oare o bănuia că se purtase fără scrupule? O acuza că-i plăcea să-i rănească prietenii? Nu înţelegea cât suferea şi ea?

— Credeam că Evan îţi place, mormăi el.

Tânăra femeie păli.

— L-am iubit…

Fusese aproape îndrăgostită de el. Cel puţin aşa crezuse. Astăzi, ştia că se înşelase. Nu se abandonase niciodată complet în această aventură. Experienţa precedentă cu Gerard o făcuse neîncrezătoare. Nu voise să fie din nou rănită.

— El pare să creadă că e mai serios de atât, îi reproşă Robert.

Stephanie închise ochii câteva clipe.

— Nu pot să fac nimic.

— Ce să-i spun? Că nu poţi să faci nimic, înţeleg, dar nici nu vrei să-l vezi?

— Robert, te rog, nu te supăra!

— Evan e un bun prieten al meu. Bine! Dacă aşa stau lucrurile. O să fac tot posibilul să micşorez efectul impactului. Ai făcut bine c-ai plecat; Evan e furios la culme. Ar putea deveni violent.

Robert închise brusc. Stephanie făcu la fel, apoi, încet, lacrimi mari începură să-i şiroiască pe obraji. Sărmanul Robert! Situaţia lui nu era deloc uşoară. Pe Evan nu putea să-l condamne că era furios; scrisoarea fusese un şoc teribil. Amândoi se întorceau împotriva ei, dar nu putea să se apere. Cum să le spună că pur şi simplu încerca să-i ferească de consecinţele provocate de trecutul ei?

Tresări când auzi soneria de la uşă. Julia scoase un

urlet.

— Ah, nu!

— Steph, fii drăguţă şi deschide!

— Sunt în mare întârziere. Nici măcar n-am avut timp să mă fardez!

Stephanie se supuse docilă, fără prea mult entuziasm. Nu dădu drumul lanţului, aşa încât vizitatorul să n-o vadă în ţinuta în care era.

Gerard o contemplă prin deschizătura uşii, cu o privire zeflemitoare.

— Nu eşti gata?

Îşi strânse la piept halatul de baie clătinând din cap, hotărâtă.

— Ce se-ntâmplă? Ai probleme?

— Nu, replică ea pe un ton amar. Parc-am fost vârâtă într-o maşină de stors, doar atât. Mi-a telefonat Robert. Evan s-a întors, şi vrea să-i răspund la întrebări.

Cuvintele i se opriră pe buze, vru să închidă la loc uşa.

— Îmi pare rău, Gerard, nu sunt în dispoziţia să ies, astă-seară.

El îşi strecură piciorul în deschizătura uşii.

— Deschide, Stephanie! ordonă cu răceală. N-o să plec de-aici. Deschide, altfel o să sun şi să bat în uşă până o să cedezi.

Femeia se uită la el, agasată dar resemnată. Ce rost avea să discute? El era serios. N-ar fi ezitat să provoace o scenă.

— Eşti dezgustător…

— Ai dreptate, încuviinţă nou-venitul, în timp ce ea se dădea la o parte, făcându-i loc să intre.

— Mă. mă duc să mă îmbrac, bâlbâi femeia, cu ochii în pământ.

— Unde-i Julia?

— Se pregăteşte să iasă cu cineva în oraş, astă-seară.

Stephanie îşi muşcă limba când îşi dădu seama ce prostie spusese. Era fraieră! N-ar fi trebuit niciodată să se trădeze! Răsucindu-se pe călcâie, fugi imediat în camera ei.

Se pieptăna în faţa toaletei, când o auzi pe Julia adresându-se vărului ei:

— Ah, ai venit s-o cauţi pe Steph? Chiar mă întrebam cu cine are întâlnire.

— Mai are şi alţi pretendenţi? rânji el.

Julia râse.

— Vere, ochii verzi te fac să-ţi pierzi capul. Nu te mint, şi eu o ador.

Stephanie se îndepărtă de uşa camerei sale, cu un oftat de uşurare. Era fericită să ştie că Julia îi aprecia compania. Şi reciproca era valabilă. Îşi privi imaginea în oglindă, întrebându-se dacă avusese dreptate sau nu să aleagă rochia albă, cât se poate de simplă. Părea prea tânără după părerea ei, şi simţea nevoia să fie foarte sigură pe sine în faţa lui Gerard. Cu atât mai rău! N-o să se mai schimbe acum.

Când intră în sufragerie, era singur.

— Unde-i Julia?

— A plecat.

Era aşezat pe canapea, cu un pahar de whisky în mână. Îşi dăduse jos pardesiul. Purta un costum elegant.

— Eşti încântătoare aşa, spuse încet. De necrezut cum te poate înşela o haină, nu crezi?

— Şi o figură la fel, răspunse Stephanie, gânditoare. În ziua în care am întâlnit-o pe Viola, mi s-a părut foarte simpatică şi agreabilă. Niciodată n-aş fi putut să ghicesc că era bolnavă. Oamenii sunt de o mie de ori mai înşelători decât hainele cu care se îmbracă.

Bărbatul răsuci paharul în mână, privind lichidul de culoarea ambrei ca şi cum n-ar mai fi văzut aşa ceva până atunci.

— Aşa m-am gândit şi eu, când mi-au ajuns la urechi zvonurile despre legătura ta cu Theo Burgess. Am fost năucit. Crezi că am vrut să cred asta? Dar exista o dovadă: Viola îşi omorâse bărbatul. Bona care venise imediat acolo îl găsise pe Theo în braţele tale. La început a crezut că vă omorâse pe amândoi. Viola i-a spus că v-a găsit tandru îmbrăţişaţi; a pretins că Theo voia s-o închidă într-un ospiciu, şi să se însoare cu tine. Am auzit toate astea din gura Violei, dar şi de la poliţisti şi de la servitorii din casă. Toate piesele acestui puzzle păreau să se potrivească perfect.

— Dar ştiai că Viola suferea de tulburări mintale! se înfurie Stephanie. Ştiai că avusese deja câteva crize grave.

— Asta nu însemna că era în stare să omoare pe cineva. Boala ei era discontinuă. Nu exista un precedent, până atunci nu mai atacase pe nimeni. Se mărginise să spargă obiecte, piese de mobilă, geamuri.

Gerard dădu peste cap băutura pe care o mai avea în pahar.

— Eram gelos. Eram nebun de gelozie. Gândul că Theo Burgess putuse să te strângă în braţe mă dezgusta. Gândirea îmi era deformată de propriile emoţii.

Stephanie se aşeză prudentă, abia îndrăznind să respire.

— Vrei să spui că astăzi mă crezi?

Gerard puse jos paharul cu un gest brutal, şi femeia tresări.

— Da. N-am fost niciodată întru totul convins de vinovăţia ta în povestea asta. Din păcate, n-am avut ocazia să ne mai vedem şi să lămurim lucrurile.

— N-ai încercat să mă găseşti!

— Ba da, la început. Am fost pe la ai tăi, care mi-au spus că n-aveai voie să mă primeşti. Poliţia ştia că eram de partea apărării. Nu trebuia sub niciun pretext să fii influenţată de cineva având contact direct cu Viola

Burgess. Atunci, a trebuit să am răbdare până la proces. Odată ajunsă în boxa martorilor, ai recunoscut că Theo îţi spusese „draga mea”. Era culmea. Nu exista decât o explicaţie posibilă: Theo te iubise.

— Oh, nu. murmură Stephanie, stacojie. Niciodată nu mi-a spus un cuvânt, niciodată nu s-a uitat altfel la mine, niciun gest.

— Poate ştia c-ar fi fost degeaba. Asta nu-l împiedica să te iubească în sinea lui. Theo Burgess era un bărbat singur şi trist. Tu erai tânără, încântătoare, te vedea în fiecare zi. Era normal să-i trezeşti sentimentele.

Stephanie se uita în pământ, copleşită. Evocarea acestor amintiri o zdrobea întotdeauna.

— De ce te-a sunat fratele tău? se interesă deodată Gerard.

— A vrut să-mi spună că Evan s-a întors şi vrea să ştie unde sunt.

Spunând acestea, simţi că o cuprinde disperarea.

— E nedrept, până la urmă! explodă ea. N-am făcut nimic rău. Am fost în locul unde n-ar fi trebuit să fiu, în momentul nepotrivit. Un singur amănunt tragic, şi trecutul mă urmăreşte peste tot! Nu ştiu unde să mă-ntorc. I-am spus lui Robert să vorbească cu Evan. Şi Robert mă urăşte. Deşi înţelege că n-aveam altă soluţie, e pornit împotriva mea. Robert e supărat, Evan e supărat. Şi eu. M-am săturat!

Gerard o privi atent.

— Îl iubeşti pe Cameron?

Femeia nu răspunse.

— Stephanie! Da, sau nu?

— Ce importanţă are?

— As putea să mă-ntâlnesc cu Cameron în locul tău, să-i propun să facă o alegere.

Stephanie ridică o sprânceană, neîncrezătoare.

— Să facă o alegere? între ce şi ce? Tu m-ai făcut să

plec din Wyville. Tu m-ai făcut s-o rup cu Evan!

— Am greşit, recunoscu Gerard. De îndată ce vine vorba despre tine, am tendinţa să-mi pierd capul. Citind scrisoarea doamnei Cameron, am înţeles că te-am regăsit în sfârşit. Ştiind că erai pe punctul să te logodeşti cu băiatul ei, am bănuit că nu i-ai spus nimic despre procesul Burgess. Cunosc familia Cameron de multă vreme; îmi închipui ce faţă ar fi făcut nasa dac-ar fi aflat că băiatul ei trebuie să se însoare cu o tânără care a fost implicată cândva într-un scandal sordid. Deci mi-am spus că era datoria mea să intervin.

Simţind că era nevoie de aşa ceva, vorbitorul făcu pauză câteva clipe, după care continuă:

— M-am convins pe mine însumi că aveam dreptate! în realitate, eram gelos. Nu puteam să mă împac cu ideea că într-o bună zi o să fii a lui Cameron.

— Şi acum, îmi propui să ne împăcăm?

— Vreau să fiu sigur că şi tu vrei acest lucru. Stephanie, nu te-am uitat niciodată.

— Oricare ar fi motivaţiile tale referitoare la Evan şi ai lui, îl întrerupse femeia, fără agresivitate, ai dreptate. N-aş putea să-l revăd fără să-i spun toată povestea… Şi n-ar mai vrea să mă vadă!

— Chiar dacă Robert şi cu mine am susţine versiunea ta?

— Toate dovezile din lume n-ar fi de-ajuns; doamna Cameron m-ar dispreţui.

— Stephanie, dacă-l iubeşti.

— Nu. interveni Stephanie cu un glas monoton. Ţi-am spus acest lucru ultima dată când mi-ai pus întrebarea asta. Nu mi se rupe inima că n-o să-l mai văd pe Evan. O să-i simt lipsa; ţineam la el şi-l respectam. Poate într-o bună zi m-aş fi hotărât să mă mărit cu el. Dar am fi riscat să avem parte de un eşec.

— Stephanie?

Ea se ridică.

— Parcă trebuia să mergem la restaurant, nu?

Gerard se încordă o clipă, apoi se ridică.

— Bineînţeles. Am rezervat o masă la Caprice.

— Mă duc să-mi iau haina.

Se îndepărtă în grabă; nu avea nevoie de un sărut în clipa de faţă! Avea nevoie de timp să-şi revină, să se calmeze, pentru că până acum nu vrusese să creadă. Dar nu mai exista nicio îndoială; nicio clipă nu încetase să-l iubească pe Gerard Tenniel. Să-l vadă din nou, fusese de-ajuns ca să se trezească la realitate.

După cinci ani, era mai matură, mai înţeleaptă. Gerard o mai dorea încă. Dar de ce?

Capitolul 10

Masa nu se mai termina.

Niciodată Stephanie nu fusese atât de nervoasă. Toate simţurile îi erau treze, era conştientă de cele mai neînsemnate gesturi, de expresiile de pe faţa însoţitorului ei.

Deodată, întinzând mâna, Gerard o împiedică să vadă ce avea în farfurie.

— Ce mănânci?

Stephanie făcu ochii mari.

— Eu. Ce?

— Spune-mi ce ai în farfurie, insistă bărbatul, privind-o amuzat.

— Ah, nu, glumele tale nu mă amuză deloc!

Încercă să-şi amintească ce mânca. Peste. Da, peste, acum era sigură de asta, dar nu înţelesese nimic din el. Toată atenţia îi fusese concentrată asupra lui Gerard.

— Peste, răspunse sec cea întrebată. Mănânc peste.

El îşi retrase mâna, şi femeia se uită, buimacă, la medalionul din piept de vacă cu sos de smântână din farfurie. Gerard râse fără răutate şi ea se înroşi.

— Hm. Mă gândeam în altă parte, se apără, furioasă.

— Da, şi eu la fel. Când mi-am dat seama că habar n-aveam ce mănânc, m-am hotărât să-ţi pun întrebarea.

— Nu prea mi-e foame, se scuză femeia cu demnitate. Îţi amintesc că nu voiam să ies astă-seară. Dar asta mi s-a părut mai.

— Mai. prudent? sugeră el cu un zâmbet detaşat. Eram sigur. Evident, eşti mai în siguranţă într-un loc public decât într-un apartament pustiu.

Ajutorul de ospătar veni să le ia farfuriile.

— Un desert, doamnă?

— Nu, mulţumesc.

— Două cafele, comandă Gerard.

Stătură mult timp să le bea; o jumătate de oră mai târziu, urcau în maşina lui Gerard şi porneau la drum. Nu mai aveau mare lucru să-şi spună. Stephanie ştia la ce se gândea el; atmosfera era încărcată.

— N-are rost să urci, se grăbi femeia să spună când maşina încetini în faţa casei ei. Mulţumesc pentru cina asta delicioasă. Ne vedem mâine.

O prinse de mână, nedându-i voie să coboare.

— Stephanie.

Ea îl privi neliniştită peste umăr.

— Te rog. Sunt prea obosită ca să ne mai certăm acum.

Femeia crezu o clipă că n-o să-i ia în seamă rugămintea.

Însă, cu toate că se încruntă, îi dădu drumul. Stephanie se duse spre intrare, în timp ce motorul pornise şi maşina părăsea locul. Se pregătea să deschidă uşa când din umbră apăru o siluetă. Scoase imediat un ţipăt, surprinsă. În prima clipă, crezu că era vorba de un hoţ care voia să-i fure geanta dar, cum el o antrena spre un lampadar, îi recunoscu chipul.

Evan.

— Te aştept de mai bine de o oră, mormăi intrusul.

Unde-ai fost?

Maşina lui Gerard dispărea în întuneric; tânăra femeie oftă uşurată. Slavă Domnului, bine că nu-l invitase la un ultim pahar. Perspectiva unei asemenea confruntări o făcea să-i îngheţe sângele în vine!

— Ar fi mai bine să intrăm. Nu putem să stăm de vorbă afară.

Lumina era stinsă în apartament. Aparent, Julia nu se întorsese de la întâlnirea ei; totuşi, nu avea să mai întârzie prea mult, şi Stephanie voia cu orice preţ să scape de Evan înainte de a se întoarce prietena ei.

Evan o urmă până în sufragerie, unde gazda aprinse lumina.

— Doar n-ai făcut tot drumul astă-seară? întrebă Stephanie.

— Ba da, am plecat la şapte şi jumătate. Am ajuns la opt şi jumătate; am sunat, dar cum nimeni nu mi-a răspuns, m-am hotărât să mă instalez în maşină. Te-am văzut venind cu prietenul tău.

— Ia loc, te rog. Vrei să bei ceva?

— N-aş refuza un whisky.

El îşi scoase impermeabilul, îl puse pe spătarul unui scaun, apoi se aşeză pe un fotoliu, cu picioarele lungi încrucişate în faţa lui.

Stephanie căută sticla de scotch pe care Julia o ţinea într-un dulap din bucătărie. Turnă o doză într-un pahar de cristal. Nervoasă, veni lângă el. dar nu prea aproape.

— Cum m-ai găsit?

— Robert mi-a dat adresa.

Făcu ochii mari, furioasă; Robert îi promisese să fie discret!

Evan bău o înghiţitură de alcool.

— Da, ştiu, i-ai spus să tacă. Dar eu am reuşit să-l conving de contrariu. Aproape a trebuit să-l strâng de gât ca să aflu ce mă interesa. I-am spus că dacă nu-mi explică

ce se-ntâmplă, voi angaja un detectiv. Abia atunci mi-a spus tot.

Stephanie tresări.

— Ţi-a spus tot?

Evan o privi, îmblânzit.

— Totul, amănunţit. crima, procesul, acuzaţiile care ţi-au fost aduse. Dumnezeule! Stephanie, trebuie să ai o părere foarte proastă despre mine ca să mă bănuieşti că voi fi împotriva ta. Cum aş fi putut să cred că ai avut o legătură cu un bărbat având de două ori anii tăi. Te cunosc. Speram să fie reciproc acest lucru.

Mai bău o înghiţitură, cu o expresie sumbră.

— Înţeleg c-ai vrut să mă protejezi de un eventual scandal, dar de ce n-ai avut încredere în mine, Stephanie? De ce nu mi-ai spus nimic din secretul tău?

Tânăra femeie se agită pe locul ei, stânjenită.

— Îmi pare rău că te-am rănit. N-am avut deloc intenţia asta. Din păcate, n-aveam altă soluţie decât fuga. Tu poate mă crezi, dar ceilalţi? Dacă afacerea asta sordidă ar fi apărut la suprafaţă, maică-ta nu şi-ar mai fi revenit.

— Să nu vorbim despre mama. Nu despre ea e vorba, ci despre mine.

— Ah, da? interveni femeia, ca să mai câştige timp.

Evan să nu fi fost oare conştient de importanţa pe care o acorda familiei?

— Vreau să te întorci la mine. Fuga nu foloseşte la nimic. Trebuie să faci faţă situaţiei cu curaj, Stephanie.

Ea schiţă un zâmbet vag.

— Imposibil, Evan.

— Nu-ţi face griji pentru mama. N-o să mai aibă nimic de zis când o să afle cum stau lucrurile. O să avem grijă amândoi să-i spunem.

Era atât de cumpătat, atât de sigur pe el însuşi. Însă era orb. Nu voia să admită că reacţia familiei va fi negativă, chiar violentă.

Puse jos paharul, se apropie de Stephanie, o mângâie pe frunte.

— Stephanie, vreau să te măriţi cu mine. De multă vreme vreau să-ţi cer mâna. Astăzi, în sfârşit, m-am hotărât s-o fac. Trebuie să ştii cât ţin la tine. Cred că o să fim fericiţi împreună, şi că.

Se auzi soneria de la uşă, şi Stephanie tresări. Evan tăcu, împietrit.

— Cine poate să fie la ora asta?. Fata care locuieşte cu tine? Poate şi-a uitat cheile.

Dar Stephanie ştia că nu era Julia. Ştia degetul care apăsa pe buton cu atâta vehemenţă. Nu, nu-i va deschide. Nu, atâta timp cât Evan va fi aici. Nu voia să mai aibă parte de o dramă.

— Să n-o luăm în seamă, răspunse gazda cât se poate de agitată.

Lui Evan nu-i veni să creadă.

— Să n-o luăm în seamă? Haide.

— O să se oprească.

— Te-ai certat deja cu colega ta? Dar parcă apartamentul e al ei. N-ai dreptul s-o laşi la uşă.

— Nu-i Julia… E. Cu atât mai rău! O să se lase păgubaş în câteva minute.

Evan se încordă.

— Stephanie, cine e, dacă nu Julia?

Deodată, femeia înţelese că Robert omisese o parte esenţială din ce se-ntâmpla. Nu-i vorbise lui Evan absolut deloc de apariţia lui Gerard Tenniel.

De ce atâta discreţie? Ştia dinainte răspunsul la această întrebare. Fratele ei nu voise ca Evan să ştie cât de amestecat era Gerard în povestea asta. Dar dacă Evan deschidea uşa.

— Nu-i nimeni, bombăni ea.

— Cum poţi să spui aşa ceva? Dimpotrivă, e cineva foarte insistent, ripostă Evan, nescăpând-o din ochi. Dacă

vrei să te scap de intrus, mi-ar face mare plăcere.

El se ridică, dar Stephanie se grăbi să-i iasă în faţă ca să-l oprească.

— Nu, Evan! Nu!

— De ce?

O privi bănuitor câteva secunde.

— Te întâlneşti cu un bărbat? Robert nu mi-a spus nimic despre asta. Sau poate e vorba de un vecin prea grăbit? Trebuie să ai motive serioase să nu vrei să-i deschizi.

Femeia încerca în zadar să inventeze un pretext plauzibil, dar mintea nu-i mai mergea destul de repede. Evan se îndepărtă grăbit de ea.

— Evan, te rog! Nu!

Prea târziu. Gerard, luat prin surprindere de iuţeala cu care se deschisese uşa, se dezechilibră înainte.

Evan făcu ochii mari, buimăcit. Gerard, după ce-şi recăpătă echilibrul, se mărgini la o exclamaţie furioasă.

— Dacă n-aş fi aruncat o privire în oglinda retrovizoare când am plecat, nu l-aş fi văzut. A trebuit să fac un ocol să mă întorc, din cauza sensurilor unice de pe aici. Pe urmă, am pierdut ceva timp cu parcarea.

— Ce cauţi aici? vru să ştie Evan.

— Şi eu voiam să-ţi pun aceeaşi întrebare.

— Nu ştiam că o cunoşti pe Stephanie!

Gerard zâmbi provocator, lucru care avu un efect instantaneu. Evan se înroşi ca racul; nu avea un temperament exploziv, dar nu-i plăcea să pice de fraier. Or, înţelegea că Gerard îşi bătea joc de el.

— De ce suni la ora asta? mârâi Evan cu pumnii strânşi.

— Pentru că voiam să intru, răspunse Gerard cu glas suav înainte de a se întoarce spre Stephanie. De ce-ai întârziat să deschizi? Ce s-a întâmplat?

Evan se întoarse încet spre ea.

— De ce este el aici? Nu l-ai întâlnit decât o dată, la noi acasă, nu?

Făcu o pauză, adâncit în gânduri încâlcite.

— O clipă. A spus că a trebuit să facă un ocol să se întoarcă. Ai fost cu el astă-seară? Vă vedeţi des de când eşti la Londra?

— Sincer vorbind, dacă nu ne dai răgaz să-ţi răspundem. interveni Gerard, pe un ton ironic.

Evan nu-l luă în seamă.

— Ai venit la Londra din cauza lui? Să înţeleg că Robert nu mi-a spus tot?

Gerard fluieră, mimând surprinderea.

— Deci fratele tău este cel care.

Evan îi luă vorba din gură:

— Asta înseamnă că ştii tot? Stephanie. I-ai povestit trecutul tău, în timp ce mie.

Tinerei femei îi scăpă un suspin disperat.

— Evan, îmi pare rău, dar nu este ce crezi tu.

Gerard zâmbea, încântat.

— Stephanie, fratele tău e un şmecher. Dacă domnul ăsta te deranjează, poţi să contezi pe mine.

Evan scoase un fel de horcăit…

— Oh, de ce te-ai întors? întrebă femeia, iritată.

Nu se gândea decât la un singur lucru: să-i dea pe amândoi afară. Dar asta n-ar fi făcut decât să întârzie inevitabilul. Evan era aici ca să primească explicaţiile binemeritate. Cât despre Gerard, avea să se ocupe de el mai târziu.

— Ieşi! urlă femeia spre el. Vreau să stau de vorbă cu Evan. Singură! N-am nevoie de tine!

Gerard o privea fix, cu ochii arzând de furie. Evan îi deschise uşa.

— N-ai auzit ce ţi-a spus?

Gerard ieşi fără grabă. Evan trânti uşa în urma lui.

— Nu te mai obosi, Stephanie. Se pare că am făcut o

greşeală grosolană. Fratele tău a fost puţin prea discret. Am crezut că problema se referea doar la povestea cu procesul. Nu mi-am dat seama că mai este vorba despre altcineva.

Ar fi putut să-şi descarce sufletul, să-i explice amănunţit cum stăteau lucrurile, dar deodată, îşi spuse că ar fi fost mult mai simplu dacă l-ar fi lăsat să plece şi să-şi închipuie ce voia.

— Îmi pare rău, Evan.

— Mi-am pierdut timpul, nu-i aşa?

Îşi trase capul între umeri, copleşit.

— Da. Am vrut să dispar cât mai repede, ca să fie mai simplu, mai puţin penibil. Evan, să nu spui nimănui nimic, nici măcar mamei tale. Sper că încă nu i-ai vorbit despre asta, nu?

— Nu.

— Reputaţia lui Robert este mult mai importantă decât a mea. În primul rând, nu vreau să-i ruinez cariera.

— Fii liniştită: la spital, e admirat şi respectat. Nu-mi stă în caracter să răspândesc zvonuri, dar te mai asigur o dată; voi fi mut ca un peşte.

Evan îşi regăsise toată demnitatea. Era impasibil, detaşat. Ca mama lui. Deodată, Stephanie se gândi că n-ar fi putut niciodată să fie într-adevăr fericită cu el. Mai devreme sau mai târziu, ar fi fost obligată să-i vorbească despre proces. Ar fi privit-o aşa cum o făcea acum; în privirea lui ar fi citit cât îl decepţiona. Poate ar fi fost amabil, îngăduitor, dar n-ar mai fi avut niciodată încredere în ea.

Evan deschise uşa de la intrare. Gerard stătea cu spatele rezemat de peretele coridorului.

— N-o s-o iei cu tine! interveni el imediat. Este a mea!

— Da, cred că asta am înţeles şi eu, mormăi Evan privind-o dispreţuitor.

Gerard bombăni nemulţumit şi se aruncă înainte. Evan încercă să eschiveze lovitura. Fără succes. Pumnul lui Gerard îi întâlni falca.

— Evan! Nu te bate! urlă Stephanie, îngrozită. Ai grijă de mâini!

Evan strânse din dinţi.

— Nu vreau să risc o rană.

— Este chirurg. Mâinile îi sunt indispensabile pentru meseria lui! Cum ai îndrăznit, Gerard?

— Te-a insultat!

— E supărat. Nu poţi să-l urăşti pentru asta.

Stephanie se răsuci pe călcâie şi intră din nou în casă, în timp ce Evan dispărea pe scări. Gerard o urmă.

— Întoarce-te la tine şi lasă-mă-n pace!

— O să se-ntoarcă?

— Tu ce părere ai?

O privi cu o expresie gravă.

— Ai vrea să plece sau, dimpotrivă, ţi-ai dat deodată seama cât ţii la el?

— M-am săturat. Pleacă, Gerard.

— Nu înainte să ştiu unde-i locul meu!

— Locul tău? Vorbeai despre locul lui Evan!

— L-ai revăzut; cu ce sentimente? transă Gerard.

Stephanie se întoarse cu spatele.

— Cu ce drept i-ai spus că sunt a ta? A crezut c-am făcut dragoste. Asta ai vrut, nu-i aşa?

— Nu, de altfel, nu s-a grăbit să tragă concluzia asta.

Gerard se apropie de ea, şi coborî tonul.

— Stephanie, eşti a mea din prima zi. Simţi şi tu asta. Nu?

— Nu.

— Mincinoaso.

N-o atingea, dar era atât de aproape încât ea parcă-i auzea bătăile inimii.

Femeia închise ochii să nu-i mai vadă chipul.

— Când o să încetezi să mă ameţesti?

— Tu eşti cea care mă torturează, îi sopţi la ureche, acoperind-o cu o ploaie de mici sărutări tandre.

— Julia se va întoarce dintr-o clipă în alta, protestă femeia, încercând să-l împingă.

— Julia nu se întoarce niciodată la o asemenea oră, când se duce la dans. Mi-a spus că nu se-ntoarce înainte de a se lumina, replică el, în timp ce buzele lui le căutau pe ale ei.

— N-ar trebui să fii aici!

Mai devreme, nu vrusese să-l invite pentru un ultim pahar pentru că se temuse de un interludiu de genul ăsta.

— Oh, Stephanie, te doresc. Te iubesc. Te-am iubit încă de la început, şi din cauza prostiei mele, a geloziei, mi-am risipit cinci ani din viaţă. Să nu mai pierdem timp preţios, draga mea.

Femeia şovăi în braţele lui.

— Eu. Nu sunt sigură.

— Sigură de ce? Că vrei să te măriţi cu mine? Că mă iubeşti?

Îi ridică bărbia, silind-o să-l privească drept în ochi, apoi puse stăpânire pe buzele ei într-un sărut ardent.

— Te iubesc, Stephanie.

— Mă iubeşti? Său. mă doreşti? În ziua aceea, la hotel, când m-ai chemat ca să mă convingi să te urmez la Londra, mi-ai spus că pentru tine era vorba de o răzbunare. Nu mi-ai vorbit despre dragoste. Cum să ştiu dacă eşti sincer azi? Cum să ştiu dacă nu-i o nouă formă de şantaj, ca să mă faci să-ţi cedez?

Pe chipul bărbatului apăru un rictus amar.

— Eram prea gelos ca să recunosc cât te iubeam încă, în ciuda trecerii anilor. Adu-ţi aminte că te văzusem la braţ cu Cameron, cu o zi înainte. Am crezut că o să te măriţi cu el dacă nu interveneam destul de repede. Am folosit metode drastice, dar eram aproape sigur că nu erai

îndrăgostită de el. Erai a mea. Din clipa în care te-am văzut la petrecerea aceea, am simţit lucrul ăsta. Stephanie, şi tu ai simţit acelaşi lucru. N-are rost să spui că nu; ţi-am citit asta în privire.

Femeia întoarse capul, tremurând.

— Dar este dragoste, sau numai dorinţă? insistă ea.

O sărută pe ceafă cu ardoare.

— E o dorinţă, draga mea, bineînţeles; toţi îndrăgostiţii au nevoie să dovedească ceea ce simt. Când te-am cunoscut, erai o adolescentă fără experienţă. Am crezut o clipă că am fost impresionat mai ales de inocenţa ta. M-am înşelat; astăzi, ştiu că ceea ce simt este şi mai profund ca altă dată. Ah, Stephanie!

O strânse în braţe cu toată puterea.

Avea dreptate.

Şi ea ştiuse de la bun început că era bărbatul vieţii ei. Evan fusese întotdeauna doar o umbră, în comparaţie cu Gerard.

Stephanie şi Gerard erau născuţi unul pentru celălalt.

— Draga mea. Draga mea. Răspunde-mi.

— Te iubesc, dragul meu.

De acum, cuvintele erau inutile.

Sfârşit